

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Twins for the **SILVER FOXES**

A Single Mom, Dad's Best Friends, Christmas Romance

LISA CULLEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜMÜŞ TİLKİLER İKİZLER

**BEKAR BİR ANNE, BABANIN EN İYİ
ARKADAŞLARI, YILBAŞI ROMANTİZMI**

LISA CULLEN

İÇİNDEKİLER

Lisa Cullen tarafından da
yazılmıştır Açıklama

1. Hannah
2. Arthur
3. Scott
4. Hannah
5. Ryland
6. Arthur
7. Hannah
8. Scott
9. Hannah
10. Ryland
11. Arthur
12. Hannah
13. Scott
14. Hannah
15. Ryland
16. Hannah
17. Arthur
18. Scott
19. Hannah
20. Ryland
21. Arthur
22. Hannah
23. Scott
24. Hannah
25. Ryland
26. Arthur
27. Scott
28. Hannah
29. Ryland

30. [Scott](#)
31. [Hannah](#)
32. [Arthur](#)
33. [Hannah](#)
34. [Scott](#)
35. [Ryland](#)
36. [Hannah](#)
37. [Arthur](#)
38. [Hannah](#)
39. [Arthur :](#)

[Hannah Yazar](#)

[Hakkında](#)

© Telif Hakkı 2024, Yazar Lisa Cullen tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, aşağıdaki amaçlar dışında fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır. Bu sayfalarda tasvir edilen herhangi bir cinsel aktivite, kan bağı olmayan 18 yaş üstü yetişkinler arasında gerçekleşir.

AYRICA LISA CULLEN TARAFINDAN

KindleUnlimited'da bulunan tüm kataloğuma göz atın.

Yasak Ters Harem Koleksiyonu

Boss Daddies| Good Girl| A Nanny for Christmas| Brother'Friends s Best for Christmas| Christmas with Daddy's Best Friends| Lie No More| Thin Ice| Cardinal Whispers| Stepping Up| Office Affairs| Shadowvale Secrets
| The Nanny Next Door| Classroom Confessions| Lords of the Campus| Her Holiday Heartthrobs| Santa's Pucking Hattrick| Snowed In with the Bosses|
Twins for the Silver Foxes

Sanctum Limanı Günahkarları

Hell to Pay| Hell and High Water| Hell Breaks Loose The

Bratva

Season of Malice| Season Season of Wrathof Desire|| The Lazarov Bratva

Uğursuz İttifaklar

Beklenmedik Koruyucu| Beklenmedik İntikamcı

AÇIKLAMA

Sevgili Noel Baba, çok ama çok yaramazlık yaptım. Üç yardımcınla da yattım.

*Gümüş tilki bir milyarderle yatmaktan daha kötü ne olabilir?
Üçüyle yatmak.*

Tepedeki bir köşkte üç gümüş saçlı şeytan.
Ödemesi gereken faturaları olan çaresiz bekar bir anne.
Günahkâr ayartmalarla birlikte gelen bir temizlik işi.

Tek istediğim kızıma büyülü bir Noel yaşatmaktı.
Onun yerine, ben aldım:

Arthur'un buz mavisi bakışları direncimi eritiyor.
Scott'ın kıvrımlarımın haritasını çıkaran hınzır elleri.
Ryland'ın sanatçı ruhu sırlarımı ele geçiriyor.

Ökseotunun altındaki bir öpücük bir ateşi tutuşturur.
Üç gecelik zevk kaderimi belirledi.
Artık geri dönüş yok.

Bunların sıradan milyarderler olmadığını öğrendiğimde yaşadığım şoku hayal edin.

Onlar rahmetli babamın en iyi arkadaşları. Ve hepsinin yatağıma girmesine izin verdim.

Gerçeklerden kaçıyorum. Onlar ödülleri kovalıyorlar.
Sonra eski sevgilim geri döndü ve her şeyi tehdit etti.

Ama en büyük skandal ne?
Testteki şu iki pembe çizgi.

Bu Noel'de Noel Baba ikizleri getiriyor.
Ve üç günahkâr şeytan, küçük elflerinin kaçmasına izin vermiyor.

HANNAH

Ne yıldırı ama.

Elimi, tişörtümün göbeğimin üzerinde toplanmasına neden olan yapışkan maddeye sürdüm, sonra dikkatlice burnuma götürdüm. Boya ve tutkal gibi kokuyordu. Harika. Bir gömlek daha muhtemelen mahvolmuştu. Yıl ilk başladığında atladığım ve bu gibi lekeleri çıkarmak için tüm ipuçlarını ve püf noktalarını öğrendiğim araştırma tavşan deliği için şükürler olsun. Onu bulana kadar üç gömleğimi mezarlığa göndermişim.

"BAYAN HANNAH, BAYAN HANNAH!" Bobby iki elini başının üzerinde sallayarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. Bileklerinden aşağı parlak sarı boya damlıyordu. "Ben yaptım. Bak." Resmini kaptı ve burnuma doğru itti.

Önümde dans eden dönme desenlerine odaklanmaya çalışırken ^{GÖZLERİM KARIŞTI} "Bu harika Bobby." Sesime en ufak bir kınama iması ekledim. "Ama bitirdiğinde boyayı yıkaman gerekiyordu."

"OH. EVET." Tabloyu kucağıma bıraktı ve odanın köşesindeki lavaboya doğru koşmaya başladı. Bobby en iyi arkadaşının yanına atladı.

Ashley, Bobby'ye dirseğiyle vurarak, "HEY, ^{HAKSIZLIK} YAPMA," dedi. "Sırayı bozamazsın Bobby."

Bobby suratını astı ama sıradan geri çekildi ve en sona doğru ilerledi. Önündeki çocukla konuşmaya başlaması tam iki saniye sürdü.

Başımı salladım ve hala ıslak olan resimleri toplayıp kurumaları için masanın üzerine koyarken sııttım.

Kahkahalar ve daha önce sadece okul öncesi çocuklardan duyduğum gerçekten mutlu ve masum sesler odayı doldurdu. O kadar saf neşe doluydular ki bugünün birlikte geçirdiğimiz son gün olduğunu bilmek göğsümü acıtıyordu. Çocukların arkasındaki pencerelerden, otoparka giren ebeveynleri gördüm. Okul yılı boyunca hepsini tanımıştım ve nihayet okulun son gününe ulaştıkları için onlar da çocuklar kadar mutlu görünüyorlardı. Oyun alanının yakınında toplanmış, çocukların benim gözetimimden çıktığını gösteren zili beklerken yüzlerinde geniş gülümsemeler vardı.

Onları acele ettirmek istemedim ama zaman tükeniyordu. "Carl, sanırım yeterince uzun zaman geçirdin. Bırak Brian yıkasın."

CARL parmaklarından su damlacıkları akıttı, lavabonun duvarına çarpınca kıkırdadı. "Tamam." Bir avuç kağıt havlu kaptı ve bana doğru koşarken ellerini kuruladı. Küçük kolları belime dolandı. "Seni gerçekten bir daha görmememiz mi gerekiyor?"

Sözlerini düşünmek için zaman ayırdım. "Beni tekrar görebilirsin. Gelecek yıl geri döndüğünde anaokulunda olacaksın, tam şuradaki odada." Pencereden anaokulu ve birinci sınıfların eğitim gördüğü tuğla binayı gösterdim. "Beni öğle yemeğinde ve teneffüslerde göreceksiniz." Tecrübelerime dayanarak beni o anda düşündükleri kadar özlemeyeceklerini biliyordum. Yeni okul yılı geldiğinde, yeni bir deneyimin heyecanı benimle ve bu sınıfla ilgili anıların çoğunu silip atacaktı. Yine de ertesi yıl gelip bana sarılan birkaç kişi olurdu. Tüm dünyalarının bir gecede değişmediğine dair güvenceye ihtiyaçları vardı.

CARL'in dudakları büzüldü ama başını salladı ve "Bizi her gün görmeye gelmelisin" diyerek beni serbest bıraktı.

ASHLEY Sıçrayarak yanıma geldi ve bana sarıldı, böylece konuşma da sona ermiş oldu.

Ana binadan zil sesi . Kafalar sarsıldı, okul yılının sona erdiği gerçeği odaya çarpınca gözler irileşti. Gözyaşları gözlerimin arkasını yakıp kavurdu. Onları içime attım ve sarılmak için kollarımı açtım.

"TAMAM. Gitme zamanı. Hepiniz harika bir yaz geçireceksiniz ve gelecek yıl görüşürüz." Yeni yıl ilk başladığında onları en az bir kez kontrol etmeyi ihmal etmezdim. Anaokulu öğretmeni Bayan Kaitlyn beni anlayışla karşılar ve ziyaretimi asla esirgemezdi.

Sınıftaki her çocuk teker teker bana sıkıca sarıldı. Masum gözlerde birkaç damla yaş parıldadı, bu manzara neredeyse kontrolümü kırıyordu.

"HARIKA BİR YAZ GEÇİRİN!" Bobby annesinin beklediği kapıdan el salladı.

"SEN DE. Al, bunu unutma." Kurumuş tablosunu aldım ve . Küçük ayakları çalkalanarak bana doğru fırladı ve kaptı.

"Bak anne. Bak bugün ne yaptım. Bu bir roket. Ve içindeki de benim." Aynen

böyle, unutulmuştum.

Her bir çocuğu ve yanlarından ayrıldıkları ebeveyni takip ederken el salladım ve gülümsedim.

"ANNE?" Küçük bir el tişörtümü çekiştirdi.

DÖNDÜM VE DİZ ÇÖKTÜM. "Naber, küçük ayı?"

LIDDY ellerini gömleğinin içine soktu ve tamamen kaplayana kadar ellerini yuvarladı. "Hepsi gitti." Küçük omuzlarını silkti. İri ela gözlerini kaldırıp bana baktı, içlerinde acı vardı. Bu anı daha önce de konuşmuştuk ama Liddy üç yaşındayken yaz tatili kavramını tam olarak kavrayamamıştı.

Koyu kahverengi saçlarından bir tutamı Liddy'nin yüzünden geriye doğru fırçaladım ve yanağını avuçladım. "Evet, tatlım. Hepsi gitti. Gelecek yıl yeni arkadaşlar edineceksin." O okul yılının sonunda tekrar kaybedeceği arkadaşları. O zaman anaokuluna gidecek kadar büyümüş olacak ve diğerleri gibi anaokuluna devam edecekti. Müdürümü, Liddy'yi kreşe göndermeye zorlamak yerine sınıfta benimle kalmasına izin verdiği için seviyordum - karşılayamayacağım bir masraf. Ama bu bir serpintiydi, gözyaşı tehdidi ve arkadaşlarını neden kaybettiğini anlayamamak.

"BİR FIKRİM VAR." Onun önünde çömelip kaldım. "Odayı temizleyelim, sonra da dondurma alırlar."

Arkadaşlık kaybının bir tür telafisi olması amaçlanmamıştı, ancak kolay dikkat dağıtma içimde kalan tek şeydi.

LIDDY PARLADI ve geride kalan boya kalemlerini toplamak için koşuşturdu. Onları plastik kapların içine bıraktı ve yağmur yağıyormuş gibi bir ses çıkardı. Liddy boya kalemlerini bitirdiğinde kıkırdadı ve masaların üzerine dağılmış kitaplara doğru ilerledi.

Sınıfta yavaşça bir daire . Parlak mavi duvarlar, sayısız hikâye okuduğum halıyı oluşturan ana renklerle tezat oluşturunuyordu. Bir duvarda kısa kitap rafları sıralanmıştı, kitaplar yıpranmış ve sevilmişti. Okulun son günleri her zaman zor olmuştur ve odadaki kaos da bunu kanıtlıyordu.

Liddy'nin bütün yıl odamda ^{olması} bir lütuftu. Onu yanımda getirmeme izin veren bir okul bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum. Şimdi tam zamanlı bir anne olmaya geri dönme zamanıydı. Masamın altındaki çantamda duran mektubu hatırlayınca bir tutam huzursuzluk omuzlarımı sıktı. Bu sabah posta kutumuzdan koparmış ve ev sahibimizin kiramızı yükselttiğini fark edecek kadar okumuştum. Yine.

^{Öğretmen} maaşım iki yakamı bir araya getiriyordu ama bu günlük bir mücadeleydi. Artan kira fiyatları beni korkunç bir çıkmaza soktu. Liddy ile yaz tatilini geçirmek, başka hiçbir yerde bulamadığım türden bir neşe getiriyordu. Ama kira maaşımdan daha yüksek olduğunda ne olacaktı?

"HEPSİ BİTTİ," dedi Liddy bana doğru zıplayarak gelirken, ellerini önünde birleştirmişti. Saç örgüleri başının yanlarından aşağı kaymıştı ve elini tutmadan önce onları düzeltmek için eğildim. "Artık dondurma yiyebilir miyiz?"

"Evet, tatlım. Hadi dondurma alalım." Kapıyı kapattım ve arkamızdan kilitledim. Yazın bir ara geri dönecektim. Şu anda küçük kızımın vakit geçirmeye ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Liddy'yi arabasının koltuğuna oturtup otoparktan çıktıktan ^{sonra} şehre doğru yol aldık. Parlak renkleri ve canlı vitrinleriyle vitrinler insanları mayo, yeni kıyafetler, ev aksesuarları ve sayısız başka şey almak için içeri çağırıyordu. Yıllardır bu mağazalardan uzak duruyordum çünkü kalbimde imkânsız bir istek yaratıyorlardı.

Dondurmacının ön camı tebeşir boyayla kaplıydı. Her hafta resmi değiştiriyorlardı ve okulun bitip yaz tatilinin başlaması şerefine bu haftanın vitrininde bir dondurma gölüne atlayan bir dizi dondurma külahı vardı.

Yanımızdan geçerken ^{LIDDY} güldü ve alkışladı, arka camdan dışarı bakmak için neredeyse boynunu zorluyordu. "Buradayız!" Kelimeleri söyledi ve kıpırdadı

Bir park yeri bulup arabayı kapatır kapatmaz sabırsızlığı başladı.

LIDDY kayışları çözmeme yardım etti ve koltuktan fırlayıp kollarıma atladığında ikimiz de kıkırdadık. Onu kalçama yerleştirdim ve çenesinin altını gıdıkladım. "Bugün ne tat istersin? Sanırım iki kaşık alacağım." İki parmağımı kaldırdım. "Çikolatalı ve çilekli."

"MANGO DAĞ KOKTEYLİ." Liddy ellerini aramıza soktu ve başını omzuma yasladı.

Dondurmacıda bir saat geçirdikten, küçük arka bahçemizde uzun bir öğleden sonra geçirdikten ve banyo yaptıktan sonra Liddy yatağına uzandı ve pelüş filini çenesine kadar çekti. Gözleri kapandı ve sonra tekrar açıldı. Parlak ela rengi bana babasını hatırlattı ve bir öfke spazmı ellerimi yumruk haline getirdi. Liddy içini çekti ve filin hortumunu okşadı. "Yarın oynayalım mı?"

Alnından öptüm. "Evet, yarın oynayacağız." Oynar, yüzer ve sevdiğimiz her şeyin tadını çıkarırdık. Liddy bazı yönlerden bana çekmişti ama macera duygusu tamamen babasına aitti.

Ellerimi zorla açtım ve parmaklarımı büktüm. Ona Liddy'den bahsettikten sonra beni terk ettiğinde seçimini yapmıştı. "Biraz uyu."

"KİTAP," Liddy kitaplığını işaret etti. Yastığına iyice minik bir gülümseme belirdi. "Lütfen."

"BİR TANE DAHA," İşaret parmağımı kaldırdım. Yaz tatili olsun ya da olmasın, Liddy'nin bir rutine ihtiyacı vardı. İkimizin de vardı. En sevdiği prenses kitabını çıkardım ve ilk sayfasına kadar açtım. Sesim onu her zaman kıkırdatan kız gibi bir tona yükseldi.

Hikayenin yarısına gelmeden nefesleri kesildi. Yine de bitirdim, sırf onun yatağının yanında oturup biricik kızımın nefes alışını dinlemenin verdiği huzur için. Benim her şeyi hak eden ve neredeyse hiçbir şeyle yetinmeyen kızım.

Ayağa kalkarak, alnından nazikçe öpmeden önce omurgamı yatağının demirine dayayarak oturmaktan sırtımda oluşan ağrıyı ovuşturdum. Liddy'nin komodininin üzerinde duran üç resim beni olduğum yerde durdurdu. İlki - Liddy'nin Noel Baba'nın kucağında oturduğu resim- nefesimi ciğerlerimde dondurdu. Noel. Yüzümü buruşturdum. Noel'e daha birkaç ay vardı ama biriktirdiğim tüm para gelecek ay ev sahibimize gidecekti.

Odasından sıvıştım ve dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi mutfığa taşıdım. Umarım yanılmışımdır ve bankada düşündüğümünden daha fazla param vardır.

ON DAKIKA SONRA mutfak masasında oturmuş, başımı ellerimin arasına almıştım; banka hesabımdaki küçük bakiye midemi bulandırıyor. Sadece artan kiraya ve ihtiyaçlarımıza yetecek kadar paramız vardı. Noel'i karşılayamayacaktım.

HAYIR. Tırnaklarım avuçlarıma battı. Liddy'nin hediyesiz bir Noel geçirmesine izin vermeyi reddediyordum. Yazın bir iş bulmam gerekecekti. Ya da zaten mütevazı olan yaşam düzenimizi küçültmenin bir yolunu bulmalıydım. Küçük bir mutfığı ve oturma odası olan iki yatak odalı daire ihtiyaçlarımızı karşılıyordu. Ne kadar sıkışık olacağımızı hemen fark ederek tek yatak odalı bir daire düşündüm. Liddy daha iyisini hak ediyor.

Lanet olsun. İkimiz de biliyoruz.

HANGİ İŞ onu yanımda getirmeme izin verirdi? Parmak uçlarımla klavyeye dokundum ve bir arama motoru açtım. Mevcut işlerin hızlı bir taraması kalbimin ayak parmaklarıma düşmesine neden oldu. Birkaç evden çalışma pozisyonu umut verici görünüyordu, ancak hepsi uzmanlık alanımın dışında beceriler gerektiriyordu. Listedeki hiçbir iş giriş seviyesinde bir pozisyon sunmuyordu.

BAŞIMIN ÜSTÜNDE BİR AĞRI VARDI ve enseme de oluşan düğümleri ovuşturdum. "Yarın her şey daha iyi görünecek." Yüksek sesle konuştum, güvenceyi açık alana doğru sürdüm. "Kasabada bir iş aramaya gideceğiz. Bir şeyler olmalı."

Paniğe kapılmış zihnime bile mantıklı geliyordu. Bir şeyler

bulacaktım. LIDDY ona hep vermek istediğim Noel'i

yaşayacaktı.

ARTHUR

Başarılı geçen bir günün ardından lüks ofis koltuğumda dinleniyor, başımı pürüzsüz deriye yaslıyordum. Yağmur camlara vuruyor ve bana evimi hatırlatan yumuşak bir senfoni halinde aşağıya süzülüyordu.

O anın içinde o kadar kaybolmuştum ki, arkamdan gelen belli belirsiz kapıyı neredeyse kaçıırıyordum. "İçeri gel." Bütün gün telefonda konuştuktan sonra sesim hırıltılı çıkmıştı ve son görüşme biter bitmez doldurduğum kehribar rengi viski bardağına uzanırken sesimi temizledim.

"EFENDİM?" Deena'nın yumuşak sesi sandalyemde dönmeme neden oldu.

İki elimle onu içeri çağırdım. "Deena, içeri gel." Sessiz ve yaşlı kadın gülümsememi kolaylaştırdı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var? Sırtın yine sorun mu çıkarıyor?"

"HAYIR, EFENDİM." Sırtının küçük kısmını ovuşturdu ve küçük bir gülümseme sundu. "Gönderdiğiniz masör çok iyi bir iş çıkardı. Yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim." Duraksadı, bakışları pencereye kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Kesinlikle bunun için para ödemek zorunda değildin."

"Saçmalık." Viskiye yudumladım ve yumuşak sıvının dilimin üzerinde gezinmesine izin verdim. "Burayı tertemiz tutmak için bu kadar çok çalıştığına göre en azından bunu yapabilirim."

"SANKİ SEN BUNU ZORLAŞTIRIYORSUN." İşte beklediğim şakalaşmanın ipucu buydu. Çekingen olmak Deena'ya göre değildi. Aklından her neyse, onu gerçekten zor durumda bırakmış olmalıydı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Yüzündeki endişe çizgileri bir anda omurgamın dikleşmesine neden oldu. Ayağa kalktım, masanın etrafından dolaşarak pencerenin altındaki sandalyeyi okşadım ve tam karşısındaki koltuğa oturdum. "Merak etmeyin. Bugünlük işim bitti. Seni buraya getiren nedir?"

"Pekala," diye başladı Deena, sandalyeyle odanın uzak tarafındaki kitaplık arasında bir ileri bir geri gidip gelirken, "korkarım biraz karışık bir durum."

Devam etmesini bekledim, yüzündeki ince dudaklı ifade her adımda, geçen her sessiz saniyede beni daha da endişelendiriyordu. "Sorun nedir? Biri mi hasta?"

"HAYIR." Uzun bir nefes vermeden önce derin bir nefes aldı. "Tam olarak değil." Sonunda volta atmayı bıraktı ve sandalyeye doğru yürüdü, her zamanki halinden o kadar farklı bir şekilde sandalyeye çöktü ki dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye zorlukla karşı koydum. "O benim kızım, anlıyor musun?"

Hayır, görmedim ama devam etmesini ettim.

"O... şey, efendim, o hamile." Yanaklarına kırmızı lekeler yayıldı.

"Ondan daha önce de . Bu ilk mi? Ne kadar heyecan verici." Sözlerimin endişesini biraz olsun hafifleteceğini ummuştum ama tam tersi bir etki yarattı.

DEENA sandalyede doğruldu ve ellerini kucığına koydu. "Evet, öyle. Ancak karmaşık bir hamilelik geçirdi ve doktoru doğumdan önceki son birkaç ay boyunca yatak istirahati yapmasına karar verdi."

"BUNU DUYDUĞUM İÇİN ÜZGÜNÜM" dedim, bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünerek. Yatakta kalmaya zorlandığımı hayal etmeye çalıştım ve ürperdim.

Ayağa kalkarken DEENA'NIN GÖZLERİ parlıyordu. "Kocasının ona bakmak için işten izin almaya gücü yetmiyor. Belki..." diye devam etti, omuzları çökmüştü ve gözlüğünün kenarından beni süzdü. "Ona bakmak için biraz izin alabilirim diye düşündüm."

SEMPATİ içime işledi. "Elbette gitmelisin. Bu süre zarfında onunla birlikte olmalısın. Uçuş rezervasyonu için benim kişisel kredi kartımı kullan." Ayağa kalktım, kendimi Deena'nın küçük bedenine karşı rahat ve heybetli tutmaya çalıştım. "Umarım kızın gerçekten iyidir. Doğum yapana kadar onunla kalmalı ve doğumdan sonra da yeni doğan bebeğe yardım etmek ve torununuzu tanımak için biraz zaman harcamalısınız." Kaşlarımı kaldırdım. "Yine de dönmenizi umuyorum."

Deena başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bunun imkânsız bir istek olduğunu düşünecek kadar korkunç bir işveren miydim?

"YAPACAĞIM." Teşekkür ederim efendim, çok teşekkür ederim!" Deena ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ki geri geleceğim! Burada çalışmayı seviyorum. Siz, Scott ve Ryland harikasınız. Başka biri için çalışmayı hayal bile edemezdim."

"İYİ." Bu açıklamanın bana hissettirdiklerini anlatacak kelime bulamadım. Hem iş ilişkilerimde hem de hayatta her zaman adil olmaya çalışmışım.

Deena konuşmadan önce bir tereddüt sesi daha odaya belirsiz bir hava verdi. "Umarım ben yokken yerime geçmezsiniz."

"HIÇ ŞANSIN YOK." Omzunu okşadım. "Senin yerin doldurulamaz. Aslında, sen yokken sana ödeme yapmakta ısrar ediyorum. Tatil için çok geç kaldın. En son ne zaman hastalık izni aldığını bile hatırlamıyorum."

"ASLA." Deena doğruldu, omurgasına gurur geldi.

"BEN DE ÖYLE DÜŞÜNÜŞTÜM." Elimi cebime attım ve içine soktum. "Şimdi seninle gidiyorum. Şu uçuşu ayarla. Her zamanki gibi ödemenin yapıldığından emin olacağım, böylece sen yokken endişelenecek bir şeyin olmayacak."

"TEKRAR TEŞEKKÜR EDERİM." Deena bana doğru bir adım attı ama sonra sarılmaya karşı isteksizliğini hatırlayıp durdu. "Geri döneceğim. Sana söz veriyorum."

"Elinizden geldiğince eğlenin. Ailenle geçirdiğin zaman çok değerlidir." Torununu görür görmez fikrini değiştirdiğini ve kızı ve torunuyla Florida'da kalmak istediğini bildiren bir telefon alacağımdan korkuyordum. Tartışmaya girmeden ona izin verirdim çünkü aile, pek çok kişinin göz ardı ettiği, hazine değerinde bir şeydi.

DEENA odayı girdiği gibi sessizce terk etti ve ben de masamdaki sandalyeme döndüm. Kendimi ve ev arkadaşlarımı dezavantajlı duruma düşürürken Deena'ya istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi vermişim.

Geçici bir hizmetçiyi nasıl bulacaktık? Deena'nın yeri gerçekten doldurulamazdı. Bunu kastetmişim. Her birimizi anlıyor ve evi mükemmel durumda tutuyordu. Yemek ve temizlikten fazlasını yaptı. Deena ev sahipliği yaptığımız parti ve etkinliklerin düzenlenmesine yardımcı oldu. İşe aldığımız ek personelin işlerini yapmalarını sağladı. Ve hayatımızın arka planında, milyarlarım üzerine bahse girebileceğim, hafife aldığımız ve muhtemelen farkında bile olmadığımız yüzlerce küçük şey yaptı. Bardağımda duran viski gibi - Deena her zaman sipariş edilmesini ve teslim edilmesini sağladı, böylece asla bitmedi.

Yemek planlaması, hazırlık, alışveriş, her şey mükemmel bir şekilde yapıldı. Mutfağı kontrol edip yarın için yemeğimiz var mı diye bakmam gerekirdi.

BİR KAPI AÇILDI VE KAPANDI. Scott'ın sesi ofisimin ötesindeki koridorda yankılanıyordu. Ryland'la birlikte kapıdan içeri dalmadan önce adımı haykırdı. "İşte " Kolunu Ryland'ın boynuna doladı, neredeyse

coşkusuyla adamı devirdi. "Sana hâlâ çalışıyor olacağını söylemiştim."

"VE BEN SENİNLE " Ryland Scott'ın kolunu bıraktı ve uzun sarı saçlarını tepesinde topladı.

SCOTT gözlerini devirdi ve masamın köşesine oturdu. "Her zamankinden daha suratsız görünüyorsun. Ne oldu?"

"DOUR." Ryland pencereye doğru giden Scott'ı omzuyla kontrol etti. "Adam İngiliz. İstedğin kelime somurtkan."

"EKŞİ Sıkıcı. Kimin umurunda? İkisi de aynı anlama geliyor." Scott iki elini de 'her neyse' dercesine havaya kaldırdı.

"Nasıl oluyor da siz ikiniz kırklı yaşlarınıza kadar hâlâ ergen gibi

davranabiliyorsunuz?" SCOTT o kadar geriye yaslandı ki kucağıma düştü. "Şanslıyım sanırım."

RYLAND pencere kenarındaki koltuğundan kalktı. "Şansın bununla hiçbir ilgisi yok. Yaşına uygun davranmayı reddediyorsun ve eve başka bir kadınla gitmek istemediğine karar verdiğin nadir durumlarda o zavallı kızı geri taşıma sorumluluğu bana yükleniyor."

"ONU BURAYA GETİRMEYİ TEKLİF ETTİM." Scott'ın başı bir o yana bir bu yana döndü.

ONU TEKRAR KALDIRDIM. "Sarhoş değilsin. Numara yapmayı bırak." Onu sarhoş olduğunu anlayacak kadar sık görmüştüm. Bu başka bir şeydi.

Değişim bir nefesle diğeri arasında gerçekleşti. Scott Ryland'a özensiz bir sırtıış attı, sonra masadan kayarak kalktı ve tam boyuna geldi. "Haklıymışsın."

RYLAND elini uzattı ve parmaklarını oynattı. "."

SCOTT cüzdanını çıkardı ve Ryland'ın avucuna bir deste yüzlük attı. "Ve sen bana pislik diyorsun."

"Paranızı almaktan çekinmem. İhtiyacım olduğundan değil." Uzun, ince parmağını Scott'a doğrulttu. "Seni uyarmaya çalıştım ama dinlemedin."

"Bir sorunumuz var." Onlar dostça bir söz düellosuna dönüşmeden araya girdim. Kötü şöhretli dostlukları onları sık sık günlerce süren bu tür alaycı tartışmalara sürüklüyordu.

Bu sözlerim üzerine iki adam da bana doğru döndü ve oturdukları yerde tüm neşeleri kaçtı.

"NE OLDU?" "Sarhoşluğun" tüm izleri bu iki kelimede kayboldu.

Kendime bir bardak daha viski doldurdum ve kristal bardağı dudaklarıma götürdüm. "Deena biraz izin alıyor." Onlara durumu anlattım ve "Birkaç ay içinde geri dönecek" diye bitirdim.

"LANET OLSUN" Ryland saçını çekerek kurtardı ve saç bandını bileğine doladı. "Doğru olanı yaptın."

"KABUL EDİLDİ." Scott ayağa kalktı ve arkasındaki masadan iki bardak aldı. Her bardağa birkaç parmak viski doldurdu ve sandalyesine dönmeden önce birini Ryland'a uzattı.

"Ne onayınıza ihtiyacım vardı ne de onayınızı istiyordum." Öne doğru oturdum ve ellerimi masanın üstünde birleştirdim. "Sadece birkaç ay çalışacak birini nasıl bulacağız?"

"ÇOK ZOR OLMAMALI." Ryland likörü bardağın etrafında döndürdü ve hesaplı bir bakışla dönmesini izledi. "Yerel gazeteye bir ilan veriniz."

"Üç bekâr milyarderin geçici bir hizmetçiye ihtiyacı olduğunu yerel olarak ilan etmek mi istiyorsunuz?" Scott alay etti. "Neden yüzlerimizi bir reklam panosuna koymuyorsunuz? Aynı etkiyi yaratırdık."

KAŞLARIMI ÇATTIM. "Ne demek istiyorsun?"

"Sıfır deneyimi olan kadınlardan binlerce başvuru alacağız demek istiyorum. Milyarder bir koca bulma umuduyla buraya gelmek isteyen kadınlar." Scott'ın burnu öylesine kııştı ki gözlerinin arasında bir kıışıklık belirdi. Kendini bir playboydan biraz daha fazlası gibi gösteriyordu ama kurnazlığı beni şaşırtmadı. Düşmanlığı şaşırttı.

Bu Ryland'ı da şaşırtmış olmalıydı çünkü viskisi boğazına kaçtı ve nefesi kesilene kadar göğsüne yumruk attı. "Buna karşı mısın? Sen mi? Üç ay boyunca her hafta eve farklı bir kadın getiren sen mi?"

SCOTT'UN ÇENESİ GERİLDİ, inatçı bir bakış yeşil gözlerini zümrüt parçalarına dönüştürürken çenesi dışarı çıktı. "O farklıydı. O kadınlara evin tamamına erişim izni verilmedi. İstedikleri gibi girip çıkmalarına izin verilmedi. Buraya kimi getirirsek getirelim suçlanamaz olmalı. Güvenilir olmalılar." Her bir noktayı parmak ucuyla masama vurarak noktaladı.

RYLAND gözümü yakaladı ve sırtıttı. "Harika. O zaman işe alım sürecinden sen sorumlu olmalısın."

Scott'ın tırnağının gıcirtısı ve masada bıraktığı çukur, yüzünün dikkatle nötr kalmasına rağmen yaşadığı şoku kanıtlıyordu. Duygularını açığa vurarak becerikli bir işadamı olmamıştı. "Yeni bir temizlikçi mi tutmamı istiyorsun?"

"ÖZELLİKLE YATIRIM YAPMIŞ GÖRÜNÜYORSUN." Ryland'ın davasına sırtarak katıldım. "Bence bu senin için iyi olacak."

Sandalyesinde kaykıldı ve ayak bileğini karşı dizinin üzerine çaprazladı. "Tamam. Ama sadece Ryland ilanı yazarsa ve belirttiğim tüm noktaları şart koşarsa." Pantolonundaki görünmez tüyleri topladı. "Bir daha düşündüm de, gazeteye ver. Üniversite çağından büyük birinin bulması için en iyi şansımız bu."

RYLAND dudaklarını ısırdı ama kahkahalarını tutmaya çalışmaktan vazgeçti. Neşeli kahkahalar atmaya başladı. "Bunu duyduğuma inanamıyorum."

"SİKTİR GİT." Scott ayağa kalktı ve Ryland'ın omzunu itti. "Kadınlardan hoşlanıyorum. Bu bir suç değil. Ama bu bir üniversiteli kızın etrafta dolaşıp iç çamaşırlarımı yıkamasını istediğim anlamına gelmez."

"BÜYÜK İHTİMALLE SATMAYA " Ryland bir elini Scott'ın sırtına vurdu. "Belki de onun yerine bir uşak istemeliyiz. Ya da otuz yaşın altındakilerin başvurmaması gerektiğini belirtmeliyiz."

"SENCE PARANOYAKLAŞIYOR MUYUM?" Scott'ın sesi keskinleşti.

RYLAND BİR ANDA AYILDI. "Hayır. Haklısın. Sadece bu kadar çok talepte bulunmana şaşırdım. Tanıştığın her kadın senden daha iyisini elde etmeye çalışmıyor."

Her zamanki gibi SESSİZ KALDIM. En iyi iki arkadaşımın tartışmasını izlemek benim için bir eğlenceye dönüşmüştü. Çoğu gün beni eğlendiriyor, diğer günlerde çileden çıkıyor ve her gün tanıştığımız için minnettar olmamı sağlıyordu. Harvard'a gitmek hepimize ihtiyacımız olan başlangıcı sağlamıştı ve oradayken kurduğumuz dostluk hazine değerinde bir şeydi. "Ryland, ilanı yaz. Scott, bundan sonrası senin sorumluluğunda." Scott'ı işaret ettim. "İlk mülakatı sen yapacaksın ama birini işe almadan önce hepimiz aynı fikirde olmalıyız."

HER ŞEY YOLUNDA GIDERSE, hafta sonuna kadar yeni bir hizmetçimiz olacaktı. Umarım - hepimizin iyiliği için- işe aldığımız kişi bize ve tüm huylarımıza dayanabilecek bir yapıya sahiptir.

Dün gece o saçmalıkları söylediğimde kendimi mahvetmişim. Ryland'ın paranoyaklaştığını görmekten duyduğu sevinç beni neredeyse pişman edecekti ama yazdığı reklam metnini okuduğumda taleplerimin arkasında durdum. İlanı aşağı doğru kaydırırken kafenin kapısını açtım ve kişisel alanını işgal ettiğimde bana ters ters bakan oldukça uzun boylu bir kadının arkasına çarpmadan önce durdum.

Milyon dolarlık gülümsemem, yüksek sesle azarlamadan geri dönmesine yetecek kadar onu yatıştırdı. Tanrım. Birinin kesinlikle sabah kahvesine ihtiyacı vardı.

Benden tezgâha kadar uzanan kuyrukta bir düzine kadar insan vardı ve sinirli bir hava burnumu gıdıkladı. "Java Mac'e gitmeliydim." Önümdeki kadın kollarını kavuşturdu ve bir kaşını kaldırdı.

Sesi alçak ve çakıllıydı, gece geç saatlerde zevk vücuduma yayılırken duymayı sevdiğim türdendi. Lanet olsun, biriyle yatmam gerekiyordu. Eğer kafede dururken fantezilere başvurduysam, gerçek bir sorunum vardı.

"Şaka yapmıyorum." Alçak sesle kıkırdadım. "İyi ki patron benim."

Gülümsemesi gerildi. "Güzel olmalı." Bileğini çevirdi ve bana saati gösterdi. "Büyük adamın kahve fincanına geç kaldığım için bağırılan ben olacağım."

"Öyle mi? Görünüşe göre gerçek bir pislik için çalışıyorsun." Ryland'dan gelen ilanı okumayı bitirdim, dikkatimi tekrar hatta ve kadına vermeden önce ona iyi görüldüğünü söyleyen bir mesaj gönderdim.

Gözlerini kısarak beni izledi. "Komik bir şey. Bana onu hatırlatıyorsun."

"Ah." Göğsümü avuçladım, en yıkıcı gülümsememi takındım. Bu kadına kur yapmak gibi bir niyetim yoktu ama dikkat dağıtmak zamanın geçmesine yardımcı oluyordu ve ben iyi bir dikkat dağıtmayı severdim. Özellikle de sıkı bir kıcı ve sağlam C kupları olan birini.

"Özür dilerim." Güçlü, küstah bir ses dükkânın içinde yankılandı. Kaba görünüşlü bir adam ellerini kalçalarına dayamış, kaşlarını çatarak yüzünü bir akrobatın göt deliğinden daha sıkı bir şekilde buruşturmuştu.

Önünde bir kadın duruyordu, kucağında küçük bir kız çocuğu vardı. Kızı daha yükseğe kaldırdı ve yürümeye başlayan çocuğun saçlarını düğümlemesini önlemek için karşı omzunun üzerinden çekti. Daha şimdiden uzun bir tutam, kızın el işi yüzünden fare yuvası gibi kıvrılmıştı. Saçları hareket ettirildiğinde uzun, ince boynu, muhteşem poposu ve kalçalarındaki doğru miktarda kıvrım ortaya çıkıyordu. İnce kot pantolonu uzun bacaklarını vurguluyordu ve döndüğünde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Bir yaz gökyüzü kadar parlak mavi gözleri, boynuna yapışan kıza odaklanmadan önce bir anlığına benimkilerle buluştu. "Sorun çıkarmayacak. Bak, burada kalabilir." Sol elini uzattı -sırsız olduğunu fark ettim şaşkınlıkla- ve yalnız bir masaya vurdu.

"Yapamam." Adam kararlılığını sürdürdü.

Kadın ağırlığını kaydırarak yüzünün tam olarak görünmesini sağladı. Dolgun dudaklar. Makyajsız. Günlerce uzayan kirpikler. Ve o saçlar... Ellerime dolanıp göğsüme dökülmesini istedim.

Kız döndü ve yanağını kadının omzuna dayadı. Ela gözleri odayı taradı ve bana kilitlendi. Bacaklarını tekmeledi ve kıkırdayarak parmaklarını bana doğru salladı. Kalbim eriyerek gülümsemesine karşılık verdim ve el salladım. Kadının annesi olduğuna hiç şüphe yoktu. Birbirlerine çok benziyorlardı ve kadının koruyucu duruşu ile sesindeki çaresizlikte kararlılığımı pekiştiren bir şeyler vardı. Anne ve kız oldukları kesindi.

Sıra bir kişi öne kaydı. Bir adım attım, kadının fısıltılı yakarışının gergin kulaklarımla buluşmasına yetecek kadar yaklaştım. "Lütfen. Anlamıyorsunuz. Yaz için bir işe ihtiyacım var."

"Ve çocuğunu takip etmek zorunda kalmadan çalışabilecek birine ihtiyacım var." Kaşları iyice çatıldı ve adamın boğazını sıkmamak için epey çaba sarf etmesi gerekti. Kim bir kadınla böyle konuşur ki?

Sözünü kesmeden önce ses tonunu değiştirmesi için ona zihinsel olarak otuz saniye verdim. Bu ilk kez olmayacaktı. Ya da sonuncusu. Kadınlarla bir çöpmüş gibi konuşarak paçayı kurtarabileceklerini sanan lanet olası piçler. Dünyayı onlardan temizlerdim. Çapkın olabilirdim ama kadınlara büyük saygı duyardım.

Küçük kız bir tekme daha attı, sandaletli ayağı annesinin sırtına sırtındı ve saçları avuçlarının içine düştü. Kız saçlarını avuçlayıp düğümlemekte tereddüt etmedi. Annesi daha sonra saçlarını taramaya çalıştığında beni bekleyen belayı düşünerek irkildim.

"Bakın, özür dilerim." Müdür iki elini de kadına doğru uzattı. "Gerçekten üzgünüm. Ama yapabileceğim bir şey yok. Ne kadar iyi davrandığı önemli değil. O bir sorumluluk. On sekiz yaşından küçük hiç kimse tezgâhın arkasına geçemez."

"Ama tezgâhın arkasında olmazdı." Kadının yüz ifadesini sessiz bir yalvarış kapladı ve mavi gözlerini daha da canlı hale getirdi.

"Kural kuraldır. Burada çalışmak istiyorsan herkes gibi bir kreş bulman gerekecek." Üzgün görünmüyordu ama en azından ses tonu yumuşamıştı.

"Lütfen. Şehrin her yerine baktım. Yaz için Liddy'yi yanımda tutabileceğim hiçbir yer yok." Bir parmağını kızın kolunda gezdirerek kıkırdamasını sağladı.

"Elim kolum bağlı," dedi müdür arkasını dönerken. "İlgilenmem gereken çalışanlarım var." Onu orada öylece bıraktı.

Kadın döndü, omuzları yenilgiyle çökmüştü. Kızına fısıldarken çenesini kaldırdı. Gözleri yaşlarla doldu ve onları görmek midemi yere indirdi. Cehenneme ulaşana kadar devam etmiş olmalı çünkü göbeğimin arkasında sıcak bir yanma başladı.

Çizgiyi aştım. Yaz için yardıma ihtiyacımız vardı. Bu kadının bir iş ihtiyacı vardı. Çılgıncaydı. Hatta Ludacris. Dün gece güvenilebileceğimiz yaşlı bir kadın bulmakla ilgili söylediklerimden sonra, *bu* kadına yaklaşmayı nasıl düşünebilirdim?

Bununla daha sonra ilgilenecektim. Olası bir çözüm bana doğru geliyordu ve ben güvenli yolu seçerek bir milyardere dönüşmemiştim. Kız önce beni fark etti ve annesinin boynuna doğru atılarak iki kolunu sıkıca boynuna doladı.

Yanına doğru kaydım. "Konuşmanıza kulak misafiri olmadan edemedim." Gözlerindeki karamsarlık parıltısını fark ederek bir kartvizit uzattım. "Evet, biliyorum. Klişe bir taktik. Size iyi biri olduğumu söyledim ama o noktada saçlarımı geriye atıp hiç modellik yapıp yapmadığınızı da sorabilirdim."

Bu bana bir sırtıma ve kısa bir kakhaha havlaması kazandırdı. "Bunun için fazla zeki görünüyorsun. olsa beni bir gemi seyahatine götürmeyi teklif edersin ve ben asla

tekrar görülemeyecek." İnsan kaçakçılığı benzetmesinin trajedisi ikimizi de ayılttı.

Kartı kıza verdim, o da hemen ikiye büktü ve kabarık harfleri karıştırdı. "Ben Scott King." Tanınmayı beklerken bir an geçti. Tanıma gerçekleşmeyince, içten bir gülümsemeyi bastırdım. "İlginizi çekebilecek bir isim var." Bir kafenin ortasında rastgele bir kadına yaklaşmak en yumuşak hareketim değildi, ama çaresiz zamanlar ve tüm bunlar beni devam etmeye teşvik etti.

Kızın boğazı sert bir yutkunmayla düğümlendi. "Ne tür bir iş?" Ondan tedirginlik akıyordu, ama bu geçici sorunun ortasında cazibe kıvılcımlandı.

O mavi gözlerde kalp acısı vardı. Onları sabit tutmak için telefonumu ellerimin arasına aldım. Kadınları rahatlatmak doğamda vardı ama istenmeyen bir dokunuş, riske atmak istemediğim kadar çok zarara neden olurdu. Barista, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir tiz sesle bir sipariş verdi. Bir masaya doğru işaret ettim. "Oturmak ister misiniz?"

"Ben iyiyim." Çenesi biraz yukarı kalktı, meydan okuduğu her halinden belliydi. Kız serbest bırakılmak için bariz bir yalvarışla kıpırdandı ve kıvrıldı. "Ne tür bir iş?" diye tekrar sordu. "Kızımı getirebilir miyim?"

"Bir kahya. Ve evet." Masaya doğru ilerledim ve onun da beni örnek alacağını umarak oturdum.

Bir süre beni süzdükten sonra karşımdaki sandalyeye oturdu ve kızı yanına oturttu.

Ona doğru uzanma dürtüsü beni ele geçirdi. Bu kadında özdenetimimi baştan çıkaran şey neydi? Arkama yaslandım ve ceketimin düğmelerini çözerek açılmasına izin verdim. "Chapel Sokağı'nda oldukça büyük bir evim var." İsmimi tanımayabilirdi ama o caddedeki evleri herkes bilirdi.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce gözleri bir parça açıldı. "Öyle bir tipe benziyorsun."

"Oh?" Dirseğimi yanımdaki sandalyenin arkasına dayadım. "Bu ne tür?"

"Zengin." Bir pipetin üzerindeki kâğıtla oynadı ve insanların akın akın geçtiği pencereden dışarı baktı. Sabah kalabalığının sonuncusu da ayrılırken kahve dükkânı daha az kaotik bir atmosfere bürünmüştü. "Hak sahibi," diye ekledi. Gözlerimle buluştuğunda aramızdaki çekim kıvılcımı daha da alevlendi. "Sanki tüm dünyanın ayaklarına kapandığını düşünüyorsun."

Onu ürkütmüş gibi görünen bu duruma ben de güldüm. Kız da benimle birlikte güldü ama ne olduğunu anladığından şüpheliydim.

"İlk ikisini doğru anladın. Ama biri ayaklarıma kapanmayalı uzun zaman oldu." Yüzümün yumuşamasına izin verdim ve sesimi alçalttım. "Ben o tür bir adam değilim."

"Hayır mı?" Kollarını masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Sen nasıl bir adamsın Scott King?"

Bana izin verse ona bakacak ama bağımsızlığın onun için önemli olduğunu anlayacak türden biri. Ona karşı bu kadar güçlü hislerim varken bu kadını evimize davet etmek akıllıca mıydı? Zeki, anlayışlı ve güzeldi. Durum gerektirdiğinde önünde diz çökmemi sağlayacak mükemmel bir üçlü. Onun bütün yaz etrafımda olması tehlikeli bir risk oluşturuyordu, özellikle de flörtlerimi kontrol altında tutamazsam.

Gözlerini indirdiğinde, bakışları vücudumun her hattını tek bir bakışta okuyormuş gibi üzerimde gezinirken bir ipliğe tutunmuştum.

Dürüstlük burada işime yaradı, bu yüzden ona nadiren gösterdiğim bir samimiyetle cevap verdim. "Ben sana yaz için iş teklif edebilecek bir milyarderim. Rüya gibi bir iş."

"Eminim," diye mırıldandı nefesinin altında.

Kirpikleri dalgalandığında her sinir ucumda bir sıcaklık oluştu. Yatakta nasıl görünmesi gerektiğine dair bir görüntü zihnime sızarken sikim kıpırdandı. "Hiçbir şey istemezsin." İpeksi bir yumuşaklıkla ve imalarla süsleyerek, onunla alay ederken çizgiyi aşmakla tehdit ettim. Onu sadece bir ay sonra korkutup kaçırırsam bunun bize bir faydası olmazdı.

"Adımı bile bilmiyorsun. Bana nasıl iş teklif edebilirsin?"

Telefonumda gezindim ve verdiğimiz ilanı ona göstermek için döndürdüm. "Bundan farklı değil." Ona telefonumu uzattım ve cebimden bir kalemle birlikte başka bir kart çıkardım. "İşte adres ve kişisel numaram. Eğer ilgileniyorsanız resmi bir görüşme için bu öğleden sonra saat beşte gelin."

Cazibemden etkilenmek yerine gülümsedi. Bu gülümseme kalbime tuhaf şeyler yaptı. Kendimi bir metre boyunda ve kurşun geçirmez hissettirdi. Bu kadına yardım etme fırsatım vardı. Bu aynı zamanda yükümlülüğüm olduğu anlamına gelmiyor muydu?

HANNAH

Bir yanım Scott King'e güveniyordu. Diğer yanım ise hızlı ve uzağa kaçmamı söylüyordu. Bana tanıdık ve onurlu gelmişti ama bu hiç mantıklı değildi. Adamla daha önce hiç tanışmamıştım, o halde ona güvenmeyi nasıl düşünebilirdim ki? Sezgilerim bok gibiydi. Bunu, pislik eski sevgilim Liddy'yi tek başıma büyütmem için beni terk ettikten sonra fark ettim. Chad Duvall'ın harcayacak bir vakıf fonu vardı ve o paranın bir kuruşunu bile kızı için harcama fikri onu dehşete düşürmüştü.

ITIRAF etmeliyim ki, bir kafede bana iş vaadiyle yaklaşan çekici ve yaşlı bir adam şüpheli görünüyordu. Liddy hayatımda öncelikliydi. Yaptığım her şeyi onu düşünerek yapıyordum. Hamilelik testimin pozitif çıktığı günden beri önceliği ona vermiştim.

Müdürün ısrarla kreş olmadıklarını iddia ettiği başka mağazadan daha çıktık ve caddenin bir blok aşağısında gördüğüm bir parka doğru yol aldık. Liddy'nin sınırsız enerjisi sık sık mola vermemizi gerektiriyordu. Yakında akşam yemeğine ihtiyacı olacaktı. Saatile baktım, kalbim saatin geç olmasından dolayı çarpıyordu ve midem gerçek yemek için homurdanırken bir kraker kemirdim.

Scott'ın adresini harita uygulamama girdim ve konağı yakınlaştırdım. Dudaklarımdan kısık bir ısıklık geçti. Liddy zıplayarak yanıma geldi, saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu, alt dudağını mor bir reçel lekesi boyamıştı. Kucağıma tırmandı ve telefonuma dokundu. "Çok güzel."

"EVET, ÇOK GÜZEL." Güzel ve tehlikeli, tıpkı orada yaşayan adam gibi. Scott King hakkında biraz araştırma yapmıştım ve sonuçlar ilgimin azalmasına neden oldu. Makaleler onu, insanlığa hizmet eden onurlu bir adam olarak lanse ediyordu.

Her yıl hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışlıyordu ve hala kadınların - ve erkeklerin- onu görmeye gelmesini sağlayacak kadar parası vardı.

Beni hayırsever biri olarak mı görüyordu? Neden bana iş teklif etti? Ona karşı hissettiğim kısa süreli cazibe patlaması sinapslarımı yaktı ve karnıma bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Ayağa kalkıp Liddy'yi kalçama çekerken kendime BUNLARIN HİÇBİRİNİN OLMADIĞINI hatırlattım. Scott teklifinde samimi görünüyordu. En azından işi kontrol edebilirdim. Bir görüşme neydi ki?

Risk omuzlarımda ağırlaşıyordu. Eğer beni kaçırmaya niyetli bir dolandırıcıysa, beni kurtarmaya gelecek kimsem yoktu. Nereye gittiğimi mesaj atarak söyleyebileceğim ve daha sonra haber vermezsem polisi aramasını isteyebileceğim bir arkadaşım bile yoktu.

"AÇIM." Liddy homurdandı ve ellerini gözlerine götürdü. Aç ve yorgun. En iyi kombinasyon değildi.

Bugün yürüdüğümüz kilometreler yüzünden ayaklarım ağrıyordu. Ayaklarımdaki su toplamalarından ve kucağımdaki huysuz bebekten başka bir işe yaramayan kilometreler. "Hadi gidip Bay King'i görelim." Dudağındaki reçeli temizledim ve kızarmış yanaklarındaki saçlarını düzelttim. "Sonra eve gideriz."

Bir araba ayırtım ve nispeten huzurlu ve sessiz bir yolculuk yaptık. İşler ters giderse kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacaktı. Babamın yedi yıl önceki ölümü beni kendi başıma yapmam gereken çoğu şeye karşı sertleştirmişti ve Liddy'yi korumak için Scott'ın büyüleyici doğasına karşı tüm kalkanlarımı kaldırdım.

ŞOFÖR dairesel sürücünün etrafında döndü ve park etti. Yolcu penceresine doğru eğildi ve gözlerini devasa taş konağa dikti. "Güzel kazılar."

"BENİM DEĞİL." Yol parasını ödeyip arabadan inerken sert ve hızlı konuştum. Liddy elimi tuttu ve beyaz mermer basamakları koşar adımlarla çıktı. On iki basamağın hepsini. Zirveye ulaştığımızda ve kapı ziline bastığımda fikrimi değiştirip arabaya geri dönmek istedim. Biz buraya ait değildik.

ÇANLAR EVİN İÇİNDE ÇALIYOR, uzun çan sesleri kesiliyor ve Liddy'nin gözlerini heyecanla yukarıya dikmesine neden oluyordu.

Bir mandal tıkladı ve kapı açıldı. Gümüş rengi saçları ve parlak mavi gözleri olan uzun boylu bir adam karşımızda duruyordu. Ağzı düz bir çizgi halindeydi, alnındaki kırışıklık bana baktıkça derinleşiyordu. "Size yardımcı olabilir miyim?" Kelimelere güçlü bir İngiliz aksanı hâkimdi.

"BEN HANNAH HANNAH WILLIAMS." Sertçe yutkundum, Bay King'e adımları hiç söylemediğimi fark ettim. "Saat beşte bir görüşme için buradayım." Liddy'nin elini daha sıkı tuttum. Bu adam kahya olmalıydı. Ev kesinlikle birden fazla personele ihtiyaç duyacak kadar büyük ve süslüydü. "Ev sahibiyle konuşmak istiyorum. Beni o davet etti."

Gülümserken ağzından SÜRPRİZ BİR ŞEKİLDE KAHKAHA çıktı. "Ben Arthur. Bu evin sahibiyim."

Liddy'yi de yanımda sürükleyerek bir adım geri attım. "Özür dilerim. Yanlış adrese gelmiş olmalıyım." Bu sabah ezberlediğim numarayı sıraladım, sonra da telefonumdaki kartvizitin resmini gösterdim.

"DOĞRU YERDESİNİZ." Aksanı derinleşti. "Lütfen, içeri gelin. Scott burada olacağınızı söyledi." Bir kolunu havada savurarak beni aydınlık fuayeye götürdü. Tavandan kristal bir avize sarkıyordu, tavan o kadar yüksekti ki seslerimiz yankılanıyordu. "Bu taraftan." Arthur kapıyı kapattı ve yanımdan geçti. Adımları hızlıydı ama Liddy'ye bir bakış attıktan sonra adımlarını kısalttı.

Fuayeyi geride biraktık ve Arthur'u çalışma odasına kadar takip ettik. Parlak ışıklı aplikler duvarları süslüyor, sıra sıra dizilmiş kitapların üzerine dökülüyordu. Odanın çeşitli yerlerinde deri sandalyeler vardı. Scott bunlardan birine uzanmış, bacaklarını önünde uzatmış, bileklerini çaprazlamıştı. Yanındaki bir adama göz kırptı. "İşte burada. Benim gizemli kahveci kadını." Scott sarı saçlı adamı omzundan dürttü.

Bakmamaya çalıştım ama nasıl yapabilirdim ki? Önümdeki üç adam birbirleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Arthur, gümüş rengi saçları ve kuru İngiliz aksanıyla. Sıcak yeşil gözleri ve eğlenceli cazibesıyla Scott. Ve kıvrıcık sarı saçlarını yüzünün etrafında toplayan, kahverengi gözlerinde düşünceli bir bakışla beni izleyen üçüncü bir adam. Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Evimize hoş geldiniz." Kabul edercesine başını sallaması omurgamdaki gerginliği çözdü.

LIDDY ELİMİ ÇEKTE. Keşfetmek için yalvarışlarını susturmaya çalıştım.

"HANNAH, OTURMAK İSTER MİSİN?" Arthur sandalyelerden birini işaret etti. "Kızınız isterse oynayabilir."

Scott bir sandalyeyi kenara itip yepyeni bir oyuncak bebek seti, doldurulmuş hayvanlar ve bir köşeye yerleştirilmiş üç çocuk kitabı gibi görünen şeyi ortaya çıkardığında, bu odada oynayacak hiçbir şey olmadığına dair alaycı bir yorum yapmaktan kendimi alıkoydum.

Üç sevimli gülümseme beni daha da etkisiz hale getirmekle tehdit ediyordu. *Dikkatli* ol, *Hannah*. Uyarı babamın sesinden geliyordu, Chad'e kadar tüm hayatım boyunca kulak verdiğim ses.

LIDDY hiç vakit kaybetmeden odanın karşısına fırladı ve oyuncakların arasında dizlerinin üzerine çöktü. Gülümsemeye çalıştım ama onun mutlu yüzünü görmek beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. Noel sabahı hediyelerini açtığında yüzünde olmasını istediğim ifade buydu. Her gün böyle bakmasını istiyordum.

Arthur, kışına sopa sokulmuş bir adamın sert duruşuyla oturdu. Ellerini dudaklarının önünde birleştirdiğinde bir kıkırdamayı bastırdım. "Scott sana neye ihtiyacımız olduğuna dair bir fikir verdi, değil mi?"

"UM, hayır, aslında. Sadece temizlik işlerinden bahsetti." Liddy'ye ve kapıya ulaşabileceğim en yakın sandalyeye çöktüm ve üç adama da baktım.

Arthur'un çıkardığı ses bana kaynamak üzere olan bir çaydanlığı hatırlattı. "Pekâlâ. Pekâlâ, tanıştırmayla başlayalım. Scott'la zaten tanışmıştınız, ben de Arthur. Bu da Ryland." İki işaret parmağını sarışın adama doğrulttu, sonra parmaklarını dudaklarına götürdü.

Onu uşak sanmamda şaşılacak bir şey yok. Bir süpürgecin sertliğine ve kişiliğine sahipti.

Arthur sözlerine şöyle devam etti: "Bu eve üçümüz birlikte yatırım yaptık."

"MANSİYON." Onu otomatik olarak düzelttim, sonra üç çift göz cam gibi keskinleşince irkildim. "Buraya gerçekten ev diyemezsin." Kalbim tekledi ve kuru dudaklarımı yaladım. "Burası bir malikane. Sanırım on sekiz odanız falan vardır?"

"YİRMİ," diye düzeltti Scott.

"Doğru." Ağzımı bir tarafa doğru büküm. "Ama her neyse. Burası senin yerin. Nasıl istersen öyle adlandır. Beni neden buraya davet ettin?"

"Geçici bir hizmetçiye ihtiyacımız var." Arthur hareketsiz kaldı, hakkında hep duyduğum o sert İngiliz kişiliği ön plana çıkmıştı. "Bizimkinin beklenmedik bir ailevi acil durumu oldu."

SCOTT ÖNE DOĞRU EĞİLDİ. "Senden yemek ve temizlik yapman beklenecek. Bunun yanı sıra akşam yemeği partilerini de planlayıp düzenlemen gerekecek."

"Liddy'nin sizin kızınız olduğunu ANLIYORUZ." Ryland konuşmaya katıldı. Sessiz konuşması, bir kelimeyi kaçıracağımdan korkuyormuşum gibi öne doğru eğilmeme neden oldu. "Ona göz kulak olduğun sürece burada seninle kalabilir." Konuşmak için ağzım açık kaldı ama Ryland itiraz etmeme fırsat vermeden devam etti. "Bir havuzumuz var. Bugün bir kapı ve kilit taktırdım; çocuklar meraklı ve inatçıdır."

"SORUN ÇIKARMAYACAK." Bugün bu cümleyi tam olarak kaç kez söylemiştim?

LIDDY ayağa fırlamak ve kendini yerden kucağıma atmak için o anı SEÇTİ. Yukarı tırmandı ve doldurulmuş bir su aygırını yüzüme doğru itti. "Bak. Çok tombul. Bende kalabilir mi?" Cevap vermekte zorlandım, beni izlemeye devam ettiklerini fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Liddy döndü ve poposunun üzerine çöktü, göğsüme sokuldu ve su aygırını Scott'a doğru salladı.

GERİ ÇEKTİ, gülümsemesi beni yere yapıştırdı. "Bize sormak istediğiniz bir şey var mı?"

SADECE BİR MİLYON. Ağırılığımı koltukta kaydurdım ve Liddy'yi daha da yaklaştırdım. "Neden ben? Ben tamamen yabancıyım."

"İŞE ALDIĞIMIZ HERKES " diye belirtti Scott.

ARTHUR'UN HAREKETSİZ DURUŞU BOZULDU. Ellerini sandalyenin kolçaklarına indirdi. "Sizden bazı belgeler imzalamanızı isteyeceğiz. Buradaki görevlerinizi özetleyen bir sözleşme. Deena size günlük görevlerinin bir listesini ve bunları yerine getirmek için bulduğu en iyi yolu bırakacak kadar nazikti. Elbette kendi yönteminizi seçmekte özgürsünüz."

"VE GEÇMİŞİNİZİ KONTROL Hırsız ya da suçlu değilsiniz, değil mi?" Kahkaha Scott'ın sesini renklendirdi. Belli ki fikri buldu.

Gölünç.

BUNU SALDIRGAN BULDUM. "TERTEMİZ." Liddy'nin saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak ellerime ve düşüncelerime konsantre olacak bir şey verdim. Lüks bazılarını cezbedebilirdi ama ben isteklerim ve ihtiyaçlarım için çalıştım. Hiçbir şey bedavaya gelmiyordu. Yine de teklif o kadar mükemmeldi ki gözlerimi yaşarttı. Onları bastırdım ve kendime gelene kadar yüz ifademi gizlemek için başımı Liddy'ye doğru eğdim.

"O ZAMAN İŞE ALINDIN." Scott aniden ayağa fırlayınca Liddy kollarımın arasında kaskatı kesildi. Fark etti ve hareketlerini yavaşlattı.

"BU ÇOK MÜKEMMEL." Endişelerimin etrafından dolaştım. "Ve küçük bir pürüz var. "Yatılı bir hizmetçi demiştin."

ÜÇ ADAM DA BAŞINI SALLADI.

"Dairemle ilgili bir kontratım var. Bunu bozmayı göze alamam. Sadece ücretler bile beni iflas ettirir, bu yüzden gidip gelmem gerekecek." Bu fıkirden nefret ettim. Her gün saatlerce gidip gelmek Liddy'nin rutinini değiştirmek anlamına geliyordu. Geç yatmalar. Erken sabahlar. Günlük öfke nöbetlerine de hazırlıklı olmalıydım.

"GEREK YOK." Scott sandalyelerin arasından geçerek zengin maun masaya doğru ilerledi. Üst çekmeceyi açtı ve bir yığın kâğıdı karıştırdı. "Burada yaşadığınız sürece kalacak yerinizi ve saatlik gelirinizi biz ödeyeceğiz."

"VE... BU NE KADAR?" Her kelime ağzımda asit tadı bırakıyordu ama cevap her şey demekti.

SCOTT başımı döndüren bir rakam söyledi. "Bu yeterli mi?" Tipik bir saatlik ücret hakkında gerçekten hiçbir fikri yokmuş gibi kaşlarını çatı.

Vücudumu SAYGISIZLIK istila etti ama başımı sallamayı başardım. "Bu çok cömertçe."

Gözlerini kısarak beni izledi. Arthur ve Ryland arasında hızlı bir bakış geçti. Ryland başını bana ve Liddy'ye doğru eğdi. "Tabii ki tüm yemekleriniz ödendi. Evde ne kadar yiyecek varsa alabilirsiniz ve satın almak isteyebileceğiniz ya da ihtiyaç duyabileceğiniz yiyecekler için bir kredi kartı da mevcut." Ryland masada Scott'a katıldı. Fısıltılı mırıltılar halinde konuştular.

Arthur'un bakışları benden hiç ayrılmadı. Bu öyle bir bakıştı ki, doğrudan kalbe saplanıyordu. Beni gördüğünü -gerçekten gördüğünü- ve hiçbir endişesi olmadığını söyleyen türden bir bakıştı.

"NE ZAMAN BAŞLAYACAĞIM?" Rahatlama bedenimi yumuşak ve uysal hale getirdi ve oturduğum için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

"HEMEN," diye cevap verdi üç ses ağızdan.

RYLAND

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin." Hannah'nın alçak, tatlı sesi cipimin motor gürültüsünden bana zar zor ulaşıyordu.

GPS'in yönlendirmelerini takip ederek dar bir sokağın ortasındaki küçük bir eve gittim. Aşırı büyümüş otlar kaldırımı kaplamış ve verandanın basamaklarına kadar tırmanmıştı. Avuçlarım fotoğraf makinemi kapma ve hüznümü özetlemek için bir dizi siyah beyaz fotoğraf çekme ihtiyacıyla kaşınıyordu.

"Benim için sorun değil. Scott ve Arthur da yardım ederdi ama ofise gitmeleri gerekti." Geç saat ikisini de rahatsız etmemişti. Hepimiz kendi işimizin sahibi olmanın getirdiği kaosa ve bunun beraberinde getirdiği çılgın saatlere alışmıştık.

Liddy araba koltuğunun kayışlarına karşı mücadele etti. "Hadi gidelim. Eşyalarımı istiyorum." Evine yaklaştıkça daha hareketli ve konuşkan olmaya başlamıştı.

Hannah gözlerini kapatıp baş ve işaret parmaklarıyla ovuşturdu. "Bütün hayvanlarını almak zorunda değilsin." Liddy'nin alt dudağı büküldü, ince kolları çaprazlandı.

Kapımı açtım ve gülmeye başlamadan önce aceleyle dışarı çıktım. İkisi de bundan hoşlanmayacaktı ve Hannah'nın kötü tarafına düşmemin kimseye bir faydası olmayacaktı. Ona çok ihtiyacımız vardı. Hannah'nın kapısını açtım. "Anahtarlar? Sen Liddy'ye yardım ederken ben de kapıyı açayım."

Bana yıpranmış deri bir ipe asılı tek bir anahtar uzattı. "Sadece... içeri girdiğinde benim hakkımda kötü düşünme."

Asla yapmam. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Onları söylemek hiçbir şeyi kanıtlamadı. Bir kez başımı salladım ve kırık bir üç tekerlekli bisikletin yanından geçerek ve basamakların altındaki kırık tahtayı atlayarak kaldırıma doğru koştum. Anahtar kilide girip kolayca döndü ve bana Hannah'dan önce eve girme şansı verdi.

Küçük evin içine şöyle bir göz gezdirdim. Tüm evi benim yatak odama sığabilirdi. Onların burada yaşadığını düşünmek kalbimde bir sızıya neden oldu.

onlarsız yapıyorlar.

"Gözlerini kapatıp bunları gördüğünü unutma şansın var mı?" Hannah Liddy'yi yere indirdi. "Git eşyalarını topla, tatlım."

Liddy üç adımlık bir koridordan koşarak geçti ve yan odalardan birine daldı. Hayvanlarına şarkı söylerken neşeli sesi kâğıt gibi ince duvarlardan geliyordu.

Şakağıma vurdum. "Özür dilerim. Fil gibi hafızam var. Hiç unutmam."

Omuzları çökerken "Anlaşıldı," diye mırıldandı. Eğilerek Belinden, atılmış bir ayakkabıyı aldı ve köşeye fırlattı. Bana bakmaktan kaçındı ve küçücük bir dolaptan ancak tek bir kişinin sığabileceği büyüklükte bir çanta çıkarmaya odaklandı, ikisinin de kışı geçirmesine yetecek kadar dış giysiyi bir kenara bırakarak. Onun utancı kalbimi ikiye böldü.

"Peki ya Liddy'nin babası? Ona nereye gideceğinizi söylemeniz gerekiyor mu? olabilir mi?"

O kadar hızlı döndü ki alnı neredeyse benimkine çarpacaktı. Ne zaman bu kadar yaklaştım? Tek, yakıcı bir nefesi paylaştık.

"Hayır." Sesi tıslamaya dönüştü. "O sıçan piçi Liddy ile hiçbir şey yapmak istemedi. Nerede olduğumuzu bilip bilmemesi umurunda olmadan önce cehennemde buzdan kapadalar olacak."

Tamam o zaman. "Anladığımı kadarıyla hiç yardım etmiyor?" Cevabı zaten biliyordum ama öfkesinin sıcaklığının tadını çıkarıyordum.

Dudaklarını bir arada tutan güç yüzünden ağzını çizgiler çevreledi. "Kendi başımızayız." Beni iterek geçti. "Yardıma geldiğini sanıyordum."

Kelimeler güzel bir surata bürünmüş bir meydan okumaydı. Koruyucu öfke sıcak ve hızlı bir şekilde yükseldi, o kadar hızlıydı ki yüzümü ifadesiz ve ses tonumu samimi tutmayı zar zor başardım. "Ne almamı istiyorsun?"

"Ben çantaları hazırlayayım." Yüzünde suyun üzerindeki güneş ışığı gibi bir gülümseme belirdi. "Yatak odama girmene asla izin vermem. Muhtemelen iç çamaşırlarımı çalarsın."

"Aslında Arthur onunkini satmaya çalışacağından endişeleniyor." Ellerimi ceplerime soktum, patlamayı beklerken yüzümde bir sırtıma vardı.

Hannah hayal kırıklığına uğratmadı. Çantayı yere düşürdü ve bir gümbürtüyle yere çarptı. "Ciddi misin sen? Ne tür kuruntulu egolarla uğraşıyorum ben?"

Onun kişisel alanına doğru eğildim ve o muhteşem mavi gözleriyle buluştum. "En iyisi." Tam o sırada Liddy koridorda bize doğru yürüdü,

Bir spor çantasını sürükleyerek.

"Bunu senin için arabaya kadar taşıyabilir miyim?" İki elimi de uzattım ve Liddy tutacakları parmaklarıma yerleştirdi. Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce oradan çıkmalıydım. Liddy ve Hannah sorumluluktan kaçan bir serseriden daha iyisini hak ediyorlardı. Hannah'nın gururu içimi ısıtsa da bu beni yiyip bitirdi. Zor bir durumu en iyi şekilde atlatmıştı. Bekâr bir anne olarak Liddy'ye bakma konusundaki kararlılığı Arthur'un ona bu işi teklif etmekle ne kadar doğru bir karar verdiğini kanıtlıyordu.

Belki de önümüzdeki aylarda ona yardımcı olmak için yapabileceğimiz başka bir şey vardı

Liddy'nin çantasını arkaya koyup döndüğümde Hannah beni kapıda karşıladı. İki elinde diğer ikisini taşıırken bir çanta ayaklarının dibinde duruyordu. "İşte bu kadar."

Ağzımı açtım, bunun her şey olamayacağını iddia etmeye hazırdım ama gözlerindeki uyarı dolu bakış beni durdurdu. Üç çantayı da aldım ve Liddy'ninkilere ekledim. Ev sahibiyle çoktan anlaşmış ve önümüzdeki yaz için ödemenin tamamını yapmışım. Hannah ve Liddy'nin endişelenecek bir şeyleri yoktu.

"Sen aslan mısın?" Cipun arka koltuğuna tırmanmasına yardım ederken Liddy elimi tuttu. Küçük ayakkabıları deride kirli izler ve kalbimde daha da derin bir iz bıraktı.

"Bir aslan mı?" Parmaklarımı pençelere benzeyecek şekilde uzattım ve kükreme sesi çıkardım. "O tür bir aslan mı?" Vurgulayarak başını salladı.

"Sanırım öyleyim." Kahkahalarımı tuttum ve sürücü koltuğuna geçtim.

Hannah iki eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sanırım saçın yüzünden."

Saçım mı? Tepe düğümünü parmakladım. "Sarı olduğu için mi?"

"Bu." Mırıldandı, boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Ve yürüyüş şeklin."

Aslan gibi mi yürüdüm? Hah. Bunun bir iltifat olduğunu hiç düşünmemiştim ama Hannah'nın bunu söyleme şekli vücudumda bir şimşek çakmasına neden oldu.

Malikaneye dönerken yol boyunca sohbet ettik. Liddy, karşısında tutsak bir dinleyici kitlesi olduğunu anlayınca konuşmayı hiç kesmedi. Hannah ve ben de Liddy ile konuşurken biraz sohbet ettik. İkisi de sıcak ve misafirperverdi ve kısa sürede Hannah'nın beni büyüleyen bir mizaha sahip olduğunu fark ettim.

Dairesel yola girdik ve cipi durdurdum. "Siz ikiniz keşfe çıkın." Tüm çantalarını arabadan aldım ve omuzlarıma attım. "Odalarınız ikinci katta. Sağdaki merdivenlerden çıkarsanız, soldaki beşinci kapı. Sizin için de uygunsa Liddy'yle aynı süiti paylaşacaksınız."

"Elbette." Hannah eşiği geçer geçmez o sessiz utangaçlığına geri döndü. Görmezden gelemeyeceğim çocuksu, geniş gözlü bir merakla etrafta dolaştı. Çantalarını odalarına yerleştirdikten sonra koridordan kendi odama koştum ve fotoğraf makinemi kaptım.

Tam istediğim gibi olana kadar parmaklarım ayarların üzerinde uçtu. Hannah ve Liddy karşımdaki merdivenleri tırmandılar. Çömelerek kamerayı onlara doğru çevirdim ve Hannah'nın yüzünü, özenle yapılmış korkulukları ve üçüncü kata kadar uzanan ikinci merdiven setini gördüğü anda yakın plan çektim. Elini kalbine götürdü ve durdu.

Liddy önden koştu, kolları kanat gibi yanlarındaydı. Bir tık daha ve vücudunun her çizgisindeki neşeyi yakaladım.

Hannah ilerledi, adımları o kadar temkinliydi ki yarı yarıya Liddy'yi kapıp kaçmasını bekledim. Samimi çekimler bana Hannah ve kızına gerçek bir bakış sağladı. İnsanları bir kamera merceğinden görmeye alışmıştım. Onlara bir şeyler yapıyor, başka hiçbir yolla bulamadığım bir gerçeği gösteriyordu.

Hannah ve Liddy koridorun sonundaki tiyatro odasını keşfederken ben de resimleri karıştırıyor, etkileşimlerimizde gözden kaçırdıklarımı çalışıyordum.

Hannah'nın güzelliği beni şaşkına çevirdi. Parmaklarım düğmelerin üzerinde dondu kaldı, yüz hatlarındaki mükemmellik karşısında kalbim küt küt atmaya başladı. Kahkahası salondan dışarı taşı ve Liddy'yi kapı aralığından geçirirken saf neşe anını ölümsüzleştirmek için kamerayı tam zamanında kaldırdım. Yüzleri birbirine yakındı, Hannah'nın başı parlak kahkahalarla geriye doğru eğilmişti.

Nabzım kasıldı ve atladı. Düğmeye tekrar tekrar tıkladım, her saniye sonsuza kadar dondu. Bunlar basılması, çerçevelenmesi ve dünyanın görmesi için müzelere ve sanat galerilerine asılması gereken türden karelerdi. Ben bunun için fazla bencildim. Bunlar benimdi. Cesur bir sahiplenme duygusu beni ele geçirdi. Bu duvarların dışında, kendim, Arthur ve Scott dışında hiç kimse bu fotoğrafları görmeyecekti.

"Ryland?" Hannah adımı gece geç saatlerde yapılan yastık sohbetleri için tasarlanmış tatlı bir okşayışla söyledi ve ben aletimin zonklamasına neden olacak kadar piçtim.

Kamerayı indirdim ve onu bir adımdan daha az bir mesafede dururken buldum. Liddy ellerini Viktorya döneminden kalma kanepenin ve eski moda bir duvar halısının altında duran masaların üzerinde gezdirerek etrafta dolandı. "Evet?"

Fotoğraf makineme baktı, dudaklarında ince dudaklı bir kaş oluşuyordu.

"Özür dilerim." Kayışı boynumun arkasını ısırarak şekilde cihazı indirdim. "Fotoğrafınızı çekebilir miyim diye sormalıydım herhalde."

"Muhtemelen mi?" Elleri kalçalarında, bana dik dik baktı. Öfkeli ifadesi hızla meraka dönüştü. "Sorun değil. Görmek isterim."

Kayışı boynumda tutuyordum. Fotoğraf makinesini neredeyse düşürdüğüm yıllar bu alışkanlığı yerleştirmişti. Yanında durmak için hareket ettim, omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaştım ve saçlarındaki temiz, taze şampuan kokusunu aldım. Kamerayı ona doğru çevirdim. "Çok güzelsin." Bu herhangi birine yapabileceğim içten bir iltifattı ama öyle bir güçle söylenmişti ki Hannah nefesini içine çekti.

Aramızda bir süre şaşkın bir sessizlik oldu, sonra ellerini benimkilere doladı ve kamerayı kendine doğru yaklaştırdı. "Sen gerçekten iyi bir fotoğrafçısın. Daha önce hiç kimse beni bu kadar iyi göstermemişti." "Çok olmalılar." Cazibe akımını değiştirmeye çalıştım geri nerede o aitti. "Ve I gerekir olmak Güzel. Ben a profesyonel. Yıllardır zengin ve ünlülerin fotoğraflarını çekiyorum."

Gözlerimi onunkilere diktim, incinmişlik ve kafa karışıklığı görmeye hazırdım ama bunun yerine şefkat buldum. Basit bir çekim olarak başlayan şey daha fazlasına dönüştü. Daha büyük. Daha karanlık. Beni aşağı çekmekle ve asla bırakmamakla tehdit etti.

Hannah'nın gözleri kaydı, bakışları dudaklarıma kaydı. Onunkiler nefes verirken ayrıldı ve karnım sıkıştı. Tek bir hareketle dudaklarımız birleşecekti. Bir nefeslik boşluk beni durdurdu. Kamerayı bıraktım ve çenemi indirdim.

"Tatlım, ben geldim." Scott'ın sesi konağın içinde gümbürdedi. Ön kapı çarpıldı ve ağır adımların sesi bize doğru geldi.

Hannah yanakları kızarıp dudaklarını yalarken benden uzaklaştı.

Son bir fotoğraf daha çektim ve Scott'a döndüm.

ARTHUR

Yatakta kalmaya çalıştı. Denedi ve başarısız oldu. D n akşam Hannah ile evimizde geçirdiğimiz zaman gece boyunca tekrar tekrar çaldı.

Gün ağarırken odamdan çıktığımda, kahkahasının sesini, yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini ezberlemiştim. Gözlerinin ışıkta nasıl değiştiğine takmışım, incelikle değişen renk beni içine çekiyor ve asla başka tarafa bakmamam için yalvarıyordu.

Lanet olsun, o zavallı şair pilerden birine dönüşmüştüm.

İki elimi saçlarımın arasına daldırıp yüzümden geriye doğru taradım ve kot pantolonumun üzerindeki gömleğimi düzelttim.

Merdivenlerin dibinde hâlâ pizza kokusu vardı. Bir seferde bu kadar çok pizza yiyen birini daha önce hiç görmemiştim. Hannah ve Liddy arasında neredeyse seslenip daha fazla sipariş vermek zorunda kalacaktık. Elimde pizzayla gelip ona alışması için bu gece izinli olduğunu söylediğimde Hannah'nın yaşadığı şaşkınlığı hatırlayınca gülümsedim. Gözleri yuvarlaklaşmış, dolgun alt dudağı narin bir dudak b z ş  oluşturmuştu.

Mutfak kapısı avucumun altında açıldı, yağlı menteşeler ses çıkarmadan aydınlık, beyaz alana girmemi sağladı. Sabahın erken saatleri kahve ve yemek ihtiyacını ortaya çıkardı.

Hannah ift kapılı buzdolabının önünde durdu, vücudu adanın üzerine yayılmış   kaput lambasının ışığıyla aydınlandı. İki kapıyı da açtı ve içeriye baktı. Kıı bir o yana bir bu yana sallanıyor, tırnakları kapı kolunda ritim tutuyordu. Tezgâhın  zerindeki telefonundan sürekli bir gümbürtü geliyordu ve daha yakından baktığımda, kulaklıklarından kulaklarında beyaz bir parıltı yakaladım.

Doğruldu ve döndü, bir kolu yumurta ve pastirmayla doluydu. Neredeyse kesilmiş bir çığlığa benzeyen bir gıcırtı sessizliği deldi. "Burada ne yapıyorsun?" Yumurtaları ve pastirmaları göğsüne bastırdı, kapıyı çarptı, sonra iki kulaklığını da kulağından çekti.

"Günaydın." Mutfağı geçip kahve makinesine gittim ve en sevdiğim mocha için sıraya dokundum. "Deena'ya kahvaltıda yardım etmek için genellikle erkenden aşağı inerim."

Kaşları çatıldı. "Deena mı? Oh, hizmetçiniz." Geriye doğru dengesiz bir adım attı ve elindeki malzemeleri tezgâhın üzerine koydu. "Bunun işimin bir parçası olduğunu sanıyordum?"

"Öyle." Kahvemi aldım ve en yakın tabureye çöktüm. Topuklarımı en alt basamağa asarak fincanımın kenarından onu izledim. Mutfak da diğerleri gibi yaratıcı bir alandı. Neden bundan keyif almayayım ki? Özellikle de kendi evimdekinden. "Ama yemek yapmayı da seviyorum." Bir süre bekledim, bir ağız dolusu sıcak kahveyi yuttum, sonra fincanı yere bıraktım. "Bu bir sorun mu?"

"Um." Hannah dolapları rastgele açıp kapatıyordu. Ocağın yanındaki dolabın derinliklerine daldı ve elinde bir sote tavasıyla çıktı. "Burası senin evin. Kuralların ne olduğunu bilmiyorum ama eminim sana hayır demek suçtur."

Bir kahkaha attım. "Ben o kadar dramatik değilim."

"Hayır mı?" Tavayı bana doğrulttu. "Mutfağı benimle paylaşmaktansa beni diri diri haşlamayı tercih eder gibisin. Sen bana böyle kaşlarını çatarken ben sana nasıl yemek yapayım?"

Yüzümü pasif bir gülümsemeyle düzelttim. "Daha iyi misin?"

"Hayır." Hiçbir uyarıda bulunmadan tezgâhın etrafından dolanıp önümde durdu. Mavi pijama şortu ve atleti gözlerindeki maviliği ortaya çıkarıyordu. Çıplak yüzü dokunulmak, öpülmek için yalvarıyordu.

"Yine kaşlarını çatıyorsun." Bir parmağım boşluğa uzandı ve her zaman gözlerimin arasında oluşan çizgiden aşağı indi. Bu beni derinden sarstı. Dokunuşu bedenimi canlı bir kabloya dönüştürdü, her hissi artırdı. Yavaş ve sakın bir nefes aldım.

"Benim için yemek yapmak zorunda değilsin. Seninle *birlikte* yemek yapmak isterim."

İşaret parmağı burnumun köprüsünden aşağıya doğru indi ve sonra kayboldu. Ellerini arkasında birleştirdi. "Tamam. Pastırma ve yumurta yapıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Krep." Şok olmuş bakışına gülümsedim. Bu en sevdiğim ifade olmaya başlamıştı çünkü kaşlarını çatan endişenin ağırlığını ortadan kaldırıyordu. "Krep sever misin?"

"Balinalar yüzer mi?" Yanakları pembeye boyandı ve iki elini yüzünün önünde salladı. "Bunu söylediğimi unut. Ben balinalarla çalışmaya alışkınım."

okul öncesi çocuklar. Mizah yetişkin sohbetleri için uygun değil."

"Tam tersine. Bence tam oturdu." Oturduğum yerden kalktım ve göğüs uçlarının gömleğinin ince kumaşından dışarı çıkmasını görmezden gelmeye çalışarak yanından geçtim. Bir aziz değildim ama yarı yaşımdaki kadınlar söz konusu olduğunda sikimi pantolonumun içinde tutabildiğimden emindim.

İhtiyacım olanı bulmak çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Kendi stokladığım dolaplar birdenbire yabancı gelmeye başladı. Krep karışımını sakladığım yer boş duruyordu. Emin olmak için kapıyı iki kez açıp kapattım.

"Sihir numarası mı yapıyorsun?" Hannah dirseğimde belirdi ve bir kutu uzattı. "Eğer bunu arıyorsan, şurada buldum."

İşaret parmağını lavabonun sağındaki rafa kadar takip ettim. "Bunu oraya kim koydu?"

"Önemli değil. Hadi pişirelim." Kutuyu ocağın yanına koydu. "Bu iki ocağı ben alıyorum. Diğer ikisini sen alabilirsin."

"Ya bu benim en ?" Sote tavasını koyduğu yeri işaret ettim.

"Hepsi işe yararken bir favorin olamaz." Tavasını hareket ettirmek için uzandığımda elime spatulayla vurdu. "Çek ellerini."

"Senin bir favorin yoksa bu nasıl adil olabilir?" Kelimeleri yüzüne geri fırlattım ve çırpıcımla birlikte dolaptan en sevdiğim kaseyi çıkardım.

Ofladı, çıkardığı küçük itiraz sesi midemde tuhaf değişimlere neden oldu. "*Sana* favorilerin olamaz dedim. Olabilirim."

"Bu mantıklı değil."

"Kimse bana sağlam bir mantığa sahip olmam gerektiğini söylemedi. Ben okul öncesi çocuklarla çalışıyorum. Adil olan adildir." Sesi şarkı söyler gibi yükseldi. "Ne alıyorsan onu alırsın ve ortalığı ayağa kaldırmazsın."

"Lanet olası saçmalık." Ani bir öfkeyle ona döndüm. "Çok . İstedğin, hak ettiğin şey için savaşırsın. Bir pislik senden daha çok hak ettiğini düşünüyor diye asla yere yatıp yuvarlanmazsın." Duygu patlaması yüzünden göğsüm zonkluyordu. Elimi kalbimin üzerinde gezdirdim.

Hannah'nın kolları belime dolandı, sarılma bizi o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi. "Teşekkür ." Sözleri göğsümde boğuklaştı. Benim de ona sarılmam mı gerekiyordu? Durumun tuhaflığı duygusal temellerden yoksun olduğumu kanıtlıyordu. Birbiri patinaj yapan duygularım için hiçbir dayanağım yoktu. Sonunda kollarımı beline doladım,

Parmak uçlarım omurgasının çıkıntısını izliyordu. Parmaklarımın altından ürpertici bir nefes geçti ve Hannah geri çekildi.

"Pekala. Bu şekilde yemek yapamayız." Yüz hatlarında parlak, yarı gülümseme belirdi.

Diğer tezgâha yöneldim. Krep karışımını, sütü, yağı ve bir yumurtayı kaseye boşalttım ve çırpma başladım. "Sence yeterince kıvamlı mı?" Çırpma teline dokunmak için kaseye bakmasını bekledim. Yapışkan sıvı yanağına sıçradı.

Sarsılarak uzaklaştı, eli yüzüne gitti. Yapış yapış olmuştu, yapışkan madde bileğinden aşağı damlıyordu. "Seni pislik. Bunu bilerek yaptın."

"Öyle mi yaptım?" Tavamı ocağa koydum ve bir parça tereyağı ekleyerek uygun sıcaklığa gelene kadar çevirdim.

Ellerini yumruk yaptı, isyankâr bir bakış fırlattı ve çenesinin çıkıntısı onu tekrar ıslatmam için beni kışkırttı. Bu sefer, boynunun kıvrımına indi ve göğüslerinin arasındaki vadiye damladı. "Oh, iğrenç." Gömleğini yelpazeleyerek çıplak göğüslerini mükemmel bir şekilde görmemi sağladı.

Tanrım, kadının okşanması gereken bir göğüsleri vardı. *Kes şunu*. Ben bir hayvan değildim.

Bir tomar kâğıt havluyla hamuru sildi, gözlerini kısarak boynuma ve yanağıma sürdü. "İntikam çok kötüdür."

Bir kahkaha patlattım. İçimde bir dalga gibi yayıldı, göğsüm titrerken derinliği irkiltti. "Böyle mi oynamak istiyorsun?" Onu kenara ittim ve kilerdeki unu buldum. Bir elim tozun derinliklerine daldı, diğer elim ise çırdığı yumurta kâsesiyle bana doğru koştuğunda onu savuşturdu.

"Evet, ben de böyle oynamak istiyorum." Yumurtaları bana doğru uzattı, ben de kâsenin kenarından tutup elinden aldım.

Tezgâhın üzerine bıraktım ve başına un serptim. "İşte. Sen mükemmel bir çiçeksin."

"Sana bir çiçek göstereceğim." Kabı ellerimden çekip aldı ve göğsümün üzerine koydu. Etrafımızda beyaz bir bulut yükseldi. Savaşın karmaşasında onu gözden kaybettim. Beyaz toz havada sürükleniyor, her yöne uçuşuyordu. Temizlemek için bir el salladım.

"Yumurtalarınız hazır." Onun neşesi ve kâsenin tezgâha sürtünmesi iki elimi de kaldırdı.

Onu belinden yakaladım ve geriye doğru sürükledim. Bir protesto çığlığı yükseldi ve kıcı kıcıma çarptığında bir *oomph* ile sona erdi.

Kasıklarına. Toz bulutuyla mücadele ettim ve kalçalarını buldum, onu döndürdüm ve tezgâha çarpana kadar geriye doğru yürüttüm. "Bu oyunu böyle oynamıyoruz."

"Nasıl oynuyorsun?" Sesi nefes nefese ve heyecanlıydı. Parmakları kollarımda dans etti ve yakama takıldı.

Sikim karnına yaslanmıştı. Boynumdaki kolları bir ilmik gibi hissettirmeliydi. İlişkilerim ya da tek gecelik ilişkilerim olmadı. Çoğu kadından kaçardım. Ama Hannah... lanet olsun, düşüncelerimi pelteye, bedenimi de patlamaya hazır bir volkana çevirdi. Nefesi yanağımda gezindi. Son un tozu da dağıldı ve beni onun gözlerinin okyanusuna bakarken bıraktı.

"Bana ne yapıyorsun?" Avuçlarımı tezgâhın üzerine kilitledim ve kıcını sert mermerle aramda sıkıştırdım.

"Ben mi? Sen başlattın." İşte oradaydı; gözlerinde ve sesinde meydan okuma. Ağırbaşlı, temkinli bir kızıdan, kaçınmam gereken her türlü cazibeye dönüşmüştü. Bu tehlikeli cazibe bana şarkı söylüyordu, uzaklaşmak için güçsüz olduğum bir siren şarkısı.

"Evet, yaptım. Bitirme zamanı." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, içimdeki hisler bombardımana tutuldu. Elleri yakamı sıkıca kavradı, sonra kolları boynuma dolanırken bıraktı. Ellerimi tezgâhın üzerinde tuttum. Ona dokunursam, vücuduna tek bir parmağımı bile değdirirsem kendimi durduramayacağımı biliyordum. Şimdiden kararlılığım çözülmeye başlamıştı. Boğazının arkasından çıkardığı her küçük ses, tırnaklarının kafa derimdeki her sıyrığı beni bitirmekle tehdit ediyordu.

Hannah. Adı kafamda bir mantraya dönüştü. Dudakları benimkilerin arasından ayrılıyordu ve ben bu cazibeye karşı koyamıyordum. Onun tadına baktım, aç bir adamın tatlı su içmesi gibi onu içime çektim.

Vücudumun onunkine dokunan her parçası kutsal olmayan bir ateşle yandı.

Kalçalarını bir o yana bir bu yana ovuşturdu, sonra parmak uçlarında yükselip sikimi kalçalarının tepesinde kav.

Ağzının içine doğru inledim ve alt dudağını emdim. İçimde eridi, yumuşak ve uysaldı. Elleri her yerdeydi. Bir an saçlarıma dolandı, bir an sonra gömleğimin altına daldı ve kaburgalarımın üzerinde gezindi.

Daha ilk gündü.

HANNAH

Şehvetle karışık saf bir dehşet. Bu kötü bir şeydi. Çok, çok kötüydü. Onu nasıl öpebilirdim? Nasıl ? Adam muhteşemdi ve gülümseme şekli içimi dışıma çıkarıyordu. Tadı kahve ve günah gibiydi. Parmak uçlarımla kaburgalarında dans ettim, dokunuşumun altında kasların esnediğini ve büküldüğünü hissettim. Kaya gibi sert ereksiyonu kalçalarımın arasında zonkluyordu.

Arthur aniden dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Safir mavisî gözleri kapalıydı, göğsünün düzensiz iniş çıkışları benim çaresiz nefeslerimle eşleşiyordu.

Alt dudağımı yaladım, onu orada tattım. Yanaklarım kızardı. Saçlarımı düzeltmek için uzandım ve kulağımın yanında yapışkan bir hamur çizgisi buldum.

"Özür dilerim, Hannah." Adımın duyulması beni ürküttü. "Genelde bu kadar açık sözlü değilimdir." Parmakları tenime sertçe bastırdı, sanki bırakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Sonra geriye doğru kocaman bir adım atarak benden uzaklaştı. Çenesinde bir kas kıpırdadı. Bir kez. İki kez. Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Kulaklarımda mutlak bir sessizlik uğulduyordu. Az önce ne oldu?

Scott kapı aralığında Arthur'un önünü kesti, iki adam neredeyse birbirlerine çarpıyordu. Scott'ın kaşları havaya kalktı. "Sana ne oldu böyle?"

Scott yüzünden damlayan hamuru gösterdiğinde Arthur'un başını yana eğerek "Yok bir şey," dediğini duydum.

Scott bana doğru döndü. Dar gözlerle etrafı, mutfığa yayılmış felaket halini ve beni inceledi. Kendini beğenmiş bir sırıtiş fırlatırken bakışları bana kilitlendi. "Hiçbir şey, ha? Bana bir sürü şey varmış gibi geldi."

"Kendimizi kaptırdık," diye mırıldandım tezgâhın etrafından dolanırken, bir havlu kapıp ellerimin arasında döndürdüm. Arthur'un omuzları sertleşti, omzunun üzerinden bana attığı keskin bakış kırılğan kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. "Kahvaltı yapıyorduk ve işler kontrolden çıktı."

"Bence de." Scott Arthur'un sırtına bir tokat attı. "Kurumadan gidip yıkasam iyi olacak." Yoldan çekildi ve ellerini birbirine sürttü. "Tavaya biraz hamur girmiş olma ihtimali var mı?"

"Oh. Um." Döndüm ve ocağa doğru koştum. "Bana birkaç dakika ver." Pastırma yanmaya başlamıştı, ben de onu bir tabağa ters kreplere odaklandım. Arthur'un hazırladığı tavada altın sarısı ve mükemmel bir şekilde piştiler ve Scott'a gülümseyerek uzun bir yığın sundum. "Şurubu getireyim."

"Muhtemelen çoktan çıkarmamış olman iyi bir şey," dedi, gözlerinde sanki Arthur'un beni öptüğünün farkındaymış da aldırmyormuş gibi bilmiş bir bakış vardı. "Daha önce şurubu temizlemeye çalışmıştım. Kolay bir iş değil."

Şurup şişesini tutuşum gevşedi. Ne ima ediyordu? Koridorun sonundan Liddy'nin sesi geldi. "Anne?"

"Mutfakta." Daha iyi düşünmeden önce ben de bağırdım. Artık küçük evimizde değildik. Bu mükemmel, şık yer bağırarak için değildi.

Saniyeler sonra Liddy kapıyı iterek açtı ve bana doğru koşmaya başladı. ". Tütümü tek başıma giydim." Dönüyordu, küçük elleri oyun parkındaki bir olaydan sonra özenle onardığım tütü eteğini tutuyordu. Kızım Scott'ı fark etti ve dönüşün ortasında durdu. "Merhaba."

"Merhaba. Eteğin çok güzelmiş." Bana karşı ima ettiği şurupla ilgili cinsel imalar ortadan kayboldu. Yanındaki tabureye vurdu. "Aç mısın?"

"Evet." Liddy ellerini arkasında birleştirdi ve bir o yana bir bu yana sallandı. Yan gözle bana baktı, sessizce izin istiyordu. Bir kez başımı salladım ve bir balerin zarafetiyle tabureye tırmanarak Scott'a doğru ilerledi. Oturduktan sonra dirseklerini tezgâha dayadı ve gözlerini ona .

"Ee, Liddy. Yeni odanı beğendin mi?" Scott ikinci bir tabağı yaklaştırdı ve kreplerinden birini koydu. Üzerine şurup gezdirdi, küçük lokmalar halinde kesti ve çatalı Liddy'ye uzattı.

Dudaklarım aralandı ama krepleri ve çırpılmış yumurtaları çevirirken ona teşekkür mü edeceğimi yoksa onu azarlayacağımı mı bilemedim. İkisini de yapmamaya karar verdim ve pastırma tabağını ona uzattım.

Liddy ağzına bir lokma attı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Çok güzelmiş." Yemeğin etrafında konuştu, bana baktı ve yüzünü kapattı.

Ağız. "Yemekle konuşacak halim yok."

"Özür dilerim." Scott taburesinden zıpladı ve tezgâhın etrafında döndü. Ben daha ne istediğini sormadan çekmecedan bir tabak ve iki çatal daha aldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizden birine haber ver." Koltuğuna geri dönerken antika siyah bir telefonun altındaki masada bulunan küçük bir çekmeceye dokundu. "Burada alışverişler için bir kart var."

Ryland mutfağa girdi. Odanın durumuna bakarken bir adımı kaçırdı ama Scott gibi gülümseyerek yoluna devam etti. "Günaydın."

"Arthur ve Hannah arasındaki bir yemek kavgasını kaçırdık," dedi Scott yüzünü ekşitmeden. Hava emdim ve kızarma tehdidini yatıştırmaya çalıştım.

Ryland bir kahkaha patlattı. "Merak ettim. Arthur'u koridorda gördüm. Zavallı adam-" Liddy'ye doğru özür dileyen bir bakış fırlattı, "adam çok zorlanmış gibiydi."

Liddy, etrafında olup bitenleri anladığı anlamına geldiğini öğrendiğim o meraklı ve fazlasıyla zeki ifadesiyle her şeyi izliyordu. Ağzına bir lokma daha attı. Bir saç teli de onunla birlikte gitti ve kaşlarını çatarak durdu. Çatalı bir takırtıyla tabağa çarptı ve başparmağıyla işaret parmağını kullanarak saç telini çekti.

"Üzgünüm, Liddy. Saçını düzelteceğim." Ellerimi havluya sildim ve ceplerimi sıvazladım. Lanet olsun. Mutfaka bir fırça ve saç bandı getirmeyi akıl edememiştim.

"Alabilir miyim?" Ryland bileğinden bir saç bandı çıkardı ve parmaklarının arasında döndürdü.

"Bir fırçaya ihtiyacın olacak," dedim aynı anda ön cebinden bir tarak çıkardı.

Liddy üst dudağındaki şurubu yaladı. "Seninki gibi yap." Başının üstünü okşadı. "Tam buraya."

Yüzünde, mideme bir bufalo sürüsü gönderecek kadar sıcak bir gülümseme belirdi. Ryland olduğu yerde kaldı, onayımı beklerken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Evet. Devam et." Benden başka hiç kimse Liddy'nin saçını yapmamıştı. Bu küçük bir şeydi, hayatın akışında küçük bir kırılmaydı, ama derinlerde kritik bir şeye işaret ediyordu. Liddy ona güveniyordu. İkisine de.

Dün neredeyse Ryland'ı öpüyordum. Bu sabah Arthur'u öptüm. Bana neler oluyordu böyle? Belli ki bu adamların yanındayken kendimi hiç kontrol edemiyordum. Sadece bir bakışla bana bir şeyler hissettiriyorlardı.

Bir dokunuş beni ateşledi. Arthur'un dudakları bana ipek çarşaflar üzerindeki geç geceleri düşündürdü.

Ryland saç bandını Liddy'nin yanındaki tezgâha koydu ve tarağı kullanarak Liddy'nin dağınık saçlarını nazikçe çözdü. Saçlarını her zaman fare yuvasına çeviren vahşi bir vazgeçişle uyurdu. Her şeyi denemiştım ama nafile.

"Yiyebilir miyim?" Liddy'nin eli çatalına doğru ilerledi.

"Elbette." Ryland'ın pratik becerisi sayesinde Liddy'nin saçları rekor bir sürede taranmış ve topuz haline . Liddy hiç şikâyet etmedi. Ayaklarını tekmeleyerek lokma üstüne lokma yedi, Scott ve Ryland'la en iyi arkadaşlarıymış gibi sohbet etti. Bu kalbimi ısıttı ve aynı zamanda uyarıları tetikledi. Sadece yaz için buradaydık. İkimiz de bağlanmayı göze alamazdık.

Arthur kapıyı iterek açtı ve mutfâğa girdi. Temizlenmiş, takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Gümüş rengi saçları geriye taranmıştı, mavi gözleri parlak ama çekingendi. Bana bakmaktan kaçındı ve tezgâhta Scott'a katıldı.

Ona bir tabak uzattım ve çok yakından bakarsam yüzünde görecekleimden korkarak arkamı döndüm. Yanlış bir şey mi yapmışım? Yani, onu öpmek dışında?

"Ryland, sen ve Scott'ın bugün ofis işleri var, değil mi?" Arthur'un sesinde hiçbir tonlama yoktu, düşünceleri hakkında bana ipucu verecek hiçbir şey yoktu. İki adam da olumlu sesler çıkardı.

"Planlanmış bir fotoğraf çekimim var. Altı gibi evde olurum," dedi Ryland yanımdan lavaboya doğru yürürken. Tabağını duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi.

Bu adamların nesi vardı? Onlar için her şeyi yapmamı beklerken Arthur yemek yapmama yardım etti ve Ryland kendi tabağını yıkıyordu. İyi bir izlenim bırakmaya mı çalışıyorlardı? Neden? Bu işi yapmayı kabul etmişim.

Scott kahvaltısını bitirdi ve ayağa kalktı. "Bu akşam barbekü yapmalıyız. Havuzun yanında."

Arthur çatalının yarısını ağzına götürürken durakladı. Gözleri önce bana kaydı, sonra çenesi sertleşirken uzaklaştı.

"Sen ve Liddy hiç havuz başında barbeküye gittiniz mi?" Scott tezgâhı yuvarladı ve yanıma geldi.

Son yumurtaları çırpmayı bitirdim ve bir tabağa sıyırdım. Liddy ve ben onları öğle yemeğinde yiyebilirdik. "Hayır." Bu kelimeyi

Ama Scott'ın yakınlığı ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve cevabımdaki ısırtığı aldı.

"Hazır buradayken havuzdan da faydalanmalısın." Tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi ve yüzünü bana dönerek sırtını tezgâha dayayıp kollarını kavuşturdu. Pazuları mavi polo tişörtüne doğru uzanıyor, karnındaki nervürlü kaslar her nefeste kasılıyordu. "Bizim olan sizindir."

Ben buradayken. İşte yine karşımdaydı, bu lüks yerde geçirdiğim zamanı sona erdiren saatin tik taklarının bir başka hatırlatıcısı.

"O haklı." Ryland Liddy'ye bir kâğıt havlu uzattı ve yüzünü siliyormuş gibi yaptı. "Havuzu kontrol edebilirsin. Tiyatroya. Ne istersen."

"Scott'ın iç çamaşırı çekmecesini hariç. Ben olsam ondan uzak dururdum." Arthur'un yüzü kıpırdamadı ama gözlerinde bir kahkaha belirdi ve gözlerinin kenarları kırıştı.

Scott başını salladı. "Küçük kulaklar, dostum. Böyle şeyler hakkında konuşma."

Arthur ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Pekâlâ. Ben gidiyorum."

Scott'ın karnına dirsek attım. "Onu korkuttun. Ciddi İngiliz olmaya geri döndü."

"O hep . Arkasından ona huysuz derim."

"Ve önünde," diye yanıtladı Arthur uzaklaşırken. "Ekşimesi reddedilmesinden daha iyidir."

Scott'a kaşlarımı kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

Scott bir avucunu yüzünün yan tarafına sürttü. "Bir gün açıklamasına izin vereceğim." Saatini kontrol etti. "Gitmem gerekiyor."

"Ne söylediğimizi unutma." Ryland koridora çekildi.

Liddy ve ben onları fuayeden geçip ön kapıya kadar takip ettik. "Gelmeyeceğim. Teşekkür ederim."

"Bu akşam yemeği ben yaparım. Sen ve Liddy keyfinize bakın." Scott bir güneş gözlüğünü gözlerinin üzerine kaydırıp ve ön kapıya doğru uzandı. Yüzü benimkinden birkaç santim ötede durakladı. Aramızda bir sıcaklık oluştu, o kadar lezzetli ve derin bir andı ki neredeyse eğilip ona veda öpücüğü verecektim.

"Liddy ve benim mayom yok."

"Kendinize biraz alın." Ryland fotoğraf makinesi çantasını omuzladı. "Yan çekmecedeki kartı unutma. İhtiyacınız olan her şey için. Liddy'ye de birkaç şamandıra ve havuz oyuncacı almak isteyebilirsiniz."

Beni orada öylece bıraktılar, çenem çözölmüş, umudum parlak ve güçlü bir şekilde çiçek açmıştı. Kapalı kapıya bakakaldım.

"Anne?" Liddy elimi çekti. "Yüzmeye mi gidiyoruz?"

"Evet." Kartlarını alıp alışverişe gitmeye cesaret edebilir miydim? Liddy ve benim gerçekten mayoya ihtiyacımız vardı. Ve Liddy'nin kesinlikle yüzdürücüleri olmalıydı. Yüzmeyi biliyordu ama suda hâlâ emin değildi. "Hadi gel. Giyinelim."

"Yapış yapışsın." Liddy yüzümü işaret ederek bana hâlâ saçımda ve gömleğimde olan hamuru hatırlattı. Güldüm ve yıllar sonra ilk kez kalbim hiç acımadı.

"Evet, yapış yapışım." Arthur'un bu sabah beni öpmeden hemen önce yüzünün aldığı şekli hatırladım. Gülümseme şekli nadir bulunan bir hazine gibiydi. Derin, gür kahkahası, eski sevgilim beni ve Liddy'yi terk ettikten sonra kurduğum bariyerleri sarstı.

Bu adamlar onun gibi değildi. Hem de hiç. Nazik oldukları kadar cömerttiler de. Cömertliğini zaman övölmesi ve ödüllendirilmesi gereken bir üretim haline getiren eski sevgilimin aksine, beklentisiz veriyorlardı. İş sorumluluğa geldiğinde, sahte cömertliğini de yanında götürerek ve bize hiçbir şey bırakmadan bizi ortada bıraktı.

Liddy'nin elini sıktım. "Bir daha düşündüm de, hazır yapış yapış olmuşken mutfağı temizleyeyim. Sonra da alışverişe gideriz."

Burada yapmam gereken bir iş vardı ve başarısız olmayı reddediyordum. Arthur, Scott ve Ryland benden çok şey beklemeyebilirlerdi ama Deena'nın bana bıraktığı liste sayesinde görevlerimi biliyordum. Bazıları beni meşgul edecek basit, sıkıcı görevlerdi ama aynı zamanda zihnime dolaşacak zaman da veriyordu.

Ve düşüncelerimin tam olarak nereye gideceğini biliyordum - üç işverenime karşı artan duygularıma.

SCOTT

Hannah ve Liddy'nin havuzun tadını çıkarması konusunda ciddiymdim. Ancak motivasyonum şüpheliydi.

Hannah'yı mayosunun içinde görmek, arkası dönükken sikimi ayarlamama neden oldu.

Liddy'yi kucağına aldı ve yüzme havuzunun sığ kısmına girmesine yardım etti. Liddy su sıçrattı ve kıkırdadı ama benim dikkatimi çeken Hannah oldu. Mayo içinde göz kamaştırıcı olmasını bekliyordum ve o da beni etkilemekten geri kalmadı. Gözlerini ortaya çıkaran elektrik mavisi sade bir tek parça giymişti. Takım kışını ve göğüslerini mükemmel bir şekilde kavırıyordu, şık malzeme her kıvrımı gösteriyor, kışının kıvrımının hemen üzerinde biten derin bir V'ye daldığı için sırtını açıkta bırakıyordu.

Bu sabah onu Arthur'u öperken yakalamışım. Aralarındaki sıcaklık tüm evi ateşe vermeye yeterdi. Arthur'u hiç böyle görmemiştim, bu kadar özgür ve çaresiz. Mutfakta Hannah'yı yemeye hazır görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Onda beni de çağıran bir şey vardı; başka hiçbir şeyin tatmin edemeyeceği, pençeleyen, açgözlü bir ihtiyaç.

"SCOTT." Arthur'un sesindeki şüphe şeytani bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. Arthur başını iki yana salladı, kasları ve tendonları büyük bir gerginlik altındaymış gibi oynuyordu. "Yemek yapıyorsun sanıyordum." Yanıma yaklaştı ve birasından bir yudum aldı.

Burgerleri FLIPPED ettim ve kontrol ettim. "Ben."

"DİKKAT YANLIŞ KÖPEĞİ PIŞIRMEYİN." Ryland omzuma vurdu ve sikimi işaret etti. "Kavrulmuş bir sosisin olmasına çok yaklaştın."

"SIKTIR GİT." Onu havuza doğru ittim ve gülerek kaçtı. Bir saniye sonra suya gülle atarak Hannah ve Liddy'nin üzerine sıçradı, ikisi de kahkahalarla çığlık attı.

Gözlerimi, gözlerini Hannah'dan ayıramıyor gibi görünen Arthur'dan ayırmadım. Sırıttım. Eğer o kıza asılmaktan çekinmiyorsa, ben de çekinmiyordum.

EV HEKİMİ OLSA DA OLMASA DA, Hannah'ya karşı çok kötüydük. Herkesi tatmin etmenin kesin bir yolunu biliyordum ve kendimi tutmam için hiçbir neden görmüyordum. Üniversitede, özgür ruhlu ve çok daha gençken kızları paylaşmıştık.

"YAKALAYIN BENİ!" Liddy havuzun kenarında dururken kollarını iki yana açtı, pembe şamandıraları minik üst kollarına dolanmıştı. Ryland yüzündeki suyu sildi ve aptalın kafasındaki her dişi gösterecek kadar geniş bir şekilde gülümsedi.

"SENİ YAKALADIM," dedi kendi kollarını onu yakalamak için uzatırken.

Liddy, tanışmalarından birkaç saniye sonra Ryland'ı serçe parmağına dolamıştı Arthur da öyle. İkisinin de daha önce birbirleri dışında aileye yakın bir şeyleri olmamıştı. Onları izlerken boğazıma sıkı bir duygu yumağı . Yutkundum ve hamburgerlerden birini saplayıp altını kontrol etmek için çevirdim.

LIDDY ve Hannah_{nın} kıkırdamaları rüzgârda süzülüyordu, sesleri şampanya köpükleri gibi hafif ve coşkuluydu. Onları yakalamak, zamanda dondurmak ve sesi sonsuza dek saklamak istedim.

"BETHANY'YI HATIRLIYOR MUSUN?" Arthur'a sesimi Hannah'ya gitmeyecek şekilde düz ve sessiz tutarak sordum.

ARTHUR BIRASINI YUDUMLARKEN BOĞULDU. "Üniversiteden Bethany mi?"

"BAŞKA BETHANY'S BILİYOR MUSUN?" Kalan burgerleri çevirdim. Havuzdan gelen bir hareket dikkatimi tekrar Hannah'ya çekti. Sudan çıktı ve bir şezlonga doğru ilerledi. Su teninde parlıyordu, damlacıklar neredeyse okşanmak için yalvarıyordu.

"PEKİ YA O?" Arthur parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

GÖZLERİM önce Arthur'a, sonra Hannah'ya kaydı. Bu yaz biraz eğlenmeye hazır olup olmadıklarını merak ediyordum ama Hannah bana kendini tutan bir kadın gibi gelmişti. Aklımdaki şey çoğu kadına meydan okuyordu ama Arthur'u nasıl öptüğünü görmüştüm. Ryland'a nasıl baktığını, sanki nefes almaktansa onun sikine binmeyi tercih ediyormuş gibi baktığını fark etmiştim. Önümüzdeki üç ay boyunca muhteşem bir şey deneyimleme şansımız vardı. Hannah'nın geçici rolü bizi en iyi konuma getirmişti.

NE YANLIŞ GİDEBİLİR Kİ?

"BURGERLER YANIYOR." Arthur'un ifadesi dikkatimi tekrar ızgaraya vermemi sağladı. Sövdüm ve yenmez hale gelmeden önce hepsini bir tabağa ittim.

"HAYDI YİYELİM."

ARTHUR VE RYLAND her şeyi masalara taşıdılar. Hannah, Liddy'yi havuzdan çıkmaya ikna etmiş ve masanın bir tarafına yerleşerek üçümüzü diğer tarafa sıkıştırmıştı.

Yemek Liddy'nin soru yağmuruyla hızla geçti. Havuz, evimiz ve işlerimiz hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Üç yaşındaki bir çocuk için derin bir bilgi ihtiyacı vardı ve soruları birkaç kelime eksik olsa bile, her zaman özünü anladık ve tereddüt etmeden cevapladık.

BÜTÜN BU ŞEY bana bir fikir verdi.

LIDDY'nin karnı doyduktan ve havuzdan yorgun çıktıktan sonra Hannah onu masadan kaldırdı. "Onu yıkayıp yatırsam iyi olacak."

"GERİ GELECEK MİSİN?" Bira şişesini ileri geri salladım. "Sadece bir tane daha?"

Durdu, bakışları her birimizin yüzünde, sonra da havuzda dolaştı. Mavi derinleşti ve nefesindeki hafif bir kesiklik içime adrenalin pompaladı. "Evet, geri geleceğim."

Elimi kucagımda sıkı bir yumruk haline getirerek havayı yumruklama dürtüsüne DİRENDİM.

ARTHUR, Hannah eve girip cam kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi ve sonra yanıma geldi. "Neyin peşindesin?"

"SUYU TEST EDİYORUM DOSTUM." Ayağa kalktım ve içecek soğutucusunu havuza yaklaştırdım, ardından kristal berraklığındaki suya atladım. Kollarım jöleye dönene ve Hannah havuzun kenarına oturup ayaklarını suya sarkıtana kadar ileri geri turlar attım.

ARTHUR VE RYLAND, ben Hannah'ya doğru yüzüp ona bir bira uzatana kadar masada kaldılar. Kapağını açtı ve derin bir nefes çekti. Boğazı düğümlendi.

Güneş batarken ince sütunu altın renginde parlıyor, onu hayat ve canlılık soluyan görkemli tonlara boyuyordu. Bir ayağını bana doğru attı.

"SO. NE YAPIYORUZ?"

Sen, demek istedim. Ama henüz riske atamazdım. Önce biraz hazırlanmaya ihtiyacı vardı. "Küçük bir oyuna var mısın?"

BİR KAHVE KALKTI, şüpheli. "Ne tür bir oyun?"

Tanım, sesinin boğucu tatlılığına bayıldım. Gece havasına karışıyordu. Sikim kıpırdadı ve ondan uzaklaşmak için geriye doğru yüzdüm. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"BU ÇOCUK OYUNU MU?" Arthur suya girip bize doğru yüzerken alay etti.

"SADECE aptalca cesaretleri ya da önemsiz gerçekleri seçerseniz çocukça olur." Hannah ile gözlerimi kilitledim. "İkisini de yapmayı planlamıyorum. Var mısın?"

SUYA GİRDİ. Anneden rahat bir katılımcıya geçiş göz açıp kapayıncaya kadar oldu ve ben neredeyse kaçırıyordum. "İlk kim giriyor?" Suyu bana doğru sıçrattı. "Bence sen olmalısın çünkü bu senin fikrindi."

"MÜKEMMEL BİR NOKTA." Arthur suyun altına eğildi ve bileğimi yakaladı. Kısmen uyarıcı, kısmen de şakacı bir hareket yaptı. Ondan kurtuldum ve Hannah'nın etrafında kulaç attım.

"TAMAM ÖNCE BEN "

"DOĞRULUK MU CESARET MI SCOTT?" Hannah suyun içinde döndü, ben de onun görüş alanında kaldım. Bana güvenmediği için mi, yoksa beni izlemek istediği için mi? Her ikisi de olabilirdi.

Doğru. Yüzmeyi bıraktım ve su üstünde kalmak için suya bastım.

„DARE."

Gözlerinde meydan okuma parlıyordu, sevmeye başladığım bir bakıştı bu. Düşünürken bir parmağıyla çenesine vurdu. "Dalış tahtasından göbek atman için sana meydan okuyorum."

„OUCH." Acıyı şimdiden tahmin ederek karnımı ovuşturdum. "Bitti." Kenara doğru yüzerek kendimi yukarı çektim ve trampenin üzerine çıktım. Ucunda dururken ona bir öpücük gönderdim, bir kez zıpladım ve kollarımı ve bacaklarımı açtım. Darbe ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve canım çok ama Hannah'nın soluğunu duymaya ve sırtüstü dönüp ona doğru süzöldüğümdeki endişesini görmeye değerdı. "Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

„GERÇEK." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bundan sonra cesareti seçmeye neredeyse korkuyorum."

"Bunu yapacağımı düşünmedin mi?" Kızardığında ona sıırttım. "Sorun değıl. Çoğu insan benim cüretkârlık seviyemi hafife alır. Ryland, sen ona bir soru sor."

RYLAND dirseklerini havuzun kenarına dayadı ve kısıık gözlerle Hannah'yı izledi. Evet, hepimiz bu kız için hızla batıyorduk. "Dünyada herhangi bir şeye sahip olabilseydin, bu ne olurdu?"

„LIDDY İÇİN GÜVENLİK," a yanıtıladı hiç tereddüt etmeden. "O bunu hak ediyor. Kaçıp giden ve bize hiçbir şey bırakmayan bir pislikle yatmış olmam onun suçu değıl."

Onun durumunun gerçekliği hepimizin arasına yerleştı. Geçmişini biraz biliyordum ama o ana kadar tam olarak anlamamıştım. "Özür dilerim." Bu sözleri fısıldadım ve o da kısa bir omuz silkti.

"Bu Ryland'ın sırası mı demek oluyor?" Suyun altına eğildi, sonra yukarı fırladı ve satın aldığı flamingo tırmandı. Onu orada yatarken görmek beni sarhoş etti. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyor, daha da yakınlaşmak istememe neden oluyordu.

"EVET. DOĞRULUK MU CESARET Mİ RYLAND?"

"CESARET." Bana bakışı, bunu iyi yapmam gerektiğini

söylüyordu. Bunu planlamıştım.

HANNAH'I İZLERKEN, "Havuzun etrafında çıplak koşman için sana meydan okuyorum" dedim. Saniyeler içinde sudan çıkmış ve cırılçıplak kalmıştı.

HANNAH bir çığlık atarak gözlerini kapattı, kahkahası dışarı taşı. "Gözlerim."

"DOĞRU. Bana bir daha asla aynı şekilde bakamayacaksın." Ryland havuzun etrafında koşturdu. Adamın hiç utanması yoktu. Benim gibi o da meydan okumayı seviyordu ve istediğini elde etmekten korkmuyordu.

HANNAH burnunu çekti ve parmaklarının arasından baktı. "Bunu doğru anladım."

Ne düşündüğünü, neye baktığını anlamak için zihin okuyucu olmama yoktu.

"SIRA BENDE." Ryland tekrar havuza dalarken Arthur suyu bana doğru çarptı. Şortunu betonun üzerinde bir yığın halinde bırakmıştı. Çıplak poposu ay ışığında parlıyordu. Hannah ellerini kucağına bırakıp onu izledi. Hayranlık dudaklarını yarım bir gülümsemeyle yukarı kaldırdı.

"DOĞRULUK MU CESARET Mİ, ARTHUR?"

"GERÇEK."

Tabii ki gerçeği seçecekti. Ona neredeyse gözlerimi deviriyordum.

HANNAH yüzüstü yere kapaklandı ve çenesini ellerinin arasına alarak ayaklarını havaya kaldırdı. "Kaç kadınla yattın?"

LANET OLSUN. Gizlilik anlaşmasına layık bir sorudan bahsediyoruz.

ARTHUR'UN KAŞLARI, çekip gideceğini ve bir daha geri dönmeyeceğini düşündüğüm noktaya kadar derinleşti. Hannah'nın açık meraklı bakışlarına hiç kıpırdamayan bir bakışla ve düz bir ses tonuyla karşılık verdi: "Üç."

"DOĞRULUK MU CESARET Mİ, HANNAH?" Tehlikeli bölgeye dalmadan önce araya girdim.

Arthur'dan uzaklaşıp beni bulması zaman aldı. Havuzun ışıkları yandı ve dünyayı gölgeyle karışık mavinin tonlarına boyadı. "Cesaret." O kadar sessiz söyledi ki neredeyse kaçırıyordum.

Sevimli ve komik olmaktan çıkıp boğucu ve sarhoş edici olmaya başlamıştık. Ryland'ın çapkın yarışı cüretimin tonunu belirledi, ama Arthur'un derin gerçeğinin işe yarama şansını mahvetmesinden endişelendim.

DENEMEK ZORUNDAYDIM.

"Her birimizi öpmen için sana meydan okuyorum." Ağzı düştüğünde onu durdurmak için bir parmağımı kaldırdım. "Ve bize en iyi öpüşenin kim olduğunu söyle."

Esprinin can alıcı noktasını **bekledim**, içlerinden biri gülmeye başlasın da ben de şakaya katılayım diye.

ÜÇ BEKLENEN YÜZ bana baktı. Yeterince uzakta durdular ve kimse bana dokunmadı ama bakışlarından yayılan sıcaklığı hissettim. Havuzun buharlaşıp köpürmemesi bir mucizeydi.

BENİ İSTEDİLER.

ZEHİRLEYİCİ BİR DÜŞÜNCEYDİ, durumu değerlendirmek için bir kenara ittiğim bir düşünceydi. Alkol çekingenliğimi bulanıklaştırıyordu ama ayıkken bile böyle bir fırsatın benim ligimin dışında olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kırptığımda görüşümün kenarları titriyordu. Flamingo şamandırası suda bir dalgalanma yakaladı ve beni Scott'a yaklaştırdı. Liddy'ye hamile kaldığım geceden beri hiç bu kadar çakırkeyif olmamıştım.

Üç gümüş tilkimin arasında beni tamamen rahatlatan rahat bir his beni sardı. Kendi düşüncelerime kıkırdadım. Gümüş Tilki. Her zaman yaşlı bir adamla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir.

Teklif ettikleri şey bu değildi, kendimi azarladım. Öpücük teklif ettiler. Bana her birini öpme şansı sundular. Gece havası tenimi okşadı ve ben keyifli bir beklentiyle titredim, Scott'ın sesindeki meydan okuma, kapatmak için çok çalıştığım çatlaklara ve yarıklara sızdı.

Şamandıradan kaydım ve Scott'a doğru yüzdüm. "doğruluk ve cesaret istiyorsun." Sözlerimin kafamda yer etmesi için bir süre bekledim. "Kabul edersem bir ikramiye almalıyım."

·BİTTİ· Scott tokmağı suya vuruyormuş gibi yaptı. "Ne istersen."

"HERHANGİ BİR ŞEY? BU TEHLİKELİ BİR ÖNERİ." İki elimi de omuzlarına koydum ve beni tutmasına izin verdim. "Ya iç çamaşırı çekmeceni karıştırmak istersem?"

"HERHANGİ BİR ŞEY," diye kulağıma homurdandı Scott.

Göğsünü sarsan ^{titreşim} içime doğru fırladı. Kukum sıkıştı, Arthur'un sikinin bana yaslanışının anısı içimde kemirici bir açlığa neden oldu.

·Her birinize bir doğruluk mu cesaret mi sorusu soracağım." Onlar üzerinde güç sahibi olmayı istemek bir riskti.

"KABUL EDİYORUM." Scott belimi kavradı, parmakları vücudumu saran mayo malzemesine sımsıkı yapışmıştı.

"KABUL EDİLDİ." Arthur ve Ryland kabul ettiklerini dile getirdiler.

Burnumun kenarını Scott'ınkinin üzerine sürttüm. "O zaman anlaştık." Boynunun arkasına tutundum ve onu öptüm. Bir elektrik akımı her zerremi doldurdu, her tüyümü kaldırdı ve nabzımın yükselmesine neden oldu. Dudakları harap ediciydi, dolgun kıvrımları benimkilere uyuyor ve beni yutuyordu. Başımı döndüren ve daha fazlasını istememe neden olan bir tutkuyla öpüyordu.

Elleri belimden kıcıma doğru ilerledi. Beni göğsüne yaklaştırdı ve ben de bacaklarımı beline doladım. Bacaklarımın arasındaki ani sertlik dudaklarımdan bir nefes çıkmasına neden oldu. Scott bu andan faydalandı ve dilini ağzıma daldırdı. Her dokunuşuyla uyarılmışlığımla okşayarak beni inceledi. Bir eli kıcımla bıraktı ve başımın arkasını kavradı. Ayakları dibe degecek kadar duruşu değişti. Scott kalçalarını döndürürken boynuma su vurdu, öpüşmeyi bitirmeden önce sikinin her santimini hissetmeme izin verdi beni daha fazlasını ister halde bıraktı.

"SIRA BENDE." Ryland Scott'tan kurtulmama yardım etti ve nefesim normale dönene kadar ona sarıldım. Hâlâ şortunu giymemişti ve açıkta kalan aleti ağzımda tükürük birikintileri oluşturdu. Onun o kısmını tatmak, ağzımın derinliklerine almak istiyordum. Diğer ikisi ne yapardı? Zihnimde günahkârca bir düşünce oluştu; Ryland'ı derin derin boğazlarken Arthur ve Scott'ı içime sokan bir düşünce. Üçünü de istediğim için korkunç bir insan mıydım?

RYLAND bir parmağını yanağıma vurarak beni düşüncelerimden uyandırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"BENDEN BAŞKA GERÇEK YOK." Ellerimi saçlarında gezdirdim, nemli tellerin ipeksi hissini tadını çıkardım. Yüzünü ay ışığına doğru eğdi. Önce boğazının sütununu, sonra dudaklarını öptüm. Ryland'ı öpmek Scott'ı öpmekten farklıydı. Scott ateşli ve 'beni şimdi becer' arzusuyla yanıp tutuşan biriydi. Ryland tatlı bir sıcaklıktı, gecenin ortasında kalıcı bir okşamaydı. Yıldızların altında uzun, tutkulu bir sevişme. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi öpüştük. Dudakları benimkilerin altında kadifeye dönüştü ve ben de onun içine gömüldüm. Ryland, damağında kaliteli bir şarabın tadını çıkarmak gibi bir lezzetin üzerinde oyalanan, mükemmelliği beklemek için sabrı olan türden bir adamdı. Dün keşfettiğim sanatsal yönü bu ana da yansıdı ve kendimi bu anın biraz daha uzun sürmesini isterken buldum.

Öpüşmeyi bitirdi ama bana sıkıca sarıldı, kemiklerim macuna dönüştü. Parmak uçlarımda kalp atışları hızlanıyor, hızlı nabızı benimkiyle aynı anda atıyordu.

kendi. Kahverengi gözleri ay ışığında kehribar renginde parlıyordu, orada sakladığı sırlar asla dokunamayacağım sıvı bir havuz gibiydi.

NABZIM ATTİ ve Arthur beni Ryland'ın elinden aldığı anda bir hayal kırıklığı hissettim.

"ZATEN ÖPMÜŞTÜM," diye mırıldandım.

"SAYILMAZ." Ses tonunda memnuniyet ve kapüşonlu bakışlarında arzu vardı, şortunun içinde belirgin bir şişkinlik görünüyordu.

ÜÇ ADAM. Üç farklı ama tutkulu öpücük.

Köprücük kemiğimi öptüğünde karşı çıkmayı düşünecek kadar zamanım vardı. Arthur yüzümü avuçlarının arasına aldı, parmakları kulaklarımın iki yanında duruyordu. Ağzımın köşesini, burnumu, kapalı göz kapaklarımı öptü. Sonunda dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, içine düştüm. Hareketsiz duruyordu, vücudu avuçlarımın altında sertleşmişti. Ellerimi omurgasının çıkıntılarında, belinin iki yanındaki sert kaslarda ve omuzlarında gezdirdim. Zaman durmuştu. Bir sonraki dokunuş, kalplerimizin bir sonraki nabzı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Geri çekilip nefes almaktan başka çarem kalmayana kadar öpüştük. Görüşümde noktalar dans ediyordu ve bacaklarımın titremesi durup kendi başıma ayakta durabilene kadar Arthur'a sarıldım. Arthur beni havuzun kenarına çıkardı, sonra da beni takip etti.

Bir elimi kalbimin üzerine koydum ve güneşin ısıttığı betona uzanana kadar arkama yaslandım. İkili su sıçraması ve ardından çevresel görüşüme giren gölgeler Scott ve Ryland'ın havuzdan çıktıklarını işaret ediyordu. Omuzlarımdan yukarıya doğru iki yanıma oturdular, Arthur da belime.

"İYİ Mİ?" Scott'ın sesi sert ve gergindi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı ve bana sıırttı. "Kim kazandı?"

"HERKES." Dirseklerimi betonun üzerine koydum ve . "Seçemiyorum. Hepiniz harika öpüşüyorsunuz."

SCOTT TİTREDİ ve işaret parmağını ileri geri hareket ettirdi. "Oyun böyle oynanmaz. Seçmek zorundasınız. Aksi takdirde adil olmaz."

"KATILMIYORUM. Hepiniz bonus kazanacağıma karar verdiniz. Seçim için, bonus geçersizdir. Herkes kazanır."

Yüksek sesli itirazlar beni şoke ederek susturdu. Arthur bile , hafif aksanı kelimeleri sertleştiriyordu. "Bir kazanan seçmeyi kabul ettiniz."

İKİ ELİMİ DE UZ "Ne yapmamı istiyorsun? Seçim yapamam. Ben öyle hissetmezken, gerçekten birinizin diğerlerinden daha iyi öpüştüğünü söylememi mi istiyorsunuz?"

"EVET." Üçü de hep bir ağızdan cevap verdi.

SCOTT ARTHUR'A TERS TERS BAKTI. "Haklı olduğu bir nokta var. Onu iki kez öptün ve hâlâ içimizden birini seçemeyeceğini söylüyor. Bence bu seni kesinlikle en alt sıraya koyuyor."

"HIÇ SANMIYORUM." Arthur ona ters ters baktı. Keskin ifadesi hiç değişmedi. Onlardan birini incitmek isteyeceğim son şeydi. Belki de benim sorunum buydu. Kendimle ilgilenmem gerekirken onların duyguları için endişeleniyordum.

"Kimsenin bana kızmasını istemiyorum." Parmağımı fayanslardaki bir dikiş boyunca gezdirdim. "Size gerçeği söyleyeceğimi söyledim ve gerçek bu. Seçmeyi reddediyorum çünkü birinizi seçersem ve diğerleri kızarsa hepinizi kaybedebilirim."

"HAYIR." Scott benimle Arthur'un arasına girdiğinde tüm görüş alanımı kapladı. "Bunların hepsi bir oyun, Hannah. Hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Yemin ederim."

"AMA EĞER BU SENİ RAHATSIZ DURACAĞIZ." Arthur'un ses tonundaki yumuşaklık yüz ifadesine de yansıdı. Çenesindeki sertlik, bir iç çekişin dudaklarını ayırmasına yetecek kadar kırıldı. "Senden asla iradene karşı gelmeni istemeyiz."

AYNEN BÖYLE, tartışmam ve belirsizliğim ortadan kalktı. Parmağımı Arthur'un çenesinin kenarında gezdirdim, başparmağım alt dudağına sürtündü. "Belki de tekrar denemeliyim. Eğer gerçekten karar vermemi istiyorsan yani."

Daha önce sadece zamanın durduğunu düşünmüştüm. Şimdi dördümüz birbirimize bakarken tüm dünya donmuştu. Bir uçurumun kenarında sallanıyorduk. Yanlış bir kelime, tereddütlü bir nefes ve her şey darmadağın oldu.

"EĞER İSTEDİĞİN BUYSA." Arthur ayağa kalktı ve elini uzattı. "Belki de farklı bir taktik denemeliyiz."

"BU NE?" Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Üç vücut etrafımı sardı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Çoğu kişinin daraltıcı olarak düşündüğü şeyi ben rahatlatıcı bulmuştum.

Ryland dudaklarını omzuma bastırırken ARTHUR içeri girdi, dudakları üst dudağımda bir dizi kısa öpücükte kaldı. Koluma düşen sarı saçlarından onun olduğunu anlamıştım. Scott diğer tarafıma geçerek saçlarımı boynumdan çekti ve kulak mememi öptü.

Bir ^{titreme} tüm vücudumu ^{sarstı}. Bu da neydi böyle? Sarhoş ediciydi, hatta özgürleştiriciydi. Bu bir yarışma değildi. Bu sırayla yapılan bir şey değildi. İnledim, ses ağrıyan boğazımdan yırtıldı ve bir his fırtınası beni sardı.

^{Elleri} kalçalarımı, uyluklarımı, kıçımı ^{okşadı}. Ryland bir parmak eklemine göğsümün dış kıvrımında gezdirdi. Başparmağı meme ucumun üzerinde gezinirken aynı anda Scott bir elini takım elbisemin altından geçirip kıçımı avuçladı. Bir şeylere tutunmak için çaresizce uzandım ve Arthur'u orada beklerken buldum. Ellerimi kaburgalarına götürdü ve ağzımın içine doğru mırıldandı, "Sana sahibiz, Hannah."

HIÇ YAPTILAR MI?

Elleri ve ağızlarıyla bedenimi keşfederken üçünün arasında ^{olmak} şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeydi. Korkmam gerektiğini biliyordum ama korkmuyordum. Onlar üç kişiydi ve ben bir kişiydim. Eğer dur dersem, beni görmezden gelmeleri konusunda hiçbir kontrolüm yoktu.

^{Ama} isteklerimi asla göz ardı etmeyeceklerini ^{biliyordum}. Bu farkındalık Arthur'un dudaklarımı serbest bırakıp boynumdan aşağı öpücükler yağdırmasıyla aynı anda geldi. Önümde diz çöktü, dudakları yavaşça inmeye devam ediyordu. "Seni öpebileceğim başka yerler de var, seni öpmek istediğim başka yerler de."

^{TANRIM, EVET.} Onu bacaklarımın arasında istiyordum. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve herhangi bir hile belirtisi var mı diye baktım ama hiçbir şey bulamadım.

^{SCOTT VE RYLAND} iki yanımda kaldılar. "Bizden ne tür bir doğruluk mu cesaret mi istiyorsun, Hannah?"

^{"BU NASIL MÜMKÜN OLABİLİR?"} Soru kısık sesle ve nefes nefese geldi. "Böyle bir şey olamaz. Nasıl olur da üçünüz birden beni öpmek istersiniz?"

"SADECE SENİ ÖPMEK DEĞİL." Ryland mayomun askısını kolumdan aşağı çekerek göğsümün kıvrımını ortaya çıkardı. "Sana tapıyorum. Sana tapmak. Yorgunluk bizi durmaya zorlayana kadar bütün geceyi seninle geçirirdik." Her kelimesinde tenimi daha fazla ortaya çıkarıyordu.

"BU KONUDA RAHAT MISIN?" Arthur'la gözlerimi kilitledim. Yaptıkları her hareket bana bunu daha önce de yaptıklarını söylüyordu. Kıskançlık beni derinden sarstığında irkildim. Diğer kadın kimdi ve neden umurumdaydı?

Arthur adına "BİZ" diye cevap verdi.

Kafa sallayarak ve öperek kabul ettiklerini HISSETTİM. Ateşli ihtiyaç tenimi yaladı ve kanımı sıcak arzuyla doldurdu. Onların dokunuşlarını arzuluyordum. Bana hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat vermişlerdi. Bunu kaçırsam aptallık etmiş olurum.

Elimi Arthur'un yüzünden çektim ve Scott'a tutundum. "Öp beni."

İSTEĞİME CEVAP VERDİ, dudakları bir anda benimkilerin üzerindeydi. Kucaklaşmalarının rahatlığı, dokunuşlarının becerisi ve damarlarımda dans eden alkolle çekingenliğim kayboldu.

ARTHUR parmağını elbisemin altına daldırdı, parmak ekleminin sert kenarı klitorisime o kadar yaklaştı ki ona doğru eğildim. İstenmek ve değer verilmek böyle bir şey miydi? Onlarla geçireceğim bir gece beni mahvetmeyebilirdi ama beni yıkma ve istemeye hakkım olmayan şeyleri istememe neden olma potansiyeline .

Hannah'nın cazibesi havada titreşiyordu, alkol ve şehvetin sarhoş edici karışımı dudaklarımı kolundan aşağıya ve boynunun yan tarafına doğru itti. Vücudunu bir ürperti sardı.

Arthur onu kendine yaklaştırdı ve kollarının arasına aldı. "Hadi bunu daha rahat bir yere götürelim."

Hannah bana ve Scott'a doğru uzanırken kızardı. "Geliyor musunuz?"

Hiç şüphesiz. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Tabii ki."

Yanaklarındaki allık koyulaştı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım." Bunu içinde biraz korku barındıran bir sessizlikle söyledi.

"Seni rahatsız eden bir şey olursa dururuz," diye onu rahatlatmakta gecikmedim. Üniversiteden beri bir kadını paylaşmamış olsak da, hiç tereddüt etmeden eski düzene geri döndük.

Arthur Hannah'yı havuzun yanındaki divana yatırdı. Güneş ışıklarının ulaşmadığı kenarlarda gölgeler vardı ama Hannah altın rengi bir ışıkla çevrelenmişti. Bize doğru uzandı, su damlacıkları vücudunda dans ediyordu.

Islak mayosunu çıkarmasına yardım ettim. "Bunun bir seçenek olduğunu bilseydim, bikini giyerdim." Güldü, boğuk bir sesle doğrudan sikime vurdu.

"Kıyafetlerini çıkarmayı seviyorum." Açıkta kalan etinin her santimini öptüm. "Ne kadar uzun sürerse, sana o kadar çok zevk verebilirim."

Scott şortunu indirdi ve onun yanındaki yatağa sürünerek uzandı. Kadının çenesini kendine doğru eğdi ve onu yavaş ve derin bir şekilde öptü. Bir eli göğüslerinin arasındaki vadiden aşağı kaydı. Scott bir meme ucunu çimdikleyince Arthur küfretti ve Hannah bir iniltiyle yukarı doğru kalktı. "Acele et, Ryland." Yüzünü buruşturarak kontrolü elinde tuttu.

Mayoyu Hannah'nın kalçalarından aşağı sürükledim, avuçlarım pürüzsüz teninde, baldırlarında ve ayaklarında gezindi. Ayağa kalktığımda,

Arthur bacaklarının arasına çöktü ve burnunu kızın içine gömdü.

"Siktir." Sikimi avuçladım ve Hannah'nın diğer tarafında bir yer buldum. Hepimiz hazırдық ama Hannah'nın zevki bizimkinden daha önemliydi. Omzunu öptüm, sonra bir meme ucunu dişlerimin arasına almak için hareket ettim.

Elleri çırpınıyor, önce Arthur'un saçlarını okşuyor, sonra Arthur iki parmağını amına soktuğunda kolumu tutmak için hareket ediyordu. Yaptığı her hareket daha fazlası için yalvarıyordu. Ve biz de ona verdik.

Dudaklarını Scott'tan ayırdı ve bana doğru döndü. "Seni tatmak istiyorum." Daha önceki çekingenliği, ihtiyaçları baskın çıktıkça buharlaştı. Önce Arthur'a, sonra Scott'a başımı salladım ve sırt üstü döndüm. Arthur, Hannah'nın yüzüstü dönmesine yardım edecek kadar ondan uzaklaştı. Sikimi ağzına alır almaz görüş alanımda havai fişekler patladı. Beni derinlere çekti, dili sikimin üzerinde dönüyordu.

Ellerimi onun tatlı saçlarına doladım ve dudaklarının kayıtsızlığına gömüldüm. "İşte bu kadar." Sikimin ucunu emdiğinde mırıldandım, sonra uzunluğumu boğazına gömdüm. "Kahretsin, bu inanılmaz." İçimde titreşen gırtlaktan bir ses çıkardı.

Arthur onun bacaklarını kaldırdı ve bir kez daha bacaklarının arasına eğildi. Onun amını yalarken çıkardığı sesler bizim karışık inlemelerimize karıştı. Scott onun yanında kaldı, göğüslerini okşarken ve omurgasını okşarken yerinde kalmasına yardım etti.

Sırtını kamburlaştırdı ve sikimi ağzından çıkardı. "Geliyorum. Vay anasını. Arthur. Oh, Arthur." Adamın yüzünü okşadı, zevkten iç çekişleri ve coşkunun etkisiyle tenine yayılan renk cümbüşü sikimin daha da kabarmasına neden oldu. Onun içinde olmaya, amının etrafımda çırpındığını ve kasıldığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ağzı "O" şeklinde büzüldü ve öne doğru yığıldı. Arthur, titremesi yavaşlayana kadar onu kucaklamaya devam etti. Başını kaldırdı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı ve Arthur'un yüzünden sürünerek vücuduma çıktı. Tek kelime etmeden sikimi yumrukladı ve girişiyle aynı hizaya getirdi. "Beni tekrar boşalt. Her birinizle orgazm olmak istiyorum." Uzun ve yumuşak bir hareketle üzerime oturdu.

"Devam etmelerini istiyor musun?" Sikleri kalkmış ve gözlerinde umutla onu bekleyen Scott ve Arthur'u işaret ettim.

Kalçalarını kaldırdı, beni amının kenarına götürdü, sonra bana çarptı. "Evet. Scott'ı ağzımda istiyorum. Bana her şeyi hissettir."

"Bunu yapabiliriz." Kalçalarını tutarak ona daha fazla güç verdim ve onu havaya kaldırdım. Tanrım, kendini çok iyi, çok sıkı ve mükemmel hissediyordu. Amına girdiğimde göğüsleri zıplıyordu. "Scott'a asla unutamayacağı bir sakso çek."

Scott yanımdaki yerine geçti. Hannah'nın onu derinlemesine yutmasını izlemek bu deneyime yepyeni bir seksilik kattı. Bacaklarına tutunmuştu, omurgası kaskatı kesilmişti. Hareketlerini ben kontrol ediyordum ve yukarı doğru her itişinde onu biraz daha aşağı indiriyordu.

Tekrar boşalana kadar dayanmak için kendimi kontrol etmem gerekti. Zevk içime işledi, ensemdeki tüyleri diken diken etti ve ayak parmaklarımı kıvırdı. Hızımı arttırdım, derin ve sert bir şekilde vururken dizlerini yataktan kaldırdım, havayı tenin tene çarpma sesiyle doldurdum.

Arthur'u gözden kaybettim. Hannah görüş alanımın her santimini kaplamıştı. Sikimin açısını değiştirecek kadar yer değiştirdim. Hannah karışık bir çığlık attı ve amı sıkıştı. O gerginliğe lanet ettim. Scott onu sikinden çekti ve yüzünü tuttu. "Seni görmek, duymak istiyorum."

Elleri göğsüme düştü, yüzü Scott'a doğru eğildi. Kalçalarını döndürerek beni uçlarımdan taşaklarıma kadar içine aldı. "Benimle gel, Ryland. Boşaldığını hissetmek istiyorum." Amındaki spazmlar arttı. "Yine boşalıyorum. O kadar güzel ki, hiç durmasını istemiyorum."

Kontrolümü bıraktım, onu yukarı kaldırdım ve kalçalarımı pistonladım, o kadar hızlı okşadım ki, tüm vücudunu sarsacak kadar derine inmeden önce amından zar zor çıktım. "Bu hoşuna gitti mi? Boşaldığımı hissetmek ister misin? Sikime bin bebeğim."

"Daha sert." Tırnakları derimi delene kadar göğüs kaslarımı kavradı. "Beni daha sert becer, Ryland." Lanet olsun. Bizi ters çevirdim, sırtı yatağa çarptı. Bacaklarını dirseklerimin üzerinden sarkacak şekilde açtım ve sikimin onun tatlı amını doldurmasını izledim.

"Evet." Etrafımda paramparça olmadan önce bir kez nefes aldı. "Devam et."

Scott ve Arthur siklerinin üzerinde sarsıldılar ama benim odağım Hannah'da, onun ihtiyaçlarında ve arzularında kaldı. Vücudunu zevk dalgalarına sürükleyen o özel yeri okşayarak onu sınıra doğru ittim.

"Ryland. Aman Tanrım, Ryland." Havayı benim adımla doldurdu. Sıcak ve mutluluk dolu bir telaşla boşaldım, ona son bir kez daha çarparken derinlere sıcak döller fişkırttım.

Nefesimi tutmak için yana kaymadan önce bacaklarını indirdim. Arthur ve Scott Hannah'yı önce bir kez daha, sonra bir kez daha orgazma ulaştırırken arkama yaslanıp nefesimi düzene soktum. İzlemek için bir dirseğimin üzerine çıktım, onun ve üçümüzün birden üstesinden gelmeye istekli olması ilgimi çekmişti. Ona vermek istediğim başka yollar, pozisyonlar ve deneyimler vardı. Bir kez asla yeterli olmayacaktı.

Scott ve Arthur işlerini bitirdikten sonra Hannah başını göğsüme yasladı ve gözlerini kapattı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve yıldızlara baktım. "Seni odana götürmemi ister misin?"

Bana doğru sokuldu, ellerini çenesinin altında birleştirdi. "O kadar rahatım ki hareket etmek istemiyorum." İç çekti. "Ama Liddy'nin bana ihtiyacı olursa diye orada olmalıyım."

Annelik içgüdüğü içimi ısıttı. Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve dudaklarını öpmek için başını kaldırdım. "Gel hadi. Seni yukarı çıkarayım." Yataktan kalktım ve onu kollarıma çektim.

"Evin içinde çıplak dolaşamazsın." Sesindeki skandal dolu şok bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Neden olmasın?"

Ofladı ve kollarını boynuma doladı. "Ya Liddy uyanır ve seni görürse?"

"İyi noktaya değindin." Onu tekrar yatağa yatırdım ve havuz evine çekildim. Birkaç saniye içinde hepimiz için kabarık bornozlar hazırlamıştım. Arthur ve Scott kendilerininkini aldılar ve mırıldanarak teşekkür ettiler.

"İçeri mi giriyorsunuz?" Hannah onlara sordu. İki adam da başlarını salladı.

"Henüz değil," diye yanıtladı Scott. Neyi söylemediklerini anlamıştım. Burada kalmak ve tadını çıkarmak istiyorlardı. Ben de isterdim ama Hannah'yı yatağına yatırmak daha önemliydi. Liddy uyandığında annesinin kayıp olduğunu görürse dehşete . Bunun düşüncesine bile katlanamazdım. Hiçbir çocuk umutsuz korkunun o keskin iğnesini hissetmemeliydi.

Bornozunu giymesine yardım ettim, kendiminkini giydim ve neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekken onu sabitledim.

"Seksten sonra hiç bu kadar gevşek olmamıştım." Kıkırdadı ve bornozu vücuduna iyice sardı. "Hepiniz bana ne yaptınız?"

"İstediğin her şeyi verdim" Onu tekrar kollarıma aldım ve evin içinde yoluma devam ettim. Karanlıkta yolumu bildiğim için ışıklarla uğraşmadım.

Hannah boynumun kenarına doğru iç çekti. Onu merdivenlerden yukarı ve yatak odasına taşıırken uyuyakalmıştı. Onu yatağa yatırdığımda uyanıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yorganı kaptı ve yatağa uzandı.

"İyi geceler."

"İyi geceler." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve alnından öptüm. Söylemeye cesaret edemediğim sözcükler dilimin ucundaydı. Bizi birbirimize bağlayacak ve yaz bittiğinde geri adım atmamızı zorlaştıracak sözcükler. Hiç aşık olmamıştım ve bunun geçici bir sevdadan fazlası olduğundan şüpheliydim ama koruyucu bir enerjinin vücuduma dolduğunu hissettim.

Hâlâ yapabiliyorken geri çekildim ve Liddy'nin uyuduğu bitişik odaya geçtim.

Küçük kız hayatımıza ve kalbimize girmeyi başarmıştı. Hiçbir şekilde ideal bir durum değildi ama Liddy'nin bunları bilmesine gerek yoktu.

Yan yatmış, ellerini battaniyenin içine sokmuş ve tıpkı annesi gibi çenesinin altına sıkıştırmıştı.

İkisi de burada evlerinde gibiydiler. Sadece yaz için burada olduklarını bilmek kalbimi sızlattı. Mutluluğu bizim evimizde bulmuş gibiydiler. Birlikte mutlu olabilir miydik? Sürekli ülke ülke dolaşarak kaçırdığım şey bu muydu? Bu düşünce beni odadan dışarı çıkardı.

"Hiçbir zaman bir eve ya da bir aileye ihtiyaç duymadım," diye kelimeleri gergin dudaklarımın arasından çıkardım. Hiçbir zaman bir yuva kurmamıştım çünkü hiçbir kadın yılın üç yüz günü dışarıda olmama tahammül edemezdi. Hannah ve Liddy yaşam tarzımı yeniden gözden geçirmeme neden oldular ve bunca yıldan sonra bu tehlikeli bir keşifti.

Odalarından havuza kadar geri geri gittim. Duvarlar etrafımda bulanıklaştı, ayaklarım o kadar hızlı hareket ediyordu ki duygularımdan kaçarken halıyı zar zor hissediyordum. Duygularım ve düşüncelerim birbirine çarpıyor, bedenimde bir kasırga gibi dönüyordu. Bir an istikrarı ve her gece eve, Hannah'nın yanına dönme düşüncesini özledim. Sonra, yaşam tarzımdan vazgeçmek zorunda kalacağım fikrine içerliyordum.

Hannah beklediğimden daha tehlikeliydi. Onu becerip her zamanki gibi çekip gitmeyi bekliyordum. Bu kadın ve kızı nasıl oldu da bu kadar çabuk kalbimde yer edindi?

Mutfakta Hannah'yı **bekledim**, ellerim bir fincan çayın etrafında kenetlenmişti, kalbim boğazımda **duruyordu**. Dün gece işleri çok mu ileri götürmüştük? Onun kendinden geçme anıları benim edep anlayışımla tartışıyordu. Sarhoştı. Ondan faydalanmıştık. İşleri yoluna koymalıydım.

MUTFAK KAPISI AÇILDI. Ayak sesleri bana doğru sürüklendi, sonra durdu. "Arthur?" Boğuk, uyuklu bir sesle konuştu. "Başka bir yemek kavgası mı planlıyorsun?"

Omuzlarımdaki gerginliğe ve yüzümü kaşlarımı çatmakla tehdit etmesine rağmen sııttım. "Bugün olmaz." Çayımdan bir yudum zorla boğazımdan aşağı indirdim. "İyi uyudun mu?"

HANNAH tezgâha döndü ve kahve cezvesinin önünde durdu. "Bu şeyi nasıl çalıştırıyorsun? Kafeine ihtiyacım var. Çok fazla kafeine. Ve aspirin." Ellerin topuklarıyla şakaklarını ovuşturdu.

"NE TÜR BİR KAHVE " Tabureden kaydım.

"KAHVE. NORMAL TÜRDEN. SÜSLÜ DEĞİL."

Güldüm ve ona sade bir kahve yaptım.

Elinde kupa, mutfak adasına doğru ilerledi ve oturdu. "Ben iyi uyudum. Ya sen?" Gözleri kapalı, yavaş bir yudum almadan önce sıcak sıvıya üfledi. "İşte bu iyi bir kahve."

„Kaliforniya'daki özel bir şirketten ^{alıyoruz.} Kendi çekirdeklerini yavaş yavaş kavuruyorlar." Konudan sapmaya başlamıştım. Hannah yeterince hoş davranıyordu ama akşamdan kalma belirtileri beni endişelendiriyordu. Düşündüğümünden daha fazla mı sarhoş olmuştu? Eğer öyleyse, her şeyi berbat etmiştik. "Dün gece için özür dilerim."

Dik oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?" Soğuk öfke mavi bakışlarını derinleştirdi ve ardından boynuna doğru ilerleyen bir kızarıklık oluştu. "Boş ver. Tabii ki üzgün olacaksın ve olanlardan pişmanlık duyacaksın. Bana bak," diye kendini işaret etti, sonra parmaklarını bana doğru çevirdi, "bir de sana bak. Aynı noktada bile değiliz. Pretty Woman'ın kötü bir versiyonu gibi."

"HAYIR." İki elimi de durdurma hareketiyle kaldırdım. "Bir dakika bekle." İçimin derinliklerine daldım ve söylemem gerektiğini bildiğim ama yüksek sesle itiraf etmekten rahatsızlık duyduğum kelimeleri bulup çıkardım. "Dün gecedan pişman değilim."

"MUSUN?" Yüz ifadesini şaşkınlık kapladı. "O zaman neden özür diliyorsun?"

Durumları değerlendirme ve dış kaynaklardan herhangi bir girdi almadan geleneksel sonuçlara varma eğiliminin farkındaydım. Hannah'nın yaptıklarımızdan utanacağını varsaymış ve bu düşünceyle hareket etmiştim. "İnsanların bazen onları yargıladığımı hissettikleri söylenir." İçimi saran acı pişmanlık duygusuyla irkildim. "Bu eski sevgilimi çıldırttı. Ben geleneksel bir adamım."

„Dün gece ^{YAPTIĞIN HİÇBİR ŞEY} GELENEKSEL DEĞİLDİ." Kalçalarını oynattı ve tabureye geri oturdu. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

TÜM BU PAYLAŞIM sinirlerimi gerdi ama devam ettim. "Dün gecenin her dakikasından keyif aldım. Pişmanlık duyacağından endişelendim. Dün gece alışılmadık bir geceydi. Ama hiç kuşkunuz olmasın, yaptıklarımızdan hiç kuşku duymuyorum." Ahlak ve saygı, Hannah'nın kendini rahat hissetmesini sağlamamı gerektiriyordu. Hannah'nın

Büyük mutfak, oturduğumuz adadan başka bir şeye dönüşmedi. Onun nasıl hissettiğini bilmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

İki ^{eliyle fincanını} ağzının üzerinden bana baktı. "Arthur, harika zaman geçirdim. Tek başıma hayatımın en iyi seksiydi." Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Belki *tek* başına değil ama yine de."

Cüretkârlığı karşısında bir ^{kahkaha} . "İnanılmazsınız. Sizi memnun edebildiğimize sevindim."

"Senin ne kadar harika olduğunu göremiyorsa ^{eski eşin} tam bir sürtüktür." Hannah tabureden atladı ve bana doğru yürüdü. Pijama gömleği bir omzundan sarkıyor, köprücük kemiğini, boğazının çukurunu ve göğüslerinin hafif kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Yanıma geldi ve iki elini tereddütle göğsüme koydu, gözlerindeki bakış neredeyse temkinliydi, sanki izne ihtiyacı varmış gibi. Başımı salladım ve o da parmak uçlarına kalktı.

^{DUDAKLARI} benimkilerin üzerinde ^{kayıyordu} ve ben de öpücüğe karşılık vererek elimi beline doladım ve onu dizlerimin arasına çektim. Elleri göğsümde gezindi, sonra yüzüme ve saçlarıma doğru hareket etti. İkimizin de havası tükenene ve nefes nefese kalana kadar bu şekilde kaldık.

"Eski sevgilini sorsam sorun olur mu?" Hannah parmaklarıyla çenemin çizgisini takip etti. "İkinizin arasında ne oldu?"

Scott ve Ryland dışında ^{hiç} kimseyle bu konuyu ^{konuşmamıştım}. İkisi de benim tarafımdaydı ama onlar erkekti ve benim arkadaşlarımdı. Belki de yeni bir bakış açısına ihtiyaç vardı. "Ben pek konuşkan biri değilimdir. Eski sevgilim bana tuğla derdi. Duygularını tartışmayı reddeden soğuk ve duygusuz bir adam olduğumu söylerdi."

"O HAKLI MI?" Hannah bunu ferahlatıcı bulduğum bir açık sözlülükle sordu. "Pek çok erkek duyguları hakkında konuşmakta zorlanır. Bu yeni bir şey değil."

"Sen ondan daha anlayışlısın." Kollarımı beline dolayacak kadar onu kendime çektim. "Beni terk ettiğinde, duygusuz tavrımın kızımız için düşmanca bir ortamda büyümesine neden olduğunu söyleyerek duygusuzluğumu suçladı."

HANNAH SUSTU. "BİR KIZIN MI VAR?"

"Evet Adı Megan. On dokuz yaşında." Hannah'nın anlaması için duyduğum arzu, her zamanki geri çekilme isteğimi gölgede bıraktı. "Birbirimize yabancıyız. Onu birkaç yıldır görmedim."

ŞAŞKINLIĞI AZALDI. "İkiniz için de bundan nefret ediyorum. Bir kızın babasına ihtiyacı vardır. Ve sen de bana çocuğunu tanıma şansı verildiğinde onu ihmal edecek bir adam gibi gelmiyorsun."

Bu kadar kısa bir süre sonra beni bu kadar iyi anlaması aramızdaki bağı derinleştirdi. "Birçok kez ulaştım. Hepsi boşunaydı."

"BANA DAHA FAZLASINI ANLAT. Sizi Amerika'ya getiren neydi?" Gülümsedi ve ekledi, "Bu sanki bir film repliği gibi."

"EMİNİM." Tutuşumu gevşettim, böylece isterse gitme şansı oldu. Kaldı ve dün gece başlayan sıcak his kalbimin etrafında dolandı. "Buraya üniversiteye gitmek için geldim. Harvard'da hepimizi bir odaya tıktıklarında üç havalı adamla tanıştım." Yılların anıları zihnimde canlandı. "Her şeyi paylaştık."

"KADINLAR BİLE MI?" Kalçalarını sevimli bir şekilde oynatarak onu arasına kaydırды.

DOKUNDUM. "Birkaç kez, evet. Yine de düzenli olarak yaptığımız bir şey değil."

"Peki ya dördüncü adam?" Kokusu kafamı karıştırdı. Tatlı bir ateş ve ateşli bir tutkuydu. "Ona ne oldu?"

Keder ^{beni} ele geçirdiğinde ^{arzularım} söndü. Aramızda mesafe yaratmak için ellerimi bacaklarıma indirdim. Henry hakkında konuşmak beni her zaman kötü bir ruh haline sokardı ama Hannah'nın sorusunu yanıtladım çünkü bizi ve kaybettiklerimizi anlamak için bir şansı olacaksa tüm hikâyeyi öğrenmeyi hak ediyordu.

"Birkaç yıl önce beklenmedik bir hastalıktan ^{vefat} etti."

HANNAH yanımdaki tabureye çöktü ve elimi iki elinin arasına aldı. "Çok üzgünüm. Bunun yeterli bir taziye olmadığını biliyorum ama sunabileceğim tek şey bu. Ölüm berbat bir şey ve bence özellikle aniden ya da öngörülemeyen koşullar nedeniyle gerçekleştiğinde daha da zorlaşıyor." Alt dudağı titredi. "Ben de birkaç yıl önce babamı kaybettim. Aynı türden bir keder değil ama anlıyorum."

Elimi onun elinin üzerine koydum ve bizi ortak bir keder ve anlayış bağıyla birleştirdim. Üzüntümüzü paylaştık ve birbirimizin o anın içinde oylanmasına izin verdik. Yıllar önce bir kenara bıraktığım duygular yüzeye çıktı ve dünyanın geri kalanını . Hannah ile aramızda kayıp üzerinden doğal bir bağ olduğunu fark ettiğimde zihnimi şaşkın bir sessizlik kapladı.

"BIRIYDI?" Soruyu sanki saygı göstermek istercesine fısıldadı.

Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerine ^{vurdum} ve yılları geri sardım. Henry anılarımda yaşıyordu, varlığı parlak ve hayat doluydu. "O da benim gibi gelenekçiydi. İkimiz de aynı şeyleri istiyorduk. Bir eş ve aile." Durdum ve avucunu öptüm. Keşfetmeye her zaman Henry'den daha istekli olmuştum. Paylaşımlarımızı biliyordu ama hiçbir zaman katılmak istememişti. Onun isteklerine saygı duyduk ve tercihleri konusunda ona hiç zorluk çıkarmadık.

"HARIKA BİR ADAMA BENİYOR." Parmaklarımı sıktı. "Evlendi mi?"

·EVET· Boğuk anılar, kelimeyi sert bir törpüyle bastırdı. "Aşk ve evliliği buldu ve bir aile sahibi oldu. Ama her şey sonsuza dek mutlu sürmedi."

HANNAH^{İN BAŞI} yana eğildi. "Ne demek istiyorsun? Ölümünün ötesinde daha fazla kalp kırıklığı mı var?"

HÜZÜN BENİ BOĞMAKLA TEHDİT EDİYORDU. "Henry'nin hikâyesi gerçekten de trajik. Karısı doğum sırasında ölmüş. Hayatının aşkı, ailesini meydana getirmek için alındı."

Derin, ürpertici bir nefes omuzlarını kulaklarına kaldırdı. "Bu korkunç."

·Evet, öyle. Ve sonra, bu kadar genç yaşta vefat etmesi..." Trajedi Henry'nin ailesini neden bu kadar acımasızca vurdu? Yıllardır hayatımızdan çıkmıştı. Kızıyla irtibatımızı kaybetmiştik ve onu aramak için hiçbir nedenimiz yoktu. Ona yabancıydık, zar zor hatırladığı bir babanın hikayeleri dışında sunacak hiçbir şeyi olmayan yabancılar. Belki de kızın hayatında kalmak için daha fazla çaba göstermeliydik. Kendi kederimize hapsolmuştuk ve bunun kendimizi işlerimize kaptırmamıza neden olmasına izin vermiştik. Ryland sekiz aylığına ülkeden ayrılmıştı, bu üst üste yaptığı en uzun seyahatti. İyi olduğunu bildirmek için mesajlar göndermişti ama bu, kederin bizi ikinci kez ziyaret edeceğinden endişelenmeme engel olmamıştı.

SICAK PARMAKLAR BENİMKİLERİ SIKICA KAVRADI. Hannah öne doğru eğilip yanağımdan öptü. "Özür dilerim Arthur. Bu tabureyi terk etmekten nefret ediyorum ama kahvaltı hazırlamam gerekiyor."

"TAMAM." Ellerini bıraktım. Her şeyi kendi başıma halletmeyi öğrenmiştim. Hayat bana asla kimseye güvenmemem gerektiğini öğretmişti. Scott ve Ryland küçük istisnalardı ama onlar bile içimdeki karmaşanın tüm boyutlarını bilmiyorlardı.

HANNAH doğru zamanda aramızdaki bağı kopardı. Bu şekilde daha uzun süre kalsaydık, cazibeden daha fazlasını riske atmış olurdu. Benden uzaklaştı ve onun yokluğunu bir gerçek olarak kabul etmemi gerektiren bir önsezi düşüncelerimi işgal etti.

Bunun yanlış olmasını ÖZLÜYORDUM. Hannah'yla hissettiğim türden bir yakınlığı özlemiştim. Günlük rutinin dokusunu değiştirerek ve hayatımdaki kaosu yatıştırarak günleri katlanılabilir kılıyordu. Değişime karşı bir isteksizlik geliştirmiştim. Ya da belki de her zaman buna sahiptim, sadece kızıma erişimimi kaybettikten sonra kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Hayatımı aydınlatacak hiçbir şey olmadan geçen yılların ardından rutin, mutsuzluğa dönüştü.

Evliliğimin dağılmasının ve kızımı kaybetmemin acımasızlığı, hepsi benim bir parçamdı, derinlerde bir yerde kilitliydi. Acıyı biriktirdim, böylece beni başka bir şey hissetmekten alıkoydu.

HANNAH O KALKANI TEHDİT ETTİ. Hayatımın güzelliğini geri alma ve geleceğimi parlak ve cesur bir şeye dönüştürme şansı sundu.

"BUGÜN KREP YOK." Hannah ocağı yaktı ve omzunun üzerinden bana sıırttı. "Bütün krep hamurunu kullandık ve daha fazla almayı unuttum."

"Sanırım idare etmek zorundayız." Kaşlarımı çatmış gibi yaptım ama Hannah bana doğru zıpladığında kaşlarım yerinde durmadı. "Bugün için planın nedir?" Ona sordum.

Onu tekrar kucağıma almaktan ve acımı coşkulu bir sikiş festivaline gömmekten alıkoymak için dikkatimin dağılmasına İHTİYACIM vardı. Dün geceden keyif aldığını bilmek pek çok olasılığa kapı aralıyor, onu yatağına yatırdıktan sonra Scott ve Ryland'la yaptığım konuşmayı neredeyse paylaşmama neden oluyordu. Hannah yaz boyunca ufkumuzu genişletmeyi düşünür müydü? Havuz kenarında geçireceğimiz bir geceden daha fazlasını sunabilirdik.

HANNAH KONUŞURKEN sözleri ve hareketleri hayat ve canlılık doluydu. Bana doğru baktı ve benim hissettiğim arzunun aynısı onda da parladı. İşimiz bitmemiştir. Hem de hiç.

HANNAH

Ŗu ana kadar bu yaz hayatımın en iyi yazı oldu. Havuz başındaki gecemizden sonra, işlerin daha ileri bir noktaya mı gideceğini yoksa çalışan/işveren ilişkisine geri mi döneceğimizi görmek için bekledim. Büyük bir zevkle, üç erkek de bana hayatımın cinsel deneyimini yaşatmaya kararlı görünüyordu.

Liddy'nin erken uyuduğu gecelerde, evin diğer tarafındaki odalarından birine giderdik. Seksi heyecandan daha fazlası haline getirdiler - cinsel bir oyun alanı yarattılar - hiçbir şeyin sınırsız olmadığı bir alan. İstediğim her şeyi gerçekleştirmenin bir yolunu buldular. Daha önce hiç düşünmediğim şeyler yeni normalim oldu. Orgazm o kadar güçlüydü ki yıldızlar görmeme neden oluyordu. Gümüş tilkilerimden önce bildiğim seksi düşünmek duygusuz ve saçma geliyordu.

Yaz düşündüğümden daha hızlı geçse de şükürler olsun ki onlarla hâlâ zamanım vardı. Onlarla yaşamak vahşi, kaygısız bir deneyimdi. Bundan da öte, bana yıkık dökük evimizin dışındaki hayatı deneyimleme şansı verdi. Liddy'ye ona vermek istediğim Noel'i, her yıl yaşamayı hak ettiği türden bir Noel'i verebilmem için bana zaman ve para kazandırdı.

"Bak, Liddy." Arthur kızımın yanındaki yumuşak mindere uzandı ve arkasından bir kutu çıkardı. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Liddy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın kucağına atladı ve elindeki kutuyu yırttı. Tırnaklarını kapaklara geçirdi, dili dudaklarının arasından dışarı çıkarken kaşları çatıldı. Kutuyu tekrar Arthur'a doğru itti. "A."

Bu talebe güldü ve mührü açarak Legoları önlerindeki yere döktü. Legolar onun küçük elleri için mükemmel olan dev blok tarzındaydı.

Scott ve Ryland köşede bir bebek evi inşa etmekle meşguldüler. daha fazla oyuncak almak zorunda olmadıklarını söyledim ama üzerine titrediler. şımarık

Eğer kendime karşı dürüst olursam. Liddy her şeyi normal karşıladı. O kadar uzun zamandır oyuncaksız ve bebedeksiz kalmıştı ki, her yeni hediye onu heyecandan çığına çeviriyordu. Bir yanım şimdi bu kadar çok oyuncak almanın Noel'in etkisini bozacağından endişeleniyordu ama bu, gerekirse daha sonra ilgileneceğim bir şeydi.

"Ne inşa etmek istiyorsun?" Arthur iki blok uzattı. Liddy ikisini de kaptı ve üst koydu. "Bir ev."

"Tamamdır." Ona blokları uzattı ve o da yaratmaya başladı. Birleştirmekte zorlandığı parçaları tuttuğunda ona yardım etti.

Kitabımı okuyormuş gibi yapıyordum ama aslında üçünün de Liddy ile etkileşimini izliyordum. Hepsi ondan etkilenmişti. Ona hediye almaktan çok daha fazlasını yaptılar. Onunla vakit geçirdiler, onu dinlediler ve kendisini özel hissetmesini sağladılar. Ona her zaman babasının ona davranmasını istediğim gibi davrandılar. Bir erkek bulup aşık olma fikrinden vazgeçmişim. Ödemem gereken faturalar ve büyümem gereken bir çocuk varken kimin biriyle çıkmaya vakti vardı ki? Ama onları izlemek bana umut verdi.

Ryland fotoğraf makinesini bana doğru eğerek sessiz bir soru sordu. Başımı salladım, o da kaldırdı ve tam Liddy'nin başını geriye atıp Arthur'a ters ters güldüğü anda deklanşöre bastı.

Son birkaç hafta içinde kızın kalkık yüzündeki neşeyi birçok kez yakalamıştı. Onun eserini nefesimi kesen fotoğraflarda defalarca görmüştüm. Liddy de ben de her zamankinden daha fazla gülümsüyorduk. Bazen kendimi hiçbir şeye gülümsemezken bulduğum için aptal gibi hissediyordum.

Bir başka tıkırtı arkamı dönmeme neden oldu. Ryland sandalyenin yanından bana sırtıttı, ben dalgınken gizlice yaklaşmıştı. Bunu çok sık yapıyordu, beni habersiz yakalıyor ve doğal halimde fotoğraflarımı çekiyordu.

"Sil şunu." Onu işaret ettim. "Önce senin sorman gerekiyordu."

"Ama o zaman bunu kaçırırdım." Bana fotoğrafı göstermek için kamerayı çevirdi. Orada, ayaklarımı altına çekmiş, büyük boy sandalyede oturuyordum. Tam karşıya baktım, kamera profilimi ve dudaklarımı kırıştıran gülümsemeyi yakaladı. Güneş ışığı, saçlarımı vurgulayan ve gözlerimdeki maviyi parlatan sıcak bir parıltıyla açık tenime vuruyordu. Bir prenses gibi davranılan kızıma bakarken, ham duyularla dolu şaşırtıcı bir fotoğraftı.

Ryland kamerayı çevirdi ve Liddy'nin kollarını Arthur'un boynuna dolayarak, "Burayı sevdim," dediği anın fotoğrafını çekti.

Arthur onun sırtını sıvazladı ama onu çok sıkmamaya dikkat etti. "Burada olman hoşuma gidiyor. Evi mutlu ediyorsun."

"İkiniz de biliyorsunuz," dedi Ryland kulağıma. Ayağa kalktı ve Scott'a katıldı. "Nasıl gidiyor?"

"Buz pateni yapmaya çalışan bir gergedan kadar iyi." Scott'ın küfretmeden de meramını anlatabilen yanlı küfürleri efsane haline gelmişti. Gözlerini Liddy'ye dikti ve Liddy Arthur'un kucağından fırlayıp odanın bir ucundan diğerine sıçrayarak Arthur'un önünde durduğunda Scott eriyip bir su birikintisine dönüştü. Liddy'nin bu üç adam üzerinde nasıl bir güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Çay partisi mi?" Fincanları ve tabakları kapıldığı gibi ona aldıkları küçük masa ve sandalyelere götürdü ve oturdu. Ryland masadan bana, Scott'a ve sonra Arthur'a baktı. Fotoğraf makinesini bir kenara koymadan önce birkaç fotoğraf daha çekti.

Kimse kıpırdamayınca Liddy ayağa kalktı ve yumruklarını kalçalarına indirdi. "Çay partisi." Arthur'a doğru yürüdü, elini tuttu ve çekti.

"Senin sandalyelerine sığmayacağım, küçük Liddy." Geçen hafta Liddy her zaman kalmak istediğini açıkladığında ona bu şekilde hitap etmeye başlamıştı.

Kelime dağarcığı her geçen gün gelişti, cümleleri daha anlaşılır hale geldi.

Liddy önce Arthur'a, sonra masasına baktı. Dudakları büzüldü. "Sandalye yok." Yere çöktü ve ayaklarını masanın altına soktu. "Böyle otur. Gördün mü?" Yanındaki zemini okşadı. "Otur."

Arthur, Ryland ve Scott'ı yanlarına sürükledi ve üçü de ellerinden geldiğince bacaklarını masanın altına soktular. Ayakları karşı tarafta kaldı ve Ryland ağırlığını kaydırmaya çalıştığında dizini masaya çarparak çaydanlığı ve birkaç fincanı devirdi.

"Uh-oh." Liddy ayağa fırladı ve bana doğru koştu. "Ortalığı batırdım anne. Temizlemen gerek."

Ona toz bezlerimden birini uzattım. Daha önce temizlik yapmak için odaya girmiştim ama oyun zamanı yüzünden dikkatim dağılmıştı. "Bu Ryland'ın pisliği. Ona temizlet."

"Vay canına, teşekkürler." Fazladan bir alaycılık dozu ekledi ama Liddy'den bezi aldı ve hayali dökülmenin üzerine sildi. "Bu nasıl?"

"Mükemmel." Liddy kendini Arthur ve Scott'ın arasına sıkıştırdı ve fincanlarına hayali çay doldurdu. "İçin." Gençliğin masum otoritesiyle onlara emretti ve hepsi itaat etti.

Sahnenin tüm kapsamı bana neşe ve hüzün karışımı bir duyguyla çarptı. Bu üç büyük adamın ayakları neredeyse birbirlerinin kucağında oturacak kadar küçülmeleri görülmeye değer bir manzaraydı, ifade ettikleri neşe iç açıcıydı. Bu, hepimizin yok olduğunu bildiği türden geçici bir neşeydi. Burada kalmamamız . Çok fazla bağlanmamak için bunu her gün düşüncelerimin ön saflarında tuttum.

Kitabı rafa geri koydum ve ayağa kalktım. "Temizliği bitireceğim. Birkaç saat içinde dönerim."

Hepsi başlarını sallayıp vedalaştılar, Liddy'nin sesindeki neşeli ve memnun tını bana ben çalışırken onu oynaması için bırakma güvenini verdi. Bu adamlara güveniyordum ve ben yokken onun güvende olduğunu biliyordum.

Liddy'ye özel bir Noel yaşatmak için hâlâ para kazanmak zorundaydım. Çocuklarla yaşadığı anılar sonsuza dek hatırlanacak anılardı. Umarım onları hatırlayabilirdi. Üç yaş, kalıcı anılar yaratmak için çok küçük bir yaştı. Benim o yaşta hiç anım yoktu.

Toz bezlerimi Ryland'ın ofisine taşıdım ve her boş alanı kaplayan kitap raflarına ilerledim. Fotoğrafçılıktan coğrafyaya kadar her konuda kitaplar raflarda sıralanmıştı. Teknik fotoğrafçılık kitaplarından birine göz atmıştım ama hepsi bana anlamsız gelmişti.

Ryland'ın, yaptığı her şeyle ilişkilendirmeyi öğrendiğim, sessizce kontrol edilen bir kaosu vardı. Ofisi de onun bu yönünü yansıtıyordu. Tüm kitaplar yerli yerindeydi ama masası fotoğraflardan, dergilerden ve birkaç farklı fotoğraf makinesinden oluşan bir labirent gibiydi. Masasının arkasındaki camekânda, icat edilen ilk fotoğraf makinesine kadar uzanan antika fotoğraf makineleri duruyordu. Bana nasıl çalıştığını anlatmıştı ve geçen haftadan beri biriken tozu temizlemek için kapıyı açıp elimi içeri uzatırken bu anıyı hatırlayarak gülümsedim.

Tırnağım bir kutunun kenarına takıldı ve onu ileri doğru sürükledi. Yerinden çıkarmak için çektim ve raftan düşüp yere çarpmasına neden oldum. Resimler ayaklarımın etrafına saçıldı. "Kahretsin." Onları toplamak için eğildim. *Eğer bunları organize ettiyse, başım büyük belada,* diye düşündüm kendi kendime. İçimdeki endişeli enerjiyi dışarı atmak için küfrettim.

Bir an fotoğrafların yerini nasıl dolduracağımı düşündüm. Düzenli olmak en iyisi gibi görünüyordu, bu yüzden kutunun içinde sağ tarafı yukarı bakacak şekilde bir fotoğraf yığını oluşturmaya başladım. Yüzüstü düşmüş kaldırdım ve düzelttim. Başka bir fotoğraf ayak parmaklarımın altına sıkışmıştı. Onu kopardım ve donup kaldım. Kalbim durdu, kanım

buza dönüyor. "Olamaz." Fotoğraftaki dört adamın tanımını bulmayı umarak sayfayı çevirdim. Boştu.

Arkamı dönüp gözlerimi kıstım ve sertçe baktım. Dört adam ve bir çocuk bana bakıyordu.

Dört adam Arthur, Ryland, Scott ve babam. Yeni yürümeye başlayan çocuk mu? Ben. Babamın gülümsemesini ve Liddy'nin dolabının arkasında asılı duran, üzerine sığacak kadar büyümesini beklediğim ayçiçekli sarı elbisemi tanıdım.

Bu ne anlama geliyordu? Ciğerlerim çalışmayı reddetti. Görüşümün kenarlarında siyah panjurlar belirdi ve acı ciğerlerime hava girmesini zorlayana kadar kolumu sıktım.

Babamın onlarla ne işi vardı? Onları nereden tanıyordu? Arthur'la haftalar önce yaptığımız konuşma aklıma geldi. Dördüncü adam, ölen arkadaşları. Adı Henry'ydi. *Babamın adı. Tıpkı babam gibi* ani bir hastalıktan ölmüştü. Bu sadece bir tesadüftü, başka bir şey değil.

Bir şeyler hayal ediyordum. Başka bir gerçeklik düşünemiyordum.

Ama fotoğraf.

Sıkı tutuşum kenarını kırıştırdı ve neredeyse yumruğumun içinde top yapacaktım.

Babamı tanıyorlardı. Benimle Liddy'nin yaşındayken tanışmışlardı.

Korkunç bir düşünce kesiverdi. Omurgamı sarsan bir gümbürtüyle geriye, Ryland'ın masasına doğru tökezledim.

Eskiden kadınları paylaşırlardı. Aman Tanrım. Ya öyle olsaydı?

Boğazıma hücum eden safranın yakıcılığını yutacak kadar tükürük salgıladım. Ya annemi paylaşıyorlarsa? Ya içlerinden biri babamsa? Hayır. *Hayır.* Kesinlikle olmaz. Aklımın orada dolaşmasına izin vermeyi reddettim ama artık çok geçti. Düşünce duman gibi hızlı ve ölümcül bir şekilde süzüldü.

Bu mümkün değildi. Annem ve babam üniversiteden sonra, babam Chicago'da yaşarken tanışmışlardı. Bana defalarca anlatılan gerçekler, mükemmel küçük askerler gibi sıralanmıştı.

Benimle akraba olma ihtimali olan üç adamla yatmış olmamın imkânı yoktu. Fotoğrafi cebime koydum ve ortalığı temizlemeyi bitirdim. Kutuyu köşeye geri ittiğimde, cam bölmedeki yüz ifademi gördüm. Hayalet gibi bembeyaz olmuştum ve kapıyı kapattığımda ellerim titriyordu. Yansıمامı sert bir kaş çatmayla karşıladım. Onlardan hiçbirine benzemiyordum.

Resim cebimde yanıyordu. Tek yapmam gereken aşağı inmek, onlara resmi göstermek ve gerçeği sormaktı.

Kafa karışıklığı ve korku beynime sızarak beni sessizliğe zorladı.

13

SCOTT

Yaklaşan toplantılarımı eklerken takvime küfrettim. Mırıldanmalarım tipik saçmalıklardı, ancak vücudumun kalbimin hemen üzerinde içgüdüsel bir acıyla tepki vermesi yeniydi. Geçen zamana karşı koyamıyordum. Yaz sonu hepimizin üzerine çökmüştü.

Liddy'nin çay partisinden beri Hannah'^{yı} NEREDEYSE GÖRMÜYORDUM. O yemek pişirmek ve temizlik yapmakla meşgulken, bizim programlarımız da saatlerce gelip gitmemizi gerektiriyordu. Bazı günler asistanımdan başka kimseyi görmüyordum; yaşlı, inatçı bir adamdı ve takvimime bir toplantıyı nasıl ekleyeceğimi anlamasa bile hayatımı kolaylaştırıyordu. O kadar uzun süredir işimin bir parçasıydı ki sonunda emekli olmaya karar verdiği günden korkuyordum. Yerini doldurmak çok zor olacaktı.

^{Telefonuma} Ryland'dan bir mesaj geldi ve açtığımda Hannah ve Liddy'nin havuzda çekilmiş bir videosuyla karşılaştım. Hannah'nın tatlı sesi alanıma sızdı ve her türlü iş düşüncesini dışarı itti. "Bak, yüzüyor." Gülümsemesi kalbime bir acı daha sapladı.

Bunca yıl boyunca onca kadın arasında Hannah'ya olan ilgim neden bu kadar güçlüydü ve zaman içinde daha da artıyordu? Sürekli çapkınlık yapan biriydim. Kadınları *severdim*. Yine de Hannah hayatıma girdiği anda onlara olan tüm ilgimi kaybetmiştim.

"BENİ GÖRDÜN MÜ?" Liddy, Ryland'ın telefonunun önünde belirdi ve el salladı. "Gördün mü?"

"GÖRDÜM." Ryland'ın sesi buzulları eritecek kadar sıcaktı. "Harikaydın." Video, Liddy'nin geriye, Hannah'nın kollarına doğru sıçramasıyla sona erdi.

Hepsine lanet olsun. Telefonu kırmamak için ellerimi masanın üzerinde yumruk yaptım. Onun ve Liddy'nin yanında olmak için her şeyimi verirdim. Ryland'ı hiç bu kadar kıskanmamıştım. Masadan kalkıp eve, Hannah'ma gitmek için can atıyordum.

"SEN BİR APTALSIN." İki elimi saçlarımın arasına soktum ve başımı masaya vurdum. Açık ofiste boş gümbürtüler duyuluyordu. "Sam, ben gidiyorum."

SAM kapıya doğru yürüdü ve kalın gözlüklerinin kenarından beni süzdü. "Ya ben, efendim?"

"EVE GİDEBİLİRSİN. Tam gün için tazminat alacaksınız."

Yaşlı adamın yanaklarında geniş bir sırıtış belirdi. "Teşekkür ederim, efendim." Ofisinden çıkarken ayaklarını sürüyerek yürümesi hızlandı. Şapkasını, paltosunu ve bastonunu kaptığı gibi binayı terk etti. Sırıttım ve başımı salladım. Arthur'un kırk yıl sonra nasıl biri olacağını hayal ediyordum.

Onu takip ederek dışarı çıktım, binayı arkamdan kilitledim ve arabama bindim. Ryland ve Arthur'u arayıp planımı anlatmalı mıydım yoksa yüz yüze gelene kadar beklemeli ? Arthur'un işte birkaç saati daha vardı ama Ryland evdeydi. Saatimi kontrol ettim. Ben geldiğimde Hannah Liddy'yi uyuması için yatırmış olacaktı. Liddy gün içinde uyurken o hep yanında olurdu.

Bluetooth'uma Ryland'a benimle çalışma odasında buluşması için bir mesaj göndermesini söyledim ve Arthur'u arayarak acil bir iş olup olmadığını sordum. "Ben de tam çıkıyordum." Sesi en az benim kadar sinirli geliyordu. "Neden sordun?"

·Eve döndüğünde Ryland ve benimle çalışma odasında ^{buluş}. Konuşmamız gereken bir şey var." Onu kızdıracağımı bildiğim için aramayı sonlandırdım, sonra telefonumu kapattım ve eve giderken yol boyunca manyak gibi sııttım.

^{BEŞ SAAT SONRA} her şeyi ayarlamış ve hazırlamıştık Hannah ve Liddy'yi kuru temizlemeciye gitmem gerektiği bahanesiyle şehre göndermiştik ve Liddy de sağlıklı gıda dükkanına uğrayıp Arthur'un en sevdiği protein içeceğini alabilir miydi? Sinirlenmişti ama dediğimizi yaptı.

"Ya ^{sen} bir ya da biz büyük bir hata yaptık." Ryland omzuma . "Ben ilkini umuyorum. Eminim tüm o kadınlar sana bir şeyler öğretmiştir."

^{KESİNLİKLE} Noel ağacının altında bir yığın hediye bulan küçük bir çocuk gibi hissederek ellerimi birbirine sürttüm. Ama bu benim için değildi. Hannah onun için özel bir şey yapmamızı hak ediyordu.

^{"YEMEK HAZIR."} Arthur çalışma odasına girdi. Yemek pişirmekten o sorumluydu. Ryland da ben de mutfakta baş belasıydık. Arthur ikimizi de kapı dışarı etmekten ve işi devralmaktan çok mutlu olmuştu.

^{On zil çaldı} ve onun geldiğini haber verdi. Çalışma odasından çıktım ve her şeyi ondan almak için koştum.

"Beni gönderdiğin sağlıklı gıda mağazasının Arthur'un proteinini satmayı bıraktığını biliyor muydun? Üç farklı mağazaya gitmek zorunda kaldım." Sinirli bir huff gözlerine düşen saçlarını dalgalandırdı. "Umarım bu şey fiyat etiketi kadar iyidir." Başını iki yana salladı. Bizimle geçirdiği aylardan sonra bile harcamalarımız onu şaşırtmaya devam ediyordu.

^{"BUNA DEĞER, AŞKIM."} Arthur, Liddy'nin ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti ve ona elini uzattı. "İkiniz de mutfakta bana yardım eder misiniz? Korkarım ortalığı epey dağıttım."

HANNAH KALDIRDI, duruşu sertleşti. Bunu eğlenceli hale getirmek istemiştik ama onu kötü bir ruh halinde yakalamışız gibi görünüyordu. Oh neyse. Artık geri adım atmak için çok geçti. Plan harekete geçmişti ve eğer doğaçlama akşam yemeği partimiz ve ricamız onun ruh halini düzeltmezse, hiçbir şey düzeltemezdi.

HANNAH dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırdı ama Arthur ve Liddy'yi mutfağa kadar takip etti. Hannah fark etmeden kayıt yapmaya çalışan Ryland'ın peşine takıldım. Hannah'nın sürprizini yakalamak için mutfağa bir kamera yerleştirmişti ama adam tek bir açıdan asla tatmin olmuyordu.

Arthur kapıyı açtı ve hafifçe eğildi. "Önden buyurun."

"OLUYOR?" Hannah neredeyse duracaktı ama Ryland'ın dürtmesiyle ilerlemeye devam etti.

Mutfak adasına yayılmış devasa tabak dizisini fark etti ve durdu. "Bu da ne böyle?"

"SÜRPRİZ!" Yüzünü görmek için koştum.

Ağzı açık kaldı, gözleri kocaman ve masumdu. İki elini kaldırdı ve ağzını kapattı. "Ne yaptın sen?"

"BİR PARTİYİ HAK ETTİĞİNİ DÜŞÜNDÜK." Bir duygu dalgası boğazımı kapatmak için savaştı. "Oyaladığımız için özür dileriz. Deena yarın döneceği için son geceni özel kılmak istedik."

HANNAH BU HATIRLATMA KARŞISINDA SÖNDÜ. "Bütün bunları sen mi pişirdin?" Soruyu Arthur'a yöneltti.

Mutluluk ılıklarını bekledik ama hiç gelmedi. Hannah adanın etrafında dolaştı ve odayı nefis kokularla dolduran tabakları inceledi. Gözlerinde sevinç yerine hayal kırıklığına benzer bir şey gördüm. Hayal kırıklığı mı? Bu olmalı. İşi yarın sona erdiği için o da bizim kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

Eğer gerçekten bir şeylerin bitmesini istemiyorsa, o zaman hepimiz aynı fikirdeydik. Arthur yemek pişirirken Ryland, Arthur ve ben uzun uzun tartıştık. Hepimiz aynı sonuca varmıştık. Hannah'nın kalmasını istiyorduk ama onun duygularını öğrenmeden bu konuyu açmaya çekiniyorduk.

Şimdi ona bunu açıkça gösteriyordu. Sol kulak mememi ekiştirdim, içimizden biri tartışmayı başlatmak için harekete geçmek istediğinde hepimizin üzerinde anlaştığı işaretti bu.

"BAŞKA BİR ŞEY DAHA VAR." Liddy'nin bir tabureye oturmasına yardım ettim ve kollarımla onu destekledim. Hannah başını kaldırıp beni ve Liddy'yi süzdü ve kaşlarının atıklığı biraz azaldı. "Senin buradaki konumun hakkında konuşuyorduk. Deena'ya onun yerini almayacağımıza dair söz verdik ve bu sözümüzü tutacağız."

Yüzüne BOŞ BİR İFADE ökt. O kadar ani ve kesin bir ifadeydi ki, neredeyse söyleyeceklerimi unutacaktım.

RYLAND BENİM YERİME DEVRALDI. "Misafir olarak kalmanızı istiyoruz."

"İKİNİZİ DE BURADA AĞIRLAMAKTAN MUTLULUK DUYUYORUZ." Arthur da konuşmaya katıldı. O tek kelimeyle çok yaklaşmıştı: aşk. Hepimiz ona karşı böyle mi hissediyorduk? Bu benim için bir ilk olacaktı.

Hannah'nın gözlerinde yaşlar birikti. Yüzü buruştu ve elleriyle yüzünü kapattı. Mutluluk gözyaşları mı? Hayır. Onları daha önce de görmüştüm. Bu diğer türdendi. Kalp kırıklığı gözyaşları. Ama neden?

"HANNAH," Liddy'yi yere bıraktım ve tezgâhın etrafında döndüm. "Neyin var?" Onu kucaklamak için kollarımı uzattım.

Avucunu göğsüme dayayarak beni . "Yapma."

"BURADA NELER OLUYOR?" Ryland'ın sesi benim hissettiğim kadar şaşkıındı ve Arthur da öyle görünüyordu.

"KALAMAM." Hannah Liddy'yi kucağına aldı ve sanki teselliye ya da bir kalkana ihtiyacı varmış gibi aramızda tuttu. "Hepiniz bana ve Liddy'ye karşı harikaydınız."

LIDDY, Hannah'yla yüzleşip küçük ellerini annesinin nemli yanaklarına koyana kadar hiçkırıldı. "Neyin var?"

Hepimizin bilmek isteyeceğı bir SORU. Kollarımı iki yanıma indirdim. Midem çalkalandı. Bizi bekleyen zengin yiyecekler yenilgi gibi kokuyordu. "Hannah, lütfen konuş bizimle."

BAŞINI , saçları yüzünün etrafında uçuştı. "Bu evdeki son gecemiz. Yarın sabah eve gidiyoruz."

"BURASI SENİN EVİN OLABILIR." Zorlamayı düşündüm. Ona Liddy'nin burayı ne kadar sevdiğini ve ikisine de sunabileceğimiz onca şeyi hatırlatmak, pisliklerle iş yaparken yaptığım türden bir hareketti. Hannah'ya asla böyle davranmazdım. Kalmak istemesini istedim. Mecburiyetten ya da ona verdiklerimizden dolayı kalmak, son birkaç aydır hissettiğim her duyguyu alt etti. Ona rüşvet vermek zorunda kalırsak birlikte geçirdiğimiz gecelerin hiçbir anlamı kalmazdı.

"NEDEN AĞLIYORSUN, HANNAH?" Arthur yanımda durmak için hareketlendi. Ryland geride durdu, muhtemelen üçümüzün bu kadar yakın mesafede olmasının Hannah'yı daha da uzaklaştırabileceğini fark etmişti. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"HIÇBİR ŞEY." Liddy'ye sıkıca sarıldı. "Bırak da evimize, hayatımıza geri dönelim." *Bu yazın yaşandığını unutmamasına izin ver.* O tatlı ses tonuyla söylediği sözleri duymam için bunları söylemesine gerek yoktu.

Ona her şeyimizi vermiştik, bunu istemiştik ve onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm. Ne zaman değişti?

"Seni aksi yönde ikna etmek için söyleyebileceğimiz ya da yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" Arthur sordu.

HIÇKIRA HIÇKIRA AĞLADI. "Bana karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim. Ve Liddy'ye. Cömertliğinizi asla unutmayacağız. İhtiyacım olan tek şey beni yalnız bırakmanız." Hannah, kalmak istediğini haykıran Liddy'yle birlikte odadan kaçtı.

CÖMERTLİK Mİ? Tutkulu gecelerimize böyle mi diyordu?

"AZ ÖNCE NE OLDU LAN?" Ryland tezgâha doğru ilerledi ve kamerasının kaydını durdurdu. Topuzu, saç tellerini koparıyormuş gibi sallanıyordu. "Ne kaçırdık? Düşündüm ki-"

"BEN DE." Teselli edici bir omuz silkme önerdim. "Hepimiz öyle düşündük." Kalmaktan mutlu olacağını düşünmüştük.

"Bizimle işinin bittiğine ne zaman karar verdiğine dair bir fikrin var mı?" Arthur'un ağzını acı kapladı. Zavallı piç kurusu. Hannah'nın bu şekilde gitmesi onun için bazı acı verici anıları canlandırıyor olmalıydı.

"Bütün bunların bizimle oyun oynamadığından emin miyiz?" Öfkenin yakıcı ısırtığı tenime battı. Birileriyle yatmıştım ama asla kimseyi kandırmamış, seksin bundan daha fazlası olduğunu düşündürmemiştim. Hannah'yla yaşadığımız şey güzel ve heyecan , aşk böyle bir şeydi. Homurdandım ve tüm yiyecekleri yere döküp kalbimin hissettiği görünene kadar ezme dürtüsüne teslim olmadan önce tezgahın kenarını kavradım. Beni durduran tek şey Arthur'un hisleriydi.

"İsteklerini dinleyip onu yalnız mı bırakalım yoksa yüzleşelim mi?" Arthur ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

"ONU RAHAT BIRAK." Ryland düşüncelerimi doğruladı.

En ufak bir kontrol kısıntısıyla saldırma ihtiyacına direndim. "Bunu çözmek isteseydi, konuşmak için kalırdı. Kabul et Arthur. Her şey bitti."

HANNAH

Onlara gerçeği söylemeliydim. Bilmeye hakları vardı. Benim ve Liddy'nin yetersiz eşyalarını toplayıp korkmuş bir kaçak gibi kaçmadan önce bunu benden duymalıydılar. Onlara nedenini söylemeden gitmenin korkakça bir çıkış yolu olduğunu biliyordum.

Liddy'nin sarılmalarının ve sürekli "Her şey yoluna girecek anne" demesinin verdiği ^{sıcaklık} ^{bile} kalbimdeki acıyı dindirmeye yetmedi. Gitmek zorundaydım. Bütün yaz boyunca kendime bunu her gün, günde binlerce kez söyledim.

Dolabımdan iş kıyafetlerimi çıkarırken kendi kendime "ONLARDAN BİRİ senin biyolojik baban olabilir" diye fısıldadım. İçimi bir iğrenme ürpertisi kapladı ve mideme acı veren bir kramp girdi. Konaktan ayrılalı birkaç hafta olmuştu. Yaz boyunca geliştirdiğim duygular gerçektir ve yoğunluğuyla bunaltıcıydı. Onları her düşündüğümde gözlerim doluyordu.

Güne başlamak için odamdan çıkmadan önce kendimi kontrol etmek zorundaydım. Küçük kızımın yanında daha fazla üzücü duygunun ortaya çıkmasına izin vermek istemiyordum. Bunları çok kolay anlıyordu ve onun için güçlü kalmam gerekiyordu.

, duvarı yumruklama, bağırıp çağırma ve tüm bunların adaletsizliği hakkında çılgılık atma ^{ihitiyacı} beni yatağıma sürükledi. Bir yastık kaptım ve nefesim kesilene kadar ona bağırdım. Yeterli değildi ama yardımcı oldu. Sonunda dürüstlüğü, namusluluğu ve cömertliği bulmuştum. Gümüş tilkilerimin üçü de -benimki olmasa da

Artık, diye kendime hatırlattım, tanıdığım en nazik, en terbiyeli adamlardı.

TIPKI BABAM GIBİ.

"LANET OLSUN. SİKEYİM, SİKEYİM, SİKEYİM." Yastığı yumrukladım, sonra tekrar yatağa çarptım. Kendimi toparlayıp aynanın karşısına geçerken kendime "Temiz bir ara" dedim. Kırmızı öfke lekeleri ve kurumuş gözyaşları yanaklarımı boyamıştı. Biraz makyaj yapmam gerekiyordu.

"ANNE, BEN HAZIRIM." Liddy şimdi giyiniyordu, bu okul başladığından beri yeni bir istekti.

Pembe tütü eteği kalçalarının etrafında kabarak odaya girdi. Altına pembe bir tayt ve her hareket ettiğinde parlayan pembe payetli bir üst giymişti.

"ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN." Bir gülümseme yapıştırdım ve tek güzel siyah pantolonumu, ardından da gri düğmeli gömleğimi giydim. Saçlarımı okul günü boyunca dağılmaması için düşük bir topuz yaptım ve yatağın altında ayakkabılarımı buldum. Çoraplarımı giymeye başladığımda serin bir esinti ayağımın altında gezindi. Çoraplardan birinin topuğunda başparmağımdan daha büyük bir delik vardı. İçimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti, ayak parmaklarımdan başlayıp kafa derimde bir karıncalanmayla son buldu.

"Uh-oh. Bu kötü oldu." Liddy teselli etmek için dizimi okşadı. "Çoraplarımdan bir çift ister misin?" Bir ayağını kaldırdı ve parmaklarını oynattı.

"TEŞEKKÜRLER, BEBEK. BAŞKA BİR ÇİFTİM VAR." Ona bana yardım edemeyeceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Kimse edemezdi. Güvenli ve lüks hayatımızdan vazgeçip buraya geri dönmüştüm.

İstediğim gibi beni yalnız bırakmışlardı. Bir yanımda bunun için onlardan nefret ediyordu - kulağa ne kadar korkunç gelse de, neredeyse beni takip etmelerini bekliyordum, istiyordum. Yapmadıkları gerçeği sadece teorimi kanıtladı. Ben sadece

Üçü için de bir oyuncak. Kaşlarımı çatarak çoraplarımın bulunduğu çekmeceyi açtım. Kulp elimde kaldı. Hızla savurduğum küfürleri dişlerimin arasında tutmak için dilimi ısırdım. Kolu şifonyerin üstüne koydum ve tırnağımı çatlağa sokarak çekmeceyi açtım ve cilamın çoğunu kırdım.

"DAHA İYİ MİSİN?" Yatağa uzanıp yeni bir çift çorap giydiğimde Liddy sordu.

Başının üstünü öptüm. "Her şey daha iyi. Gitmeye hazır mısın?"

·EVET· Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, kollarını iki yana açarak bir dönüş yaptı ve kıkırdadı. "Bugün yeni arkadaşlar edineceğim."

Ayakkabılarımızı giymek için ön kapıda ^{durduk.} "Anne, benimkiler çok dar." Liddy yere düştü ve ayaklarını uzattı. "Acıyorlar."

MİDEM BULANDI. Gitmeden önce okul kıyafetleri almaya gitmiştik ve çocuklar ödeyecekleri konusunda ısrar etmelerine rağmen yaz boyunca kazandığım paranın bir kısmını kullanmışım. Noel için hâlâ yeteri kadar param vardı ama Liddy her hafta her şeyden büyümeye devam ederse bu mümkün olmayacaktı. "Bale terliklerini al. Bugünlük idare ederler," dedim ona. Eve dönerken yolda durup ayakkabıları değiştirecektik. Neyse ki ayakkabı mağazası Liddy'nin yaşındaki çocuklar için buna izin veriyor, ne kadar çabuk büyüdüklerini anlıyordu.

Ben kapıyı kapatıp kilitlerken LIDDY en üst basamakta elini uzatmış beni bekliyordu. Bir polis sireni çaldı, sonra kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönerek çığlık atarak geçti. Liddy kulaklarını kapattı.

Onu kollarıma aldım ve ters yöne doğru yola çıktım. Eski püskü küçük evimiz, köhne mahallenin geri kalanıyla uyumluydu. Bir panjur yana doğru sarkıyordu ve araba yolunun kapatılması gerekiyordu. Komşularımız iyiymi,

Yine de bunu hafife almamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Muhteşem bir evim ve güvenemeyeceğim komşularım olacağına, eski püskü bir evim ve iyi komşularım olmasını tercih ederdim.

Keşke ikisine birden sahip olmanın bir yolu olsaydı. Arthur, Ryland ve Scott'la geçirdiğimiz üç ay boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bana bir kraliçe gibi davranmışlardı. O fotoğrafı bulmasaydım, aklıma bu kadar şüphe düşüren, peri masalımı yerle bir eden o parçayı bulmasaydım, asla ayrılamazdım.

NEFESİM DARALDI. Onları düşünmeyi bırakmalıydım. Onlar benim sorunuma bir çözüm değildi. Aksine, onlar benim sorunumdu.

LIDDY AYAKLARINI TEKMELEDİ. "Yürümek istiyorum." Tanrıya şükür. Onu taşıdığım onlarca metre boyunca bacaklarım ve kollarım ağrımişti.

Programımız aynı şekilde devam etti. Günler geçtikçe Liddy dışında hiçbir şey değişmedi. Arkadaş edinerek ve öğrenerek okul ortamında başarılı oldu. Geçen yıl öğrettiğimi duyduktan sonra alfabeyi ve sayıları kolaylıkla öğrendi. Tüm sınıf arkadaşlarını seviyor ve her gün okula gitmeyi dört gözle bekliyordu.

Cadılar Bayramı'na kadar dolabındaki kıyafetlerin çoğunu eskitmişti. Biriktirdiğim Noel parası düşündüğümünden daha hızlı azaldı. Ne zaman birkaç dolar biriktirsem, beklenmedik bir masraf ortaya çıkıyor ve paramı yiyip bitiriyordu.

Yaklaşan tatiller endişemin beni yiyip bitirmesine neden oldu. Geçen her ayla birlikte, Liddy'ye hayalini kurduğum Noel'i yaşatabilme umutlarım da yok olup gidiyordu.

Bir sabah erkenden uyandım ve mide bulantısı mideme kramplar sokup beni tuvalete koştururken tökezleyerek banyoya gittim. İnledim, burnum ve boğazım yanıyordu. Harika. Birkaç hafta önce sınıfımı vuran mide gribine sonunda yenik düşmüştüm.

LIDDY banyo kapısının kenarına doğru yürüdü. Gözlerindeki uykuyu sildi ve yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

"KESİNLİKLE." Elimin tersiyle ağzımı sildim ve zayıf kıcıımı küvetin yanındaki yıpranmış halının üzerine oturttum. "Geri çekilmeni istiyorum, tamam mı? Annem grip oldu ve senin de hastalanmanı istemiyorum."

LIDDY geriye doğru bir adım attı ve doldurulmuş gergedanını çenesinin altına sıkıştırdı. "Kahvaltı ne olacak?"

AMAN TANRIM Midem tekrar bulandı ve tuvalete doğru fırladım. Ellerimi tuvaletin kenarına koyup hamle yaptığımda çatlak bir muşamba parçası dizime çarparak kırıldı. Kafamı kaldırdığımda Liddy yatağımın yanında duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Dolaptan kendine kahvaltı hazırlayabilir misin?" Ona sordum. Kendisi için açabileceği tahıl gevrekleri ve birkaç hızlı yiyecek daha vardı. "Bir süre burada olacağım."

"911" İ ARAYAYIM MI?" Liddy'nin eli telefonuma doğru ilerledi.

"Hayır, Liddy. Acil bir durum değil. Yakında iyi olacağım. Söz veriyorum." Ben konuşurken bile midem yatıştı. Mide bulantısı azaldı ve yerini ani, kemirici bir açlık aldı. Tuhaftı. Sabahları hiç acıkmaıdım, özellikle de mide virüsü söz konusu olduğunda. Gıda zehirlenmesi mi? Hayır. Liddy ve ben dün aynı şeyleri yedik ve o hiçbir hastalık belirtisi göstermedi.

SICAKLIĞIMI KONTROL ETTİM, normal buldum ve tüm vücudumun envanterini çıkardım. Boğaz ağrısı yok, ağrı yok, baş ağrısı bile yok. Öksürük ya da burun akıntısı da yoktu. Ne haltlar dönüyordu?

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkmayı ^{başardım}. O kadar uzun süre oturmuştum ki bacaklarımda iğneler battı ve tam his geri gelene kadar lavaboya tutunmak zorunda kaldım. Gölgeler kan çanağına dönmüş gözlerimi çevreledi ve yanaklarımdaki çukurluk beni hareketsizliğe itti.

Yüzümü ^{en son} böyle gördüğümde Liddy'ye hamileydim. *Hayır*. İnkâr anında damarlarıma korku yayıldı. Titreyen bir elimi düz karnımın üzerine koydum. Avucumun altında hafif bir tümsek duruyordu, fark etmediğim ya da yaklaşan regl dönemim nedeniyle şişkinliğe bağladığım .

Nefes verdiğimde nefesimin ^{ekşi} dişlerimi iyice fırçalamama ve ağzımı çalkalamama, ardından da ışıkların altında pembeleşene kadar yüzümü ovalamama neden oldu.

^{EN SON NE ZAMAN REGL OLDUM?} Hiç takip etmedim çünkü hiç düzenli değildi. Doğum kontrolümün buna yardımcı olması gerekiyordu ama o kadar düzensizdi ki bununla başa çıkmayı öğrenmiştim.

"DAHA İYİ MİSİN?" Liddy kapının kenarından baktı.

Durumun ^{ciddiyetine rağmen} gülümsedim. "Şimdilik daha iyiyim. Yine de daha sonra tekrar hastalanabilirim. Ya da yarın. Bekleyip göreceğiz." Bu arada, bir hamilelik testine ihtiyacım vardı.

Neyse ki lavabonun altında bir tane vardı. Kadın doğum doktorum doğum kontrol hapımı yenilemeden önce her altı ayda bir gebelik testi yaptırmam konusunda ısrar ediyordu. Yıllarca aynı doktora gittikten ve artan sağlık ve sigorta masraflarından sonra, evde yapılan testleri kullanmaya ve sonucu e-posta ile göndermeye başlamama izin verdi.

"LIDDY bana bir bardak su getirebilir misin? Tuvaleti kullanmam lazım, sonra mutfığa geleceğim." Kapıyı kapattım ve testi lavabonun altındaki kutusundan çıkardım. Ellerim o kadar titriyordu ki ambalajı yırtıp çubuğu yerine yerleştirmek için üç deneme yapmam gerekti.

TEKRAR OLAMAZDI. Evren bu kadar acımasız değildi. Ya da belki de benden nefret ediyordu ve hayatımı cehenneme çevirmişti. İki elimle karnımı çerçeveledim ve gözlerimi kapattım. Bir bebek felaket değildi. Sorun, söz konusu bebeği karşılayamamamdı. Ben ve Liddy'nin geçimini zar zor sağlayabiliyordum.

·Henüz kesin olarak bilmiyorsunuz. Test bitene kadar panik yapmana gerek yok," dedim kendime sessizce ve ardından birkaç derin, temizleyici nefes aldım. Telefonumu yatak odasında bırakmışım ve kafamdan saymak işe yaramıyordu çünkü durup durup tekrar tekrar paniğe kapılmama izin veriyordum.

Sonunda daha fazla dayanamayıp bir gözümü açtım ve testi elime aldım.

İKİ PEMBE ÇİZGİ Boğazım düğümlendi. Hamile. Tekrar.

Hayat berbattı.

Son fotoğraflarım arasında gezinirken sinirli bir hırıltı çıkardım. "Dünya cehenneme döndü. Her şey alev almadan önce bu hız treninden inmek istiyorum."

Arthur bilgisayarından başını kaldırdı. İç çekerek gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu." Ayağa kalktım ve fotoğraf makinesini öne doğru ittim. "Hayatımı kurtarmak için doğru düzgün bir fotoğraf çekemedim. Bu saçmalık. Hannah'nın neden gittiğini öğrenmeliyiz."

Scott son bir saat içinde üçüncü kez içtiği viskisini geri attı ve sarhoş bir şekilde bana doğru başını salladı. Beni işaret etti. "Onunlayım." Kelimeleri bulanıklaştıracak kadar içmişti ama tutarlı kalmayı başarmıştı.

Hannah'sız geçen haftalar hepimizi değiştirmişti. Arthur kilo vermişti ve Hannah'nın onda ortaya çıkardığı tüm o rahat yumuşaklık, kalın bir İngiliz metaneti duvarının arkasına çekilmişti. Scott daha çok içiyordu ve eve tek bir kadın bile getirmemişti, bu da Arthur'la benim onu yakından izlememiz için yeterli bir şoktu.

"Gitmeyi seçti." Arthur'un kısık sesi, gözlerindeki ve çenesindeki sertlik beni bu işin peşini bırakmam konusunda uyardı.

Ben olsam yapardım. "Bıktım bundan. Yapmamız gereken tek şey Hannah'yı görüp neden gittiğini sormakken, bir avuç zavallı piç gibi davranarak etrafta dolanıp duruyoruz."

Buradayken çok eğlenmişti. Bunu hepimiz gördük. Göğsümdeki devasa delik daha da büyüdü. Daha da büyürse bir kara deliğe dönüşecektim; ruhum, kalbim, bana ait olan her şey içim dışıma çıkarken boşluğun içine çekilecekti. Bu kayıptan asla kurtulamazdım.

Scott sallanan bacaklarının üzerinde durdu ve sendeleyerek bara doğru yürüdü. "Başka isteyen var mı?" Kristal bardağına kehribar rengi bir sıvı doldurdu ve ikimiz de cevap vermeden içkisini bitirdi. "Ryland haklı. Bir şeyler yapmam lazım."

Sırtını bara dayadı ve yere doğru kayd. "Yapamam..." Başını iki yana salladı. Sarhoş Scott gerçeği bıçak sırtı bir acıyla birlikte söyleme eğilimindeydi. "Başka kimseyi beceremem. Başka bir kadını düşünmek bile beni hasta ediyor."

Bu gerçeğe birkaç gün önce bir restoranda yemeğe oturduğumuzda ben de tanık olmuştum. Scott'ın daha önce anında ilgi duyacağı büyük memeli bir sarışın olan garson, yemek sırasında neredeyse onun kucağına tırmandı. İlgilenmediğine dair birkaç yorum yaparak onu itti.

"Hayatta alkol ve kadınlardan daha fazlası var."

Arthur'un kuru sesi Scott'tan öfkeli bir küfür dizisi çıkardı. Boş kristal sürahiyi duvara fırlattı. Cam her yöne sıçrayarak paramparça oldu. "Bunu biliyorum Arthur." Arthur'un adını uzatarak küfür gibi sağladı. "*Başka* kadınlardan bahsetmiyorum. Hannah'dan bahsediyorum." Elini göğsünde, tam kalbinin üzerinde gezdirdi. "Tüm bu lanet olası dünyada, sonsuza dek onu mutlu etmek istememi sağlayabilecek tek kadından bahsediyorum." Tek bir kelime bile gevelemedi. Scott ayağa kalktı, taş gibi soğukkanlı görünüyordu. Yumruğunu ceviz bara vurdu. "Ryland'a katılıyorum. Anlamak zorundayız. Neden gittiğini anlamam gerek. Aksi takdirde, her şeyini kaybeden sarhoş bir milyarder olacağım. Siz ikiniz beni durdurmaya çalışacaksınız ama başaramayacaksınız."

Her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum. Arthur'un gözlerindeki kederli bakış bana onun da bunu bildiğini söyledi. Bunu durdurmak zorundaydık. Eğer ikisinde de cesaret yoksa, bunu kendim yapardım. Ama önce kafamı toparlamam gerekiyordu.

"Geri döneceğim." Pişman olacağım bir şey yapmadan önce odadan çıktım. Bu mezar gibi evden çıkmam . Hannah ve Liddy olmadan burada hiçbir keyif yoktu. Bizi hayata onlar getirmişti ve onlarsız yaşamak sıkıcı ve düpedüz imkânsızdı. Hava almaya ve fotoğrafçılığım için yeni bir bakış açısına ihtiyacım vardı.

Resimlerim Liddy'nin kahkahaları ve coşkulu enerjisi olmadan yavan ve cansız hale gelmişti. *Hannah neden gitmişti?* Bu soru beni gece boyunca ayakta tuttu ve bedenimi daha önce hiç hissetmediğim türden bir öfkeyle gerdi. Bir açıklamayı hak ediyorduk. Arthur'un peşini bırakmamış, Hannah'nın isteklerine karşı gelmek anlamına geleceğini bilsem de ona ulaşmamız gerektiğini söylemişim.

Lanet olsun, bilmem gerekiyordu.

Aston Martin'ime tırmandım ve motoru çalıştırdım. Garaj yolundan çıktığımda lastikler gıcırdadı ve asfaltta siyah bir iz bıraktı.

ve yerel parka doğru yola çıktık. Temiz hava ve güneş ışığının yaratıcılık için harika bir tedavi olması gerekiyordu.

Peki ya kalp kırıklığı?

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. Bir viraja çok hızlı girdim, adrenalın salgılanmaya başladı ve bir anlığına Hannah'nın bizi terk etmesinin ne kadar acı verdiğini unuttum.

Frene basarak park yerine girdim ve motoru durdurdum. Yürüyüş yoluna girip ağaçların arasına doğru yürüdüğümde kimse bana bakmadı. Kuşlar tepemde cıvıldıyordu. Fotoğraf makinesini ağaçlara doğrulttum ve bir kuş uçarken hızlı bir seri çektim. Ciğerlerimdeki sıkışma hissi biraz olsun gevşedi. Malçları ve çiçekleri, güneş ışığını ve berrak havayı içime çektim. Rahatlatıcı bulduğum organik bir karışımdı.

Yoldaki bir dönemeci döndüm ve önümde yürüyen bir kadın dikkatimi çekti. Sonbaharın serin havasıyla mücadele etmek için yumuşak gri bir palto giymişti. Uzun, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve küçük bir kızın elini tutuyordu. İkisi yavaş ama emin adımlarla yürüyor, bazen içlerinden biri uzaktaki bir şeyi işaret ediyordu. Kız zıplıyordu ve yürüyüşündeki neşe fotoğrafını çekmemi gerektiriyordu. Fotoğraf makinemi kaldırdım ve çektim. Yüzlerini çekmek istesem izin almam gerekirdi ama içimdeki ilham dalgası parmağımı düşmenin üzerinde tuttu. Daha iyi bir açı yakalamak için patikadan ayrıldım ve bir fotoğraf daha çekme riskini göze aldım.

Kız sıçradı ve döndü. Annesi pirueti tamamlamasına yardım etmek için elini kaldırdı.

Kalbim dondu, tüm vücudum buz gibi oldu, sonra yanardağ gibi kızardı. "Liddy." Onun adını soludum.

Onca yer varken burada karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Düşünmeliydim. Hannah ve Liddy bu parkı çok severdi. Yaz için geldikten kısa bir süre sonra Hannah mahalle parkının Liddy için çok tehlikeli olduğunu söylediğinde onlara burayı göstermiştim.

Hannah omzunun üzerinden baktığında midemde sert bir düğüm oluştu. Beni kameramla görürse onu takip ettiğimi düşünebilirdi. Onu takip ettiğimi. Fotoğraf makinemi kalçama doğru salladım ve objektif kapağını yerine taktım.

Birkaç metre önümdeki bank boştu, ben de Hannah ve Liddy'yi gözümün önünden ayırmadan koşarak bankın üzerine çöktüm. Yoldan ayrıldılar ve ben de Hannah'nın Liddy'yi salıncağa bindirmesini izledim. Onun sırtı da Liddy'ninki gibi bana dönüktü. Liddy başını arkaya attı ve gökyüzüne bakarak güldü. Rüzgâr

onun neşesini yakalayıp bana taşıdı ve anılar eşliğinde kulaklarımda patladı.

Hannah Liddy'yi salıncakta daha yükseğe itti, kendi kahkahası da kızınınkine katıldı. Fotoğraf çekmeye devam etmek için can atıyordum ama artık böyle bir hakkım yoktu. Göğsümdeki boşluk genişliyor, beni içine çekmekle tehdit ediyordu. Uzaklaşmalıyım. Her an ayağa kalkıp arkamı dönebilir ve onları Hannah'nın istediği huzurla baş başa bırakabilirdim. Ama henüz değil.

Bir kadın ve köpeği önümde yürüyordu, kadın ayakkabı bağcıklarını düzeltmek için durduğunda bir an görüşümü engelledi. Meraklı bakışlarla süzdü. Sıkı bir gülümsemeyle başımı salladım.

Gri ve siyah kürklü, iri bir yaratık olan köpeği patikanın aşağısında bir sincap gördü ve havladı. "Sakin ha!" diye uyardı kadın tasmağını sıkıca kavrayıp arkasını dönerken. "Topukla." Köpek tekrar havladı, sesi ağaçlardan ürkmüş kuşların kanat çırpmasına neden olacak kadar derindi.

Liddy sese doğru döndü. Yüzü aydınlandı ve salıncaktan atladı. Hannah onu yakalamak için yana doğru atladı. "Liddy, nereye gidiyorsun? Böyle kaçıp gidemezsin." Liddy, Hannah'nın kavrayan elinin etrafından dolandı ve doğruca bana doğru fırladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Liddy kollarıma atladığında onu yakaladım. Boynuma sıkıca sarıldı ve kalbimin kırık parçalarından birkaçı tekrar yerine oturdu.

"Liddy!" Hannah'nın sesini panik kapladı.

Korkusunu anlıyordum. Tek gördüğü Liddy'nin ondan kaçıp rastgele bir adama sarılmasıydı. Annelik içgüdüğü beni anında bebeğini çalmaya çalışan bir canı olarak resmedecekti. Başımı kaldırdım ve onun dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Hızlı koşuşturmasını durdurdu. Liddy geçen aylar içinde o kadar büyümüştü ki, ayağa kalktığımda bacakları belime kadar sarkıyordu. Onu dirseğimin kıvrımına yatırdım ve sırtını sıvazladım.

Boynuma yapışmaya devam etti. "Merhaba." Minik sesi kulağıma fısıldadı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," fısıldadım. İçimde tüm duygular dışarı dökülmekle tehdit ediyordu. Liddy ve Hannah'yı görünce tıpayı açtım ve duygularımın vücudumda coşmasına izin verdim.

Hannah gülümsedi ve ellerini belinin önünde kavuşturdu. Sert bir rüzgâr saçlarını okşadı ve yanaklarını pembeleştirdi. Tereddüt içindeydi

Yavaş adımları ve benden Liddy'ye bakışı, boğazının birkaç sert yutkunmaya dalması.

Liddy başını omzumdan kaldırdı ve topuzumu dürttü. Bu hareketin tanıdık gelmesi son tedirginliğimi de alıp götürdü. Hannah'yla aramızda her ne olduysa, Liddy bana karşı hâlâ içten bir sevgi beslediğini gösteriyordu.

"Merhaba, Hannah." Liddy bana tekme atınca belimden eğildim ve onu yere bıraktım.

Liddy tekrar Hannah'nın yanına gitti ve onun etrafında bir daire çizerek dans etti. "Ryland burada. Ryland burada. Scott ve Arthur nerede?" Sesi bile değişmiş, bebek tonundan biraz uzaklaşmış gibiydi.

"Evdeler," diye cevap verdim içimdeki sıkışma hissine rağmen. Sorular beni bombardımana tuttu. Liddy'nin önünde konuşmak istemediğim için onları ısırdım. "Okul nasıl gidiyor?"

"Harika." Liddy dönmeye devam etti. "Annem mide gribi oldu ve her yere kustu. İki gün boyunca evde kaldık." İki parmağını kaldıracak kadar uzun süre dans etmeyi bıraktı.

"Kulağa korkunç geliyor." Keşke kalsaydı, onlar yalnız kalmak yerine onunla ilgilenebilirdik. Hannah başını eğerek gözlerini sakladı ve Liddy'nin ceketini ilikleme için eğildi. "Şimdi daha iyiyim."

"Evet. Ve bir kez bile hastalanmadım. Annem süper bir bağışıklık sistemim olduğunu söylüyor."

"Bağışıklık sistemi," diye yorumladı Hannah, yüzümde şaşkınlık ifadesi belirlediğinde.

Başımı salladım. "Ah."

Ve böylece sohbet azaldı. Hannah ellerini ceplerine soktu ve benden başka her yere baktı. Elimi uzatıp ona dokunma dürtüsü karşı konulmazdı. Bütün sinirlerim titriyordu, ta ki vücudum tek bir enerji darbesiyle paramparça olmama neden olacak kadar gerilimle uğuldayana kadar.

HANNAH

Ne kötü bir şans.

Topuklarımdan ayak parmaklarıma kadar sallandım ve rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Ryland beni kolayca anlıyordu ama Liddy'nin dikkatini dağıtarak beni çok yakından incelemesini engellemesini umuyordum. Henüz göstermeye başlamamıştım ve paltom sürprizin bir süre daha gizli kalmasını sağlayacak kadar karnımı örtüyordu.

Liddy'nin ve benim temiz hava ve güneş ışığından kazanacağımızı düşündüğüm iyilik için çok fazla. Buraya düşünmeye gelmişim, kendime daha fazla endişe yaratmaya değil. Onlara bebekten bahsetmeye cesaret edebilir miydim? Eski sevgilimin yüzü gözlerimin önünden geçti, Liddy'yi öğrendiğinde nasıl geri çekildiği. Böyle bir reddedilmeyi tekrar kaldıracabileceğimden emin değildim. Onlara söylemek yapılacak doğru şeydi ama kolay değildi.

"Nasılsın?" Ryland'ın ağzından çıkan bu basit sözcükler neredeyse manyakça bir kahkahanın patlamasına neden oluyordu.

Dudaklarımı yuvarlayarak bastırdım ve omuz silktilim. "Hayat bu. Her zaman kolay olması gerekmediğinden oldukça eminim." Şimdi neden böyle söyledim ki?

Ryland bana derin, araştıran bir bakış attı, tam da kaçınmaya çalıştığım bakış. Kahretsin, onu görmek güzeldi. Liddy salıncaktan fırladığında neredeyse aklımı kaçıracaktım ama kime koştuğunu görür görmez kalbim eridi. Bunu yapmaya hakkım olduğunu hissetseydim ben de doğruca onun kucağına koşardım. Onlardan ayrıldıktan sonra Ryland'ın beni suçlamasını, kasabanın onların olduğu kısmında ne işim olduğunu ve neden öylece çekip gittiğimi öğrenmek istemesini bekledim. Ama hiç gelmedi. Bakmaya devam etti, sanki benimle ilgili bir sırrı biliyormuş gibi ağzının bir tarafı hafifçe kasıldı. Paltomu karnımın üzerine daha sıkı çektim.

"Peki ya sen?" Sözcükleri zar zor var eden soluktan nefret ediyordum. Onu, Scott'ı ve Arthur'u unutmak için gösterdiğim tüm çabalar sonuçlanmıştı. Onunla geçirdiğim bir dakikadan sonra her şeyi unutmak istiyordum.

Geri. Onun varlığı dönüştüğüm boş mağarayı doldurdu. Onun bir bakışı her şeyi nasıl daha iyi yapardı?

Yaklaştı ve beni göğsüne bastırdı. Karşı koyma düşüncesi, kolları bana dolandığı anda yok oldu. Tanrım, bunu nasıl da arzulamıştım.

"Seni parka getiren nedir?" Sesi kulağımda sıcak ve tatlıydı, kolları güvenliydi ama bağlamıyordu.

Sertleştim, savunma mekanizmam devreye girdi. "Burada olmaya iznim yok mu?" Eğer onu fiziksel olarak uzaklaştıracak gücüm yoksa, belki de tavrım bunu benim yerime yapabilirdi.

"Tabii ki burada olmana izin var. Burası halka açık bir park, Hannah," diye adımı fısıldadı ve dizlerim jöleye döndü. Adımı yüzlerce farklı şekilde söylediğini duymuştum ama bu benim favorimdi, sesini alçaltan ve tüylerimi diken diken eden arzu dolu nefesi.

"Bu parkı seviyorum." Liddy etrafımızda zıplıyor, at kuyruğu bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Ryland'dan uzaklaştım ve ona odaklandım.

"Burası onun oynamak için en sevdiği yer."

"Benimki de." Ryland kamerasına dokundu, gözlerinde bir parıltı vardı. "Buraya düşünmek için geliyorum. İkinize rastladığım için şanslı günümde olmalıyım."

Şans mı? Belki, ama benim tercih ettiğim türden bir şans değil.

"Okul nasıl gidiyor?" Ryland banktaki koltuğa döndü ve boş alanı okşadı. Liddy emekleyerek yanına çöktü ve ellerini ceketinin içine soktu.

"Çok seviyorum. Annem tüm kitaplarla oynamama izin veriyor ve bir sürü arkadaş edindim."

Liddy konuşurken Ryland bana baktı. Ona yeni sınıfıyla ilgili her şeyi anlatmayı bitirdiğinde, salıncakta oynamak için tekrar fırladı. İçimi yakan bir soruyla araya girdim. "Scott ve Arthur nasıl?"

Yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. "Harika değil. Aslında hepimiz yıkılmış durumdayız." Ayağa kalktı ve Liddy'yi görüş alanında tutarak bana yaklaştı. "Seni özlüyoruz."

Hayır, yapamazsın. Otomatik inkâr boğazıma kadar yandı ve neredeyse ağzımdan çıkacaktı. Yataklarını ısıtacak birini özlemişlerdi; *beni* özlemiş olmaları gerekmiyordu. Hiç sormamalıydım, bilmemek daha iyiydi. Bilmek her şeyi daha da zorlaştırıyordu ama her zaman fevri davranmışımdır, kendi zararına olsa bile.

Ryland bana yine o bakışı attı ve ben de pes ettim. Bunu itiraf etmek kalbimi parçaladı ama bilmeyi hak ediyordu. Derin bir iç çektim. "Ben de sizi özledim. Hepinizi." Gözyaşı tehdidi sıcak ve hızlı bir şekilde yandı.

Kendimi hiç o an hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim. Hayatımı çözdüğümü sanıyordum ama yanına bile yaklaşmamıştım. Bu hamilelik her şeyi değiştirdi.

Çocuk kahkahaları esintide süzülüyordu ve ben sese doğru döndüm. Liddy'nin yanındaki salıncakta iki küçük kız oynuyordu, birbirlerine benzeyen tulumları ve fiyonkları bana kardeş, hatta ikiz olduklarını söylüyordu. Döndüler ve güldüler, dikkat çekici derecede benzer yüzler gösteriyorlardı. Çift yumurta ikizleri.

Liddy koşarak yanımıza geldi ve elimi tutup beni çekti. "Bak, eşleşiyorlar." Gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde kocaman dişlek bir sırıtış vardı.

Ona gülümsedim. "Evet. Çünkü onlar ikiz." Bütün ikizlerin tek yumurta ikizi olmadığına dair açıklamayı sürdürme zahmetine girmedim. Başka bir zaman.

Bir adam ve bir kadın ikizlere yaklaştı, onları salıncakta yukarı doğru itiyorlardı. Ryland izlemek için döndü ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir özlem parladı. Baba olmak istiyor muydu? Ona hamileliğimden bahsetmeli miydim?

Onlardan birinin biyolojik babam olup olmadığı sorusu her gün her saniye peşimi bırakmıyordu. Onlarla yatmış olmam yeterince kötüydü. Şimdi, onlardan biri bebeğimin babası. Bir insan böyle bir bilgiyle ne yapar? Bu beni onlardan ve bize verdikleri harika yuvadan uzaklaştıracak kadar rahatsız etti.

Ryland'ın başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezinerek beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Derin düşüncelere dalmış gibiydin. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Yaklaşmadım bile. Omuz silktim ve sıkı bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Sadece ikiz kız yetiştirmenin ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyordum."

"İki kat daha fazla çay partisi," dedi göz kırparak. Liddy'ye elini uzattı ve Liddy de ona bir beşlik çaktı. "Çay partilerimizi özledim."

Liddy başını salladı. "Ben de öyle. Senin evinde çok eğlenceliydi." "Liddy, tatlım, zamanı-"

"Hannah, senin alanına saygı göstermeye çalışıyorum. Bunu sen istedin ve ben de elimden geleni yapıyorum," diyerek sözümü kesti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Mesafeni korumak istersen anlayışla karşılarım. Nedenini anlıyormuş gibi yapmayacağım ama isteklerine saygı duyacağım."

"Teşekkür ederim." Başka ne diyebilirdim ki?

Fotoğraf makinesini kalçasına doğru salladı ve sabitledi. "Scott ve Arthur sizi görmeyi çok ister. İkinizi de."

"Ryland." Düşünceden kurtulmaya çalıştım ama kalbime yerleşti ve kök saldı. Onları görmek istiyordum. Uzaklaştığım andan beri istiyordum.

"Ayrılma nedeniniz ne olursa olsun, buna saygı duyacağız, ancak lütfen onları görmeyi düşünün. Eğer istediğin buysa, bu sadece arkadaş olarak olabilir." Gözlerindeki ıstırabı görebileceğim, sesine sinen çaresizliği duyabileceğim kadar yakın durdu.

Belki de yataklarındaki varlığımdan daha fazlasını özlüyorlardı. Sıcak ve hızlı bir şekilde çiçek açan umudu boğdum. "Bu iyi bir fikir değil."

"Ev sensiz bir mezar. Orası çok yalnız." Ryland kelimeleri ağzından kaçırdı, sonra daha yumuşak bir tempoda devam etti. "Etrafımızda olman hoşumuza gidiyordu. Zeki ve komiksin. Arthur'u güldürdün - kolay bir başarı değil

-Ve şimdi her zamankinden daha ekşi."

Acı o kadar güçlüydü ki vücudumu yırtıp başımı yukarı kaldırırken nefesimi kesiyordu. "Sadece ziyaret için mi?"

"Hayır, sonsuza dek geri dönelim." Liddy elimi tekrar çekti. "Evlerini seviyorum."

Yetişkinlerin konuşmalarını dinleyen bir çocukla ilgili sorunlardan biri de buydu. Evet, onun fikirleri önemliydi ama neden tekrar ayrılmak zorunda olduğumuzu bilecek bağlam ve anlayışa sahip değildi. Onun seviyesine indim. "Bizim bir evimiz var tatlım. Onları görmeye gidebiliriz ama daha sonra eve döneceğiz." Liddy suratını astı ama sonunda başını sallayarak kabul etti.

İleride yaşanması muhtemel bir sinir krizini önlediğim için minnettar bir şekilde ayağa kalktım ve elini tuttum. Onlara hamilelikten bahsedip bahsetmeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir ziyaret karar vermeme yardımcı olabilirdi. "Kısa bir süreliğine uğrayacağız."

"Bugün mü? Şu anda mı?" Ryland'ın gülümsemesi ve heyecanı görülmeye değerdi. Yanağımı tamamen platonik bir şekilde öptü. "Arabayla mı geldin? Benimle gelebilirsin." Topuzundan dökülen sarı saçlarına vuran ışık bana bir köpek yavrusunu hatırlattı. Saç bandını çözerek saçlarının omuzlarına dalga dalga düşmesine izin verdi.

Bugünkü maceraya arabayla gitmiştim. Ryland'a sabit bir bakış attım. "Ben sürerim." Bu durumda bir miktar güce ihtiyacım vardı ve eve kendi yolumun olması bana ufak da olsa bir avantaj sağlıyordu.

Liddy ve ben onu, parlak kırmızı arabasının güneş ışığında parladığı otoparka kadar takip ettik. Önce bana, sonra Liddy'ye baktı, yüzünde bir kızarıklık vardı.

yanaklarını yukarı kaldırdı. "Benimle gelmek istemediğine emin misin?"

Liddy tek parmağını uzattı ve kiraz kırmızısı boyaya dokundu. "Vay canına. Çok güzel."

Güzel, evet, ama aynı zamanda hızlı ve tehlikeli. Aramayı bıraktığım ama Arthur, Scott ve Ryland'ı ele geçirdiğimde kendimi içinde bulduğum her şey. Onlar kalbim için tehlikeliydi, bedenim için değil. Gerçi karnımda büyüyen çocuk aksini kanıtlayabilirdi. "Eminim."

Yeni ve kötü bir düşünce ciğerlerimdeki havayı emdi. Bebeği benden almaya çalışırlar mıydı? Ryland'da daha önce gördüğüm özlem bir anda geri geldi. Ya öğrenirlerse ve beni bebeğin hayatından çıkarırlarsa? Bu düşünceye dayanamadım, bu da bana en ne kadar ikiyüzlü olduğumu hatırlattı. Gerçeği onlardan saklayarak tam da bunu yapmıyor muydum?

ARTHUR

Ben çalışma odasından çıkarken ön kapı açıldı. Scott'ın durmadan içmesi beni sinirlendiriyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Hannah'nın bizi terk etmesinin acısını dindirmek için bir şeye ihtiyaç duymasını anlıyordum ama alkol sadece geçici bir rahatlama sağlıyordu.

Ryland'ı bekledim, Scott'ı ayıltmam için bana yardım etmesini talep ettim.

Hannah, yanında Liddy olduğu halde antreden içeri daldı.

Tüm vücudum buza dönüştü ve beni adımlarımın ortasında dondurdu. Neredeyse o anda paramparça olup ayaklarının dibine yığılacaktım. Sadece hayal kırıklığı ve bir ısırik öfke beni dik tuttu. Kalbim, ne kadar çaresiz olsa da, göğsümde uçuşmaya başladı. Kaburgalarım gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

"Ryland bizi davet etti," derken Hannah'nın yüzünde bir özür ifadesi belirdi. Sanki ona meydan okuyup gitmeye zorlamam için bana meydan okuyor gibiydi. Sözleri ve bakışlarındaki çelişkiyle beni şaşırttı. Ryland onun arkasından eve girdi. Neşeli bir gülümseme yüzünü ruhani bir ışıltıyla aydınlattı.

"Arthur!" Liddy annesinin elinden kurtuldu ve bana doğru fırladı. Fuayedeyse yankılanan adımlarının sesi kalbime öyle güçlü bir sevgi dalgası gönderdi ki, onu kucaklamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Boynuma sarıldı. "Seni çok özledim. Çay partisi yapabilir miyiz?"

"Belki birazdan." Sessiz bir bilgi edinme umuduyla Ryland'a baktım. Ağırlığını kaydırđı ve eliyle küçük bir kesme hareketi yaptı. Çok iyi anlamıştım. Bağlanma. Hannah kalmayacaktı. Bu sessiz iletişim yöntemini geliştirip mükemmelleştirecek kadar uzun süredir arkadaştık.

Çalışma odasından ağır adımlar geliyordu. Scott'ın yaklaşması durdu, hırıltılı nefesi ölüleri uyandıracak kadar gürültülüydü. "Hemen döneceğim." Zar zor

Sözcükleri geveledi ama koordinasyon eksikliği yüzünden tökezleyerek bir masaya çarptı ve bir vazoyu devirdi.

Deena vazonun yere sesiyle mutfaktan fırladı. "Ah canım." Dilini şaklattı. "Bana bir dakika verin Bay Scott. Bende tam aradığınız şey var." Scott arkasını döndü, yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyordu.

Liddy boynumu son bir kez sıktıktan sonra odanın öbür ucuna koşarak Scott'ın kollarına atladı. Adamın gözlerini kapatıp Liddy'nin sırtını sıvazlarken gözlerinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirim.

"Hey, erik şekeri. Nasılsın?" Duvara yaslandı ve Liddy'nin ona okuldaki maceralarını anlatışını dinledi.

Yarı dinliyordum, dikkatimin geri kalanı Hannah'ya kilitlenmişti ve orada kalıyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, avuç içlerini birbirine bastırmış ve parmaklarını kenetlemiş bir şekilde duruyordu. Gözlerindeki bakış beni büyüledi. Dikkatli bir incelemeyle Liddy'yi izliyordu. Belki de bu bakışı hak eden Scott'tı.

Kalbim durdu ve göğsümdeki açık yara kapandı. Hannah'ya baktıkça acım azalıyordu. İçimi bir sıcaklık kapladı. Ayağa kalkıp ona ve Ryland'a yaklaştım. "Sizi görmek güzel." Dünyam bir kez daha tamamlanmıştı.

Hannah ceketinin bir düğmesiyle oynadı. "Sen de." Başını Scott'a doğru eğdi. "O nasıl?"

"Bardağındaki alkol dışında her şeyi hor gören sefil bir domuzun teki." Kelimeleri tükürdüm, onları silah olarak kullanmak niyetinde değildim ama çektiğim acıdan sonra intikam talep ediyorlardı. "Ama yakında hak ettiği cezayı alacak."

Liddy'nin kucaklamasının benim için olduğu kadar Scott için de iyileştirici olduğundan hiç şüphem yoktu. Hannah'yı görmek de öyle. Onu tepeden tırnağa süzdüm ve bir kez daha neden gittiğine dair görsel bir temsil bulmayı umdum. Beklediğimden biraz daha içine kapanık olsa da hemen hemen aynı görünüyordu. Mor gölgelerden oluşan hafif halkalar gözlerini süslüyordu ve kaşlarını çatarak güzel dudaklarını öpmek istediğim bir somurtkanlığa büründürmüştü.

Scott ve Liddy konuşmalarını bitirdiler ve Scott onu yere indirdi. Deena meşhur akşamdan kalma ilacından dumanı tüten bir fincanla döndü. Tadı bok gibiydi ama Scott'ın hepsini üç yudumda yutmasına yetecek kadar etkiliydi. Bu onun ilk içişi değildi. Boş bardağı avucuna vurdu ve başını yana doğru salladı. "Orospu çocuğu

Köpek pisliğine sarılmış sucuklu sandviç. Bu hayatımda tattığım en kötü şey."

Deena gülümsedi ve bardağı kaptı. "Ama işe yarıyor."

Scott'ın gözlerinde fazla içkiden kaynaklanan aptallık bulanıklığı kayboldu. İki eliyle yüzünü ovaladı ve homurdanarak dudağını ısırıldı.

"Yani." Çalışma odasını işaret ettim. "Sizi getiren nedir?"

"Onlara parkta rastladım." Ryland hemen konuşmaya dahil oldu ve aceleyle bir sandalyeye oturdu.

Park mı? Doğru ya. Hannah, Liddy'yi yolun aşağısındaki parka götürmeyi çok severdi. Onlarla birlikte gitme fırsatım olmamıştı ama Ryland yeterince fotoğraf çekmiş ve oradan o kadar sık bahsetmişti ki sanki oradaymışım gibi hissetmişim.

Huzursuzluk odayı ele geçirdi. Daha önce bir sohbeti sürdürmekte hiç zorlanmamıştık, ama birdenbire her kelime ek bir anlam yüklenmiş gibi hissettirdi. Deri sandalyenin rahatlığına gömüldüm ve bir bileğimi diğer dizimin üzerine çaprazladım. "Neredeyse yemek vakti geldi. Sen ve Liddy kalıp bizimle yemek yemek ister misiniz?"

"Evet!" Liddy, Hannah cevap vermeye fırsat bulamadan kelimeyi ağzından kaçırdı. Odanın içinde hoplayıp zıplıyor, pembe ve mor çizgili eteğini bir balerin gibi uzatarak dönüyordu. "Buradaki yemeklere bayılıyorum." Annesinin bakışını yakaladı ve durakladı. "Kalabilir miyiz? Lütfen?"

Hannah alt dudağını dişledi, bakışları her birimizin üzerinde gezindi. "Akşam yemeği. Ama sonra eve gideceğiz."

"Bizi görmenin güzel olduğunu söylediğini sanıyordum." Scott gevşek bir eriştenin zarafetiyle sandalyeye çöktü. Hannah'ya karşı Ryland ve benden daha fazla öfke besliyordu. "Neden daha fazla kalamıyorsunuz?"

"Çünkü yarın okul var." Hannah hemen karşılık verdi.

Sözlü bir münazara maçına dalmış olduklarını görünce sııttım. Scott'ın dikkatinin dağılmasına ve öfkesinin bir kısmını dışarı atma şansına ihtiyacı vardı. Hannah'nın tepkisine bakılırsa, onun da kendi öfkesini boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Deena açık kapıdan kafasını uzattı. "Akşam yemeği için beş mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Deena, bir dakikan var mı? Seni Hannah ve Liddy ile tanıştırmak istiyorum."

"Elbette." Odaya girip ellerini önlüğüne sildi ve bir tanesini Hannah'ya uzattı. "Harika bir iş çıkardın, canım. Her yer tertemiz oldu. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Yardım etmekten mutluluk duydum." Hannah ayağa kalktı ve Deena'nın elini sıktı. "Kızın ve torunun nasıl?"

Deena gülümsedi. "Çok güzel. Aşık oldum. Bu üçü olmasaydı, sonsuza kadar kalmak isterdim." Neredeyse bu kadarını bekliyordum ama yine de beni biraz şoke etti.

"Ve sen de Liddy olmalısın." Deena dikkatini Hannah'nın yanından dans ederek geçen Liddy'ye yöneltti.

Hannah gülümseyerek Liddy'ye baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum." Bir eli karnının üzerinde gezindi.

"Eğer akşam yemeğine kalacaksanız, gidip şu paltoları çıkarın. Yemek hazır." Deena ellerini birbirine vurdu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Hannah, Deena'nın yokluğunda onu bu kadar başarılı kılan aynı rahat yardımseverlikle teklif etti. İnsanları gerçekten önemsiyor ve her zaman çevresindekilerin hayatını kolaylaştırmaya çalışıyordu. "Bunun yere değil de sandalyesine ulaştığından emin olabilirsiniz." Deena Scott'a doğru başını salladı.

Scott homurdanarak ona sırıttı. "Her derde deva ilacının herhangi bir yan etkisi olmadığını sanıyordum."

"Öyle değil," diye karşılık verdi Deena. "Ama kanında bir korsan gemisini batıracak kadar alkol var."

"Yeterince doğru." Scott ayağa kalktı ve mutfığa doğru yöneldi. Hannah tereddüt etti, sonra Liddy'nin elini tutup onu takip etti. Ryland ve ben arkada kaldık.

Hannah ve Deena çok iyi anlaştılar, ikisi de dünyadaki en doğal şeymiş gibi yemek planlaması ve temizlik programları hakkında konuşuyorlardı. Deena telefonunu çıkarıp Hannah'ya kızının ve torununun fotoğraflarını gösterdiğinde, Hannah'nın Deena'nın kalbini kazandığını anladım. Hannah'nın yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde ve Deena'nın ailesine ve muhteşem yemeklerine iltifat ettiğini duyduğumda gururlandım.

Hepimiz yarı düzgün bir sohbet sürdürmeyi başardık. Hannah, Deena'nın yemeği servis etmesine yardım etmekte ısrar ediyordu ve evdeki yerini hatırlatmak istediğinden şüpheleniyordum ama hepimiz için çok daha fazlası olmuştu. Ve hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmişti.

Onun yüzünü görmeden geçirdiğim aylar içimi acıtan bir hüznle doldurmuştu. Onu şimdi görmek her şeyi alıp . Bir parça bile kalmadı.

Deena bebekle ilgili bir şeyler söyledi ve Hannah dolgun, gırtlaktan gelen kahkahasını attı. Liddy Scott'la sohbet ediyordu ve Scott da onu dikkatle dinliyordu.

dindar bir ifade ve çoğu çocuğu korkutacak bir yoğunluk. Liddy değil. O bunu bir meydan okuma olarak kabul etti.

Saatler geçti. Gerektiği zamanlar dışında çok az katkıda bulunmama rağmen sohbet sabit bir hızda akıyordu. Arkama yaslanıp izlemeyi, Hannah'nın yüz hatlarını ezberlemeyi tercih ettim. O kadar çok ifadesi vardı ki, hepsini anlamak için sonsuza kadar ihtiyacım olacaktı. Yemeği bitirdik ve Deena etrafı temizlemek için ayağa kalktı.

Hannah yardım etmek için ayağa fırladı ama Deena onu tekrar oturmaya çağırdı. Hannah ısrar edince Deena ikolatalı mousse'u onun servis etmesine izin verdi. Tatlılarına kimsenin dokunmasına izin vermeyen Deena, kaşlarını kaldırdığımda bana gülümsedi. Tabağımı almak için yanımdan geçti. "Onu sevdim. O bir kaleci."

"Biliyorum." Deena tekrar uzaklaşmadan önce tek yapabildiğim buydu.

Liddy sandalyesinde uyuklamaya başladı. Scott, Liddy devrilmeden önce onu yakaladı ve kucağına oturtarak minik bedenini onunkine soktu. Gül goncası dudakları mutlu bir i çekişle ayrıldı ve ona doğru sokuldu.

Hannah Scott'ın yanında durdu, mus tabağının üzerinde duruyordu. "Sen-

"Bunu aklından bile geçirme." Fısıldadı, alçak hırıltısı tartışmaya yer bırakmıyordu. "O iyi. Eve gittiğinde onu geri alabilirsin."

Hannah'nın burnu, kaşlarını atmasının şiddetiyle kırıştı. Eğer Liddy duyamayacağı bir yerdeyse Scott'a söyleyecek daha çok şeyi olduğundan şüpheleniyordum. "Doğru karardı, Scott."

"Gerçekten mi?" Başparmağı ve işaret parmağı arasında çenesini sıkıştırdı ve yüzünü ona doğru çevirdi. "O zaman neden bunu öylerken hep başka tarafa bakıyorsun?" Kız cevap vermeyince başını sallayarak onu serbest bıraktı. "Ben de öyle dūřünmüřtüm. Hiçbir açıklama yapmadan gittin. Sebepsiz. Beni bunu görmezden gelecek türden bir adam sanma. Bizler öylece bir kenara atabileceğin iře yaramaz enkazlar değiliz."

"Bilmiyorum." Durdu ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, derinliklerinde acı vardı. "Ben bu dūnyaya ait değilim." Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alaldı. "Yatağınız için yeterince iyiydim ama hepimiz biliyoruz ki benden bıkar ve beni gönderirdiniz. Ben sadece en iyi olanı yaptım."

"Kimin için en iyisi?" Soru bir bomba gücüyle yere düştü.

Hannah'nın nefesi hırıltıyla kesildi. "Benim için en iyisi. Hâlâ da genel olarak en iyi hareket tarzının bu olduğunu dūřünüyorum." Liddy'ye doğru işaret etti. "Artık bizim için

eve gitmek için."

"Burası senin evin." Scott başını eğerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Burası senin ait olduğun yer. Bizimle birlikte. Bunu kabul etmeye hazır olduğunda, bizi nerede bulacağını biliyorsun."

"O kadar emin olma." Hannah, Liddy'yi kollarının arasına alırken dedi.

"Seni eve bırakabilir miyim?" Tam ölçekli bir savaşa başvurmadan önce gergin sessizliği bölmeye çalışarak ona sordum.

"Kendi arabamı sürdüm."

"Eve dönmenin bir yolunu bulacağım." Bir elimi sırtına koydum ve kalmasına izin verdiğinde daha rahat nefes aldım. "Geç oldu ve sağ salim olduğundan emin olmak istiyorum."

"Karanlıkta araba kullanamayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Kelimleri ağzıma tıkma ya da Scott'a kızgın olduğun için benimle kavga etmeye kalkışma." Uyarı notları net ve güçlü bir şekilde çınladı. Hannah avuçlarının altında rahatladı ve vedalaşıp teşekkür ettikten sonra arabasına doğru yola çıktık. Liddy'yi koltuğuna oturttu.

Anahtarları bana verip yolcu koltuğuna geçmeden önce.

Arabayı sürdüm ve sessizliğin beni ele geçirmesine izin verdim. Gerçeğin ulaşamayacak kadar uzakta durduğu sessiz alanlarda rahattım.

"Sence ben iyi bir anne miyim?" Hannah gözlerini dikmiş önüne bakarken sordu. "Bana doğruyu söyle."

"Evet." Sağa dönmek için sinyal lambasına dokundum ve caddeye çıktım. "Ama neden? Liddy'yi her zaman hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bence her ebeveyn yeterince iyi olmadığından endişe eder. Onları bu kadar çok çabalamaya iten ve nihayetinde iyi bir ebeveyn yapan da budur." Dizini hafifçe sıktım ama hemen elimi çektim, yola konsantre oldum. "Endişelenmek ebeveynliğin bir parçasıdır. Mükemmel olduğunu düşünseydin daha çok endişelenirdim." Gülümsedim. "Gerçi öylesin. Mükemmel yani. Sen gördüğüm en iyi annelerden birisin. Seninle ve Liddy ile vakit geçirmek benim için bir ayrıcalıktı."

Evinin önüne çektik ve kontağı kapattım. Anahtarları geri alırken parmak uçları avucumun üzerinde gezindi. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Yüzü gölgede kalmıştı ama küçük bir solukla nefesinin kesildiğini duydum. Aramızdaki mesafe kapandı, birimiz öne doğru eğildi ama kim olduğunu bilmiyordum.

"İyi geceler." Arabadan indi ve Liddy'yi kollarının arasına aldı. Ön kapı kapanana ve arka odada bir ışık belirene kadar orada kaldım.

Hannah'nın aylarca kaçıp gitmesine izin veremezdim. Onu arayıp uzun bir sesli mesaj bıraktım ve dün geceki davranışım için özür diledim. "Mazeret yok. En yüksek kalibrede bir pisliktim. Bunu başka bir akşam yemeğiyle telafi etmek istiyorum, bizim evde. Lütfen, Hannah."

Ben de biraz yalvarmanın üstünde değildim.

Dakikalar sonra, Hannah'dan gelen bir mesajda bir başparmak yukarı emojisi belirdi. Kendimi on yıl daha genç hissederek havayı yumrukladım ve hem Ryland'ı hem de Arthur'u aradım. "Hannah bu gece yine geliyor." Neşe iliklerime kadar işledi ve ayaklarım cilalı zeminde dans etmeye başladı.

Üç saat sonra zili çaldığında hepimiz endişeyle onu bekliyorduk. Deena gece için ayrılmıştı, Hannah'nın döneceğini anlayınca evi bize devretmekten çok mutlu olmuştu.

Arthur kapının ziline basarak cevap verdi ve onu rahat bir akşam yemeği hazırladığımız yemek odasına götürdü. Tereddütlü adımlarla yaklaştı ve yanında Liddy yoktu. Midemi kötü bir his kapladı. "Her şey yolunda mı? Liddy nerede?"

Hannah kolunu çekiştirdi. Endişe yüz hatlarına yayılmış, tenini beyazlatmış ve mavi gözlerini cansızlaştırmıştı. "Hepinize bir şey söylemem gerekiyor."

Midem o kadar hızlı düştü ki boğazıma safra kaçtı. "Bu genellikle uğursuz bir şey anlamına gelir."

Şaka girişimime rağmen başını salladı. "Eğer birlikte vakit geçireceksek, ki hepinizle vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum, o zaman dürüst olmalıyım."

Harika. Böyle başlayan konuşmalar asla iyi olmazdı. "Sakın söyleme." Gözlerimi kapattım ve bir elimi durdurma hareketiyle kaldırdım. "İç çamaşırlarımı çaldın ve eBay'de sattın."

Kadından kahkahaya benzeyen ürkek bir ses yükseldi. "Keşke bu kadar basit olsaydı."

Onu bir sandalyeye götürdüm ve oturması için dürttüm. "Arthur'un dediği gibi, 'Hadi içelim o zaman.'" Sahte bir İngiliz aksanı takındım ve burnumun ucuyla ona baktım.

"Keşke bunu ciddiye alsanız."

"Neden? Bunu hepimiz için yeterince ciddiye alıyorsun." Onun karşısına oturdum. "Dinliyoruz."

Arthur ve Ryland bize katılarak Hannah'nın iki yanına oturdular. Derin bir nefes alıp dua eder gibi bir ses çıkararak cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. "Bunu temizlik yaparken buldum."

Bükülmüş, yıpranmış kâğıdı aldım ve dizimin üzerinde düzelttim; Henry, kızı ve üçümüzün birlikte durduğu eski bir fotoğrafı keşfettim. Ryland ve Arthur'un yüzlerinde benim de hissettiğim bir şaşkınlık vardı. "Nedir bu?" Fotoğrafı kaldırdım ve daha yakından baktım. "Bana mı öyle geliyor yoksa Liddy'ye çok mu benziyor?"

Hannah dişlerini alt dudağına geçirdi, öyle sert ısıırıyordu ki kan görmeyi bekliyordum. "Babam öldüğünde ona ait fotoğrafların çoğunu kaybettim. Bu yüzden bunu keşfettiğimde şok oldum." Titreyen parmağıyla fotoğrafa dokundu. "Bu benim babam. Üniversiteye birlikte gittiğin Henry."

Arthur fotoğrafı elimden çekip aldı, neredeyse ikiye ayırıyordu. "Mümkün değil." Resmin üzerine eğilip daha yakından baktı. "Bunu burada mı buldun?" Önünü ve arkasını inceledi. "Bu resmi biliyorum. Ne zaman çekildiğini hatırlıyorum."

"Bilmiyorum ama üç yaşından beri bu alışılmadık bir şey değil." Hannah çenesini kaldırdı. Bu kararlı bakış gözlerine yeniden ışık ve hayat getirdi. "Bu fotoğraf yüzünden ayrıldım."

Ryland fotoğrafı Arthur'dan aldı. Gözlerini kısarak önce ona, sonra Hannah'ya baktı. "Bu kız ve Liddy birbirlerine çok benziyorlar. Bunun baban olduğuna emin misin? O öldüğünde sen çok gençtin."

"Eminim." Hannah ayağa kalktı ve volta attı. "Resimlerimin çoğunu kaybetmiş olabilirim ama hepsini değil. Ve onun yüzünü hatırlıyorum. Bu benim babam. Resimdeki kız benim. Bu yüzden gitmek zorundaydım."

İnkâr, içimde bir ölüm hissi, kalbimin sıkışması ve çaresiz bir yakarış gibi bir arada hissediyordum.

"Hepiniz daha önce kadınları paylaştınız." Hannah odanın uzak tarafına doğru yürüdü ve bizi görmeye dayanamıyormuş gibi sırtını bize döndü. "İçinizden biri benim biyolojik babam olabilir mi diye merak ettim ve endişelendim."

Rahatlama beni bir kahkahaya sürükledi. Öyle sert ve hızlı bir duygu seliyle çarptı ki beni ayağa kaldırıp Hannah'nın yanına götürdü. "Bu mümkün değil."

"Neden olmasın?" Etrafında döndü. "Arthur üniversiteyi paylaştığınızı söyledi. Babam annemle o zaman tanıştı."

"Henry hiç katılmadı." Umutlu bir yarım gülümsemeyle öne doğru yığıldığında omuzlarını tutarak onu dik tuttum. Onu rahatlatmak için acele ettim. "Henry anneni ilk gördüğü andan itibaren ona aşık olmuştu. Ona bakarsak bizi öldürmekle tehdit etti. Başka kadınları paylaşmış olsa bile -ki paylaşmadı- onu asla ama asla paylaşmazdı. Onlar mükemmel ruh eşleriydi."

"Yapmadı mı?" Hannah gözlerini kırıştırdı. Yanıma doğru eğildi.

"Arthur mu?" "Doğruyu söylüyor." Arthur'un kırılmış sözleri havaya karıştı.

"Henry gelenekçi biriydi. Bunu size zaten söylediğimi sanıyordum, bize hiç katılmadı."

Ryland da konuşmaya katıldı, üçümüz de Hannah'yı rahatlatmak için acele ediyorduk. "Ona o kadar aşıktı ki, hepimiz onu yatağa atmayı düşünmeyeceğimize dair söz verene kadar bizi onunla tanıştırmayı bile reddetti. Onu kaybedeceğinden korkuyordu ve bu düşünceye katlanamıyordu."

Hannah ellerime daha sıkı yaslandı, ince parmakları bileklerime dolandı. Nabızı boynunda hızla atıyordu ve derin, ürpertici bir nefes aldı. "Ondan hep başına gelen en iyi şeymiş gibi bahsederdi."

"Öyleydi." Yılların geri gelmesine ve anılarımın ön plana çıkmasına izin verdim. "Baban harika bir adamdı. Onu başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi severdi. Ta ki sen gelene kadar. Sonra seni de aynı şekilde sevdi. Sen onun tüm dünyasıydın. Bırakın anneni ve sonra da onu kaybetmenin trajedisini, soğuk algınlığı bile yaşamayı asla istemedi."

"Senin izini kaybettiğimiz için bizden nefret ederdi." Ryland tek parmağıyla fotoğrafın kenarını çizdi, sonra masanın üzerine koydu. "Bizim kederimiz sizinkiyle boy ölçüşmezdi ve bu bizi unutacak kadar zaman geçmesine izin vermeniz için bir mazeret olamaz."

"Yine de seni asla unutmadık." Gözleriyle buluşmak için başımı eğdim. "Senin izini kaybettik. Bu bizim suçumuz."

"Seni neyin rahatsız ettiğini bize anlattığına sevindim." Ryland biraz daha yaklaştı. "Bize anlatmış olsaydın korkularını aylar önce giderebilirdik."

"Korkmuştum." Sesindeki titreme içimi parçaladı. "Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Bunu yanında taşıdığını bilmek, içimizden birinin baban olma ihtimali..." Tüm imalar kafama dank ederken cümlemin yarım kalmasına izin verdim. Ensest konusunda endişeliydi. Şimdi neden geri adım attığını anlıyordum ama bize söylemiş olsaydı hemen düzeltilebilecek bir yanlış anlaşılma yüzünden çok zaman kaybetmiştik. Bu beni çok rahatsız etti. "Varsayımlarda bulunmak yerine bazı şeyleri konuşmak için bunu bir ders olarak alabilir miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?" Hannah burnunu çekti ve burnunu sildi. Ryland ona bir mendil uzattı.

Arthur odanın uzak bir köşesine çekildi. Sessiz bakışlarında bir dünya acı ve adını koyamadığım bir şey vardı.

"Bok hakkında konuşmamız gerek, demek istediğim bu." Bir elimi bıraktım ve resmi işaret ettim. "Eğer resmi ilk bulduğunda sorsaydın, bunu çoktan aşmış olurduk. Boş yere endişelenmek için bu kadar zaman harcamazdın."

"Kaçmak yerine burada kalabilirdin." Ryland, Arthur'a rakip olabilecek nadir bir ciddiyet gösterisiyle masanın köşesine oturdu, bacaklarını uzatıp bileklerini çaprazladı. "Varsayımlar seni hiçbir yere götürmez. Gerçekler götürür. Sorular işe yarar. Tek yapman gereken sormaktı. Sormakta utanılacak bir şey yok."

"Ve eğer sorsaydın, şimdi her şey yolunda olurdu." Kendimi alkole boğmazdım. Aylarca geceleri çaresiz ve yalnız hissederek uyuyamadım. Berbattı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmek istemedim.

Hannah gülümsemeye başladı. "Haklısın. Ben sadece..." Omuz silkti. "Bunu bir hile olarak kullandığımı ve bilerek yaptığımı falan düşüneceğinden endişelendim."

"Neden böyle düşünelim ki?" Ryland sordu.

Hannah ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Korktum ve üzüldüm."

"Ama artık bitti, değil mi?" Yaklaştım ve ona sarıldım. Kıvrıldı. O tanıdık şekilde içime girdi, başını çenemin altına yerleştirdi ve kollarını belime doladı.

"Hepiniz mi yediniz?" Arthur elleri ceplerinde, çenesi buzu oyacak kadar sert bir şekilde yaklaştı. "Hiçbir şey bitmedi. Daha yeni başlıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ryland odanın diğerk ucundaki Arthur'un yolunu kesti. Arthur bana ters ters baktı. Bu bakış, görmezden geldiğim bir uyarıydı.

"Bunların hiçbirisi doğru değil. Hannah ile asla yatmamalıydık."

"Neden?" Hannah'nın sorusu hırıltılı bir nefesle söndü.

"Neden?" Arthur parmağını Ryland'ın omzuna sapladı. "Onu korumaya yemin ettik, işte bu yüzden. Henry'ye onu korumak için her şeyi yapacağımıza söz verdik. Başaramadık." Ryland'ı tekrar dürttü ve Ryland da ona izin verdi. Bunu benim üzerimde denememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ben de ona dürtme ya da yumrukla karşılık verirdim. "Onu hayal kırıklığına uğrattık, sonra da becerdik. Henry'nin lanet kızını becerdik."

Hannah kollarımda taşa döndü. Arthur'un ne demek istediğini çoktan anlamıştım ama o bunu biraz fazla ciddiye alıyor gibiydi. "Artık bu konuda üzölmek için biraz geç. Bilmiyorduk." Hannah'nın daha da sertleşebileceğini hiç düşünmemiştim, ta ki sertleşene kadar. Bir ağaç gövdesini tutmak gibiydi.

"Bununla ilgili hiçbir şey iyi değil. Tek bir parçası bile. Artık biliyoruz. Yaptıklarımızı geri alamayız ama ellerinizi Henry'nin kızının üzerinden çekebilir ve ona talep edeceği saygıyı gösterebilirsiniz. Hepimize dehşete düşerdi." Arthur'un yüzü bembeyaz oldu, dudakları bile kansızlaştı. "Hepimiz bir avuç iğrenç otuzbirciyiz."

Şaşkın bir sessizlik odanın her santimini kapladı. Hannah ile aramdaki boşluk bile Arthur'un patlamasıyla çalkantılı bir hal aldı.

Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Scott'ın beni bırakacağı anı **bekliyordum**, çaresizlik içime işlerken

ona daha da yaklaşmamak için göbeğimi sıkıyordum. Arthur haklıydı. Ben Henry'nin kızıydim. Seks yapmıştık. Ama annem ve babam hakkındaki gerçeği bilmek, babamın en iyi arkadaşlarıyla seks yapmak arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdığı sürece diğer her şeyi önemsiz hissettiriyordu. Ya da en azından benim için öyleydi.

Arthur'un lanetleri kulaklarıma hücum etti. "Bu düşünülemez."

Gerçekten mi? Acı kalbimi parçaladı ve kemiklerime bir sızı gönderdi. Scott beni tutmaya devam etti. Arthur'un söylenmeleri devam ederken başka türlü düşebilirdim. Yanlışlıkla ensest ilişkiye girmediğimizi öğrendiğim için o kadar rahatlamıştım ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"ARTHUR, SANIRIM BU KADAR YETER." Ryland ona yaklaştı ve o da Ryland'ın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. Bana sırtını dönmeden önce bana baktı, gözleri öylesine tiksintiyle doluydu ki gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

Benden o kadar nefret mi ediyordu?

Scott kulağıma, "En yaşlı ve en geleneksel olan ı," diye fısıldadı. "Bu onun aile dinamiği olarak gördüğü şeyde bir değişim."

"ANLAMİYORUM." Sesim göğsünde boğuklaştı.

"HENRY ^{'NIN ŞEREFİNİ LEKELEDİK.}" Arthur yüzünü bize döndü. İki eli de saçlarına daldı. Saçlarını avuçladı ve çekti. "Keşke kim olduğunu bilseydik." Bana bakacak hali bile yoktu, gözlerini benden kaçırıp Scott'a bakıyordu.

"YINE DE." Scott'ın sesi yanağımda titreşti.

Samimi bakışlarıyla buluşmak için başımı ^{kaldırdım.} Ağzının bir kenarı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Dikkatini tekrar Arthur'a vermeden önce ^{bir kez başını salladı.} "Olan oldu."

"Bunu geri alamayabiliriz ama şu anda ve burada durdurabiliriz. Hannah sınırların dışında." Saçlarını serbest bıraktı ve iki elini havada savurdu.

"O LANET OLASI." Ryland Arthur'a doğru ilerledi. "Saçmalıyorsun."

"ÖYLE Mİ?" Arthur, Ryland'ın kişisel alanına girdi. "Henry'nin kızını becermemiz doğru mu sence?"

"BENİM ^{BİR ADIM VAR.} Sanki bir lanetmiş gibi bana Henry'nin kızı demeyi kes." Scott'ın kollarında döndüm ve irkilmeden Arthur'a bakmaya çalıştım. Şaşkın bir sessizlik havayı gerdi. Göğsüm çalışmayı reddetti, ihtiyacım olan nefes o sessizlikte hapsolmuştu.

"HANNAH ^{HAKLI.} Ve hepimiz biliyoruz ki Henry ilk başta anlamamış olabilir ama Hannah'nın kendisini mutlu eden, güvende tutan ve ona değer veren bir erkek bulduğunu bilse çok memnun olurdu." Ryland'ın ateşli konuşması beklenmedik bir hareketle Arthur'u yakasından tutup burun buruna getirmesiyle son buldu.

"Henry yaptıklarımızı asla kınamadı. Anlardı." Scott'ın elleri kaburgalarımın altına kayarak kalçalarımın altına yerleşti. Ryland'la birlikte Arthur'un kınamasını aşmak için mücadele ederken beni orada tutarak rahatlattı ve cesaretimi artırdı.

ARTHUR kurtulmaya çalıştı ama Ryland kendini tuttu. "Bu konuda konuşmamış olabilir ama Henry Hannah için daha geleneksel bir yol isterdi. Onun geleceği hakkında konuştuğunu duyduk. Onun için ne istediğini biliyordu ve bu kesinlikle bu değildi." Ryland'a ters ters baktı. "Biz değildik."

İçimdeki her şey bedenimin hareket etmesi için yalvarıyordu. Kendimi Arthur'a fırlatmak ve babama saygı duymama rağmen bunun asla onun kararı olmadığını anlamasını sağlamak istedim. Scott arkamdayken yerimde durdum. Bunu söylemek zorundaydım. Başka kimse istekli görünmüyordu. "Bu benim hayatım, Arthur. Babamın benim için ne istediği önemli değil. Hayatta olsa bile, kimi sevdiğim, kiminle yattığım, bu benim kararım. Benim hayatım. Benim kararım. Ve istediğim de bu." Gerçek, herkesin duyması için yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Arthur bakışlarını bana doğru çevirdi, daha önce hiç görmediğim soğuk bir zalimlik yüzünü korkunç bir kaş çatmaya dönüştürdü. "Seninle yatmaya devam ederek Henry'nin anısına saygısızlık etmeyeceğim." Ryland'ı, tutuşunu bırakmasını sağlayacak kadar sert bir şekilde itti.

RYLAND geriye doğru sendeledi, dizinin kenarını bir sandalyeye çarptı ve bir iniltiyle sandalyeye yığıldı. Kapı Arthur'un arkasından çarparak geri çekildi, kalbimden bir parçayı da yanında götürüyordu, fikrini değiştirmede süreci asla geri kazanamayacağım bir parçayı.

"ONA ALDIRMAYIN." Scott doğrudan başımın üzerinden konuştu, sesi sıcak ve sevecendi. Kolları kaburgalarımın altına sarılmıştı. Orada hissettiğim güvenlik beni şok etti. Öfke, acı ve üzüntü içimde dönüp duruyordu. Bir anlık rahatlamam Arthur'un duygusuz ifadeleri ve geri çekilmesiyle yok oldu.

Azalan cesaretimi toplamaya ÇALIŞTIM ama Arthur'un laf kalabalığından sonra onlara hamileliğimi söylememin imkânı yoktu. Yine de bilmeyi hak ediyorlardı ama şu anda onlara bu ekstra yükü yüklemeyi reddediyordum.

RYLAND sandalyeden kalktı ve önümde durmak için yürüdü. "Seni üzmesine izin verme. Arthur gelenekleri bozduğunu hissettiğinde hıyarın teki olur."

SCOTT'ın koyu kahkahası ağzından kaçtı. "Yıllardır gelenekleri bozuyoruz. Bu ondan daha fazlası. de söyledi, Henry'ye saygısızlık ediyormuş gibi hissediyor."

"BABAM ANLAYIŞLA KARŞILARDI." Olayları Arthur'un bakış açısından görmeye çalıştım ama bize bu şekilde yaklaşması beni çok rahatsız etti. Elbette, babam ilk başta endişelenmiş olabilir. Şok olmuş, hatta hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama bunların hiçbir önemi yoktu. "Babam öldü." Bu sözleri kalbimdeki tüm inançla söyledim. "Benim istediklerimi görmezden gelerek ona saygı duymak, onun anısını onurlandırmanın boktan bir yoludur."

"Sakinleştğinde bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Ryland bir parmağını çenemin kıvrımında gezdirdi. "Seni üzdüğü için özür dilerim."

"Bu kalbimin ilk kırılışı değil." Bu sefer iyileşeceğinden emin değildim ama bu benim küçük sırrım olarak kaldı. "Böyle tepki vermesini beklemiyordum."

"ŞOK." Sanırım tepkisinin nedeni buydu." Scott ellerini kalçalarımın altına çekti. Saniyeler sonra saçlarıma uzandı ve omuzlarıma döktü. Bana dokunmadan duramıyor gibiydi.

HİSLER KARŞILIKLIYDI. Bana dokunmalarını, her şeyi berbat etmeden önce olduğu gibi beni sevmelerini istiyordum. "Daha ince davranmalıydım."

"SORUN DEĞİL." Scott omuz silkti. "Arthur böyledir. Günlerce konunun etrafında dans edebilir, onu doğru yöne yönlendirebilirdin ama yine de çıldırırdı."

"AMA SEN DEĞİLSİN?" Cesaretimi kaybetmeden önce sordum.

SCOTT bana en yıkıcı gülümsemesini, onu taş kalpli milyarder bir iş adamından, yüzeyinin altında biraz şeytan olan tatlı ve çocuksu birine dönüştüren gülümsemesini verdi. "Kesinlikle hayır."

"AYNI." Ryland'ın nefesi kulağımın kabuğuna değdi ve .

"ONU KAYBETTİM Mİ?" Ellerimi Scott'ın ceketine doladım. Bir şeye tutunmazsam hemen düşecekmişim gibi hissediyordum.

SCOTT ellerini bileklerime doladı ve başparmaklarını kollarımın üzerinde kaydırды. " gelecektir. Zamana ihtiyacı var. Arthur derin düşünür. Tüm bunları düşünmek için birkaç gün ortadan kaybolacak. Geri döndüğünde her şeyi çözmüş olacak."

"ARTHUR VE HENRY bu konuda birbirlerine çok benziyorlardı ve evlilik ve seks konusundaki geleneksel bakış açıları da. Arthur için paylaşmak daha alışılmadık bir şey ve senin Henry'nin kızı olduğunu bilmek onun kafasına farklı bir tür suçluluk duygusu sokuyor."

"BUNUN SAYGISIZLIK OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜ." Son kelimeyi tükürerek söyledim. "Geleneklerle bir sorunum yok ama lanet olsun, istediğimi yapmaya hakkım var." Arthur'un tereddüdünü anlayabiliyordum ama bana bakışı... Bu düzeyde bir iğrenme görmektense onu bir daha hiç görmemeyi tercih ederdim.

Scott bana sarılırken, "HAKLISIN, YAPARSIN," dedi ve ben de onun sıkı kucağında eridim. Arthur'un beni vurduğu ve suçlu hissettirdiği yerde, Ryland ve Scott

beni rahatlattı. Onların varlığı ve Scott'ın kollarının sağlamlığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Ryland yaklaşarak beni ikisinin arasına sıkıştırdı. Arthur'un bakışlarındaki ürperti geçene ve saatlerdir havasız kalmışım gibi yutkunmayı bırakana kadar iki adamın sıcaklığı beni sardı. Scott bir eliyle sırtımı okşayarak nazik sesler çıkardı.

Yanağımı omzuna yasladım ve burnumu çenesiyle köprücük kemiği arasındaki çukura dayadım. "Teşekkür ederim."

"BURAYA HER ZAMAN HOŞ GELDİN, Hannah. Evimizde, kollarımızda." Scott beni kendisinden biraz uzaklaştırdı, bir parmağıyla çeneme dokundu ve başımı kaldırdı. "Her zaman."

Bu güvence cesaretimi artırdı ve onu öptüm. Scott hiç tereddüt etmedi. Aksine, benim yeşil ışık yakmamı bekliyordu. Dudaklarımız birbirine değdiği anda vücudum canlandı. Ona dokunan her yerim yanıyordu. Kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde ağrıyor ve zonkluyordum.

RYLAND parmaklarını saçlarımin arasında dolaştırdı. Dokunuşa doğru eğildim, sessizce daha fazlasını istedim.

Scott dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi, dillerimiz arzumu daha da ateşleyen karışık bir telaş içinde buluştu.

GERIYE BAKMAK YOK.

Aynı anda hem Scott'a küfretmek hem de ona teşekkür etmek istiyordum. Arthur'un çıkışından sonra Hannah'yı rahat ettirmişti. Parmaklarım sırtında, omuzlarında ve kollarında aşağı yukarı dolaştı. Hannah Scott'a doğru eğildi ama kışını ereksiyonumun üzerine sürterek bana erişim ve izin verdi.

Etrafına uzanıp her iki göğsünü avuçlarımın arasına aldığımda nefesleri kısa ve kesik kesikti. Başparmaklarımı sert meme uçlarının üzerinde gezdirdim, Scott'ın ağzına doğru inlediğinde sikim zonkluyordu. "Neye ihtiyacın var, Hannah?" Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim.

Öpüşmeyi bitirdi ve başını bana doğru çevirdi. "Size ihtiyacım var. İkinize de."

"Tamamdır." Dizimle bacaklarını ayırdım ve sırtını göğsüme yasladım. Bir elini arkasına uzatarak başımın arkasını kavradı ve beni boynuna doğru yönlendirdi. Önce boynunu, sonra köprücük kemiğini öptüm, hareket ettikçe tenini ortaya çıkarıyordum.

Scott tişörtünü çıkardı ve ben de ona yer açmak için başımı hareket ettirerek göğüslerini serbest bıraktım. Çıplak teni ellerim ve ağzım için bir siren çağrısıydı. İzin verse bütün günü ve geceyi her santimetrekaresini öperek geçirebilirdim.

"Peki ya Arthur?" Hannah'nın sorusu midemi bulandırdı. Parmakları uzun saçlarıma dolanarak kafa derim boyunca keskin bir çekiş gönderdi.

Herkesi tatmin edeceğini umduğum bir cevap vermeye zorlandım. "Arthur'un zamana ihtiyacı var. Gerçekliği kabul etmeye hazır değil. Kendine gelecektir, Hannah. Güven bana." Henry'nin kızıyla yattığımızı öğrenmek hepimiz için bir şoktu ama bunun başıma gelen en güzel şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim. Avucumu onun çıplak omzunda gezdirdim, sonra kolundan aşağıya inerek parmaklarımı onunkilere doladım. "Scott ve ben bugün seninle ilgilenebiliriz, eğer bu yeterliyse."

Başını omzumun kıvrımına yasladı. "Arthur'un bana kızgın kalmasını istemiyorum ama ikinizi de istiyorum ve kendimi

bekliyorum."

"Şükürler olsun." Scott iki başparmağını da kadının pantolonuna soktu ve ayak bileklerine kadar çekti. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir çırpıda ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu ve külotunu çıkardı.

Scott kalçalarını kavrayıp başparmaklarını kıvrımlarının kenarında gezdirdiğinde Hannah kollarımın arasında sarktı. "Seni boşaltmak için birlikte çalışacağız. Tekrar ve tekrar." Scott doğruldu ve bana baktı. Birbirimizi sadece bir ifadeden ve tercümanımız olarak yılların arkadaşlığından başka bir şey olmadan anlıyorduk.

Hannah'yı sırtı Scott'ın göğsüne yaslanacak şekilde çevirdim ve dizlerimin üzerinde pozisyon aldım.

"Neden yer değiştiriyorsun?" Ona sırtıttığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Göreceksin." Karşımda çırılçıplak duruyordu, teni mükemmeldi ve gözleri yarı kapalı, dudakları Scott'ın öpücüklerinden şişmişti. "Çok güzelsin, Hannah." Bir parmağımı amına soktum. Parmağımı sürerken Scott'ın ağırlığını tutmasına izin vererek eğilip büküldü. "İşte bu kadar." İkinci bir parmak daha ekledim ve ikisini de içeri ve dışarı pompaladım. Her vuruşumu bir zevk miyavlamasıyla karşıladı ama bu benim için yeterli değildi. Başımı eğdim ve klitorisini yaladım. Onun tadı ağzımda patladı. Sikim kalın ve hızlı bir şekilde şişti, fermuarımın baskısı, tatlı tutuşunda umutsuzca söndürmeyi umduğum lezzetli bir ağrıya neden oldu.

"Ryland. Oh Tanrım." Ellerini saçlarıma kilitledi. Dizleri titriyordu ve Scott yere yığılmadan önce ona daha iyi destek olabilmek için vücudunu eğdi. "Bana ne yapıyorsun?"

Ağzım klitorisiyle meşguldü ve onu cevap vermek için kullandım, dilimi sıkı sinir demetinin üzerinde döndürdüm ve parmaklarımla derine bastırdım.

Scott'ın sesi tepemde mırıldandı. Elleri Hannah'nın kalçalarını kavradı, ayakları Hannah'nın ayaklarını yerinde kilitledi ve bana daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını genişletti. "Yolculuğun tadını çıkar, Hannah. Yüzünü sik. Kendini tutmaya çalışma. İsteddiği şey bu ve sen onun her yerine boşalana kadar durmayacak."

Çok haklısın. Kabul ediyorum diye homurdandım ve klitorisini sertçe emdim.

Hannah başımı tutuşunu sıkılaştırdı. Vücudu kasıldı ve seğirdi, duvarları parmaklarımla etrafında çırpındı. Vücudunun işaretleri okuyabileceğim kadar birlikte olmuştuk. Çok yakındı

uçurumun kenarına geldim. Onun tadını almak için can atıyor, ona bu kadar zevk veren kişinin ben olduğum gerçeğini seviyordum. Co kusu a zından fısıltılar halinde dökülüyor ve bu fısıltılar ba ırılara d n   yordu. Parmaklarımı daha sert pompaladım ve iyi bir  nlem için üçüncüsünü ekledim. Dilim hızlı ve seri bir şekilde klitorisinin üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Onun uyarılma kokusu beni neredeyse bitiriyordu.

Parmaklarımın etrafında kenetlenen ve onu bekleyen dilimin üzerine sertçe iten ürpertici bir nabızla geldi.

"İşte bu kadar." Scott onu kaldırdı. Meme uçlarını ok adı ve kadının vücudunda bir başka ürpertici sarsıntıya neden oldu. "Yine de henüz i imiz bitmedi. Değil mi Ryland?"

Başımı bacaklarının arasından kaldırdım. " ok uzak bir ihtimal değil." Ayağa kalktım ve yıllarca sabretmeyi öğrenmenin getirdiği istikrarlı bir yavaşlıkla kıyafetlerimi çıkardım.

Pantolonumun fermuarını a tı ımda Hannah bana doğru uzandı. "Yapabilir miyim?"

Başımı salladım. "Bu sefer değil, tatlım. Bütün i i bizim yapmamıza izin vereceksin. Sikimi yalamana bayılıyorum ama bunun için daha sonra zamanımız olacak." Onu reddetmekten nefret ediyordum ama bu gerekliydi. "Bana borcunu ödemek zorunda değilsin, Hannah. Bunu istediğim yapıyorum." Bunu onun hakkında birkaç kez fark etmiştim.

-Birimiz onu memnun ettikten hemen sonra karşılık vermeye çalıştı. " mert ruhunuzu seviyorum ama bugün sizinle ilgili. Bizim için endi elenme. Biz tamamen tatmin olacağız."

A zını a a ıya doğru çekmeye ba layan endişe ka ları hafifledi. "Emin misin?"

Aletimi bacaklarının arasına götürdüm ve girişiyle aynı hizaya getirdim. Di lerinin arasından bir nefes çekti, hevesli beklenti gözlerini kapatıyordu. "Eminim. Şimdi bacaklarını belime dola." Onu havaya kaldırdım ve hızlı bir hamleyle sikimi kabzasına kadar oturttum. Bacakları kilitlendi, topukları sırtımın küçük kısmına gömüldü.

Hareket etmeye ba ladı.

"Bekle." Scott omuzlarından tutarak onu sikime doğru bastırdı. "Henüz i imiz bitmedi." Kıyafetlerini çıkardı ve bir kenara attı.

Hannah omzunun üzerinden baktı, gözleri fal ta ı gibi açıldı. "Siz... ikiniz de mi?" Sesi korku ve merak karışımı bir sesle  atalla tı.

"Denememize izin verecek misin?" Scott sordu. Hepimiz birkaç kez birlikte olmu tuk ama bu pozisyon yeniydi. "Rahatsız olursan dururum." K cını kavradı ve yanaklarını ayırdı.

Arka girişine dokunduğu anda anladım. Tısladı ve omurgasını dikleştirdi. "Yap şunu."

Scott için onu gevşetmek amacıyla vücudunda dolaşan zevki kullanarak onu sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdim. Kollarında tüyler diken diken oldu ve Scott'a daha kolay erişim sağlamak için onu göğsüme yaklaştırdım.

Yüzü konsantrasyonla buruşmuş, sikinin başı kadının darlığına girmişti. Alnında ter birikmişti, Hannah bir elini sikinin etrafına sarıp yerçekiminin onu aşağı çekmesine izin verdiğinde kontrolü elinden kaymak üzereydi.

Onu ağırlı bir yavaşlıkla kaldırdım ve ikimizin üzerine doğru yönlendirdim. Bizi tamamen içine aldı, siklerimizin arasındaki ince duvarı gerdi. Nefesim göğsümde kilitlendi, zevk hissi o kadar uç noktadaydı ki görüşüm dalgalandı. "Rahatla." Gerildiğinde omurgasını yatıştırdım, birkaç kez daha nazikçe aşağı yukarı hareket ettirdim.

Tırnakları omuzlarıma battı. "Daha sert."

Scott'a baktım ve o da başını sallayarak kabul etti. Birlikte hareket ettik, Hannah'nın içine girip çıkıyorduk, böylece birimiz girerken diğeri geri çekiliyordu. Dikkatli bir denge ve hassasiyet dansıydı bu. Sikimi amına her sokuşumda Scott'a doğru sallanıyordu. Elleri her yerdeydi, okşuyor, yoğuruyor ve deliyordu.

"Daha fazla dayanamayacağım." Nefes nefese kaldı. "Çok iyi hissediyorsun. Ben... oh Tanrım. Geliyorum."

Başka bir ortak bakıştan sonra tempomuzu değiştirdik, ikimiz de aynı anda geri çekildik, sonra onu birlikte doldurduk. Aletimin üzerindeki baskı neredeyse acı verici bir hal almıştı. Hannah bana sertçe asıldı, tüm vücudu yaklaşan boşalmaya odaklanmıştı. "Sakin kendini tutmaya kalkma," diye uyardım onu. "İstediğimiz şey bu. Senin zevkini duymamız gerekiyor."

Adlarımızı tekrar tekrar haykırdı. Tüm vücudumu spazma sokan bir titremeye boşalırken, rakipsiz coşku dalgalar halinde vücudunu sararak sikimi sağdı. Dişlerimi sıktım ve kendimi Hannah'nın içine boşaltarak coşkuya kapıldım.

Scott da onu takip etti. Boşalırken onu hissetmekten kendimi alamadım, siklerimiz bir sonraki nefesimden daha çok sevdiğim bu kadının derinliklerine kilitlenmişti.

Onu koruma ihtiyacı kükredi. Arthur'un şu anda fikrini değiştirmesi ve Hannah'yı tekrar paylaşabilmemiz için odaya geri dönmesi için her şeyimi verirdim. başına geleceğini biliyordum ama neden olduğu hasar asla tamamen . Hannah bunu hak etmemişti. O bunu hak ediyordu.

sevgi, kabul ve mutluluk. Ona tüm bunları gözümü kırpmadan sunardım. Sonsuza kadar burada bizimle kalmasını ve başına kötü bir şey gelmemesini sağlamayı tercih ederdim.

Aşk kasırğa gücüyle bedenimi yırttı. O Henry'nin kızıydı. Onu kendimden korumak istemeliydim ama bu işe yaramazdı.

"Ryland." Dudaklarıma, yanağıma ve omzuma kondurduğu tüy gibi hafif öpücükler arasında adımları fısıldadı. "Bu inanılmazdı." Vücudu kemiksizleşti. Onu asla düşürmeyeceğimi bildiği için tüm ağırlığını korkusuzca bana verdi.

Scott onun arkasında durdu, memnun bir sırıtış on yılını aldı. "Bize birkaç dakika ver, sonra tekrar yaparız."

Alaycı kıkırdaması göğüslerinin zıplamasına neden oldu. "Elbette."

Başımı eğdim ve bir meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Sikim içinde kıpırdandığında keskin bir nefes alması bir sırıtışa neden oldu. Meme ucunu yaladım, sonra diğer tarafa geçtim.

"Şaka yapmıyorsun." Bunu geniş gözlerle ve durgun bir gülümsemeye söyledi. "Peki, o zaman, elbette."

"Ne düşünüyorsun, Ryland? Ona bir duş ısmarlayalım mı? Onu biz taşıyacağız." Scott aramıza uzandı ve onun klitorisini okşadı. Amcığının sikimin üzerine bastırarak anında sıkışması sikimi uyandırdı.

"Siz ikiniz inanılmazsınız." Kalçalarını oynattı. "Duşa kadar kendim yürüyebilirim."

"Yapabilirsin," dedi Scott ve kızın kıkırına bir tokat attı. için."

Kalçalarımı sallayarak kabul ettiğimi gösterdim. "Seni becereceğim oraya kadar. Sonra ikimize de ne istersen yapabilirsin." Gözlerinde görmeye bayıldığım o şeytani parıltı belirdi. "Anlaştık."

Lanet olsun. Bu kadın için zaten deliriyordum, ama beni ve Scott'ı ele alış şekli beni uçurumun kenarından aşka sürükledi. Onun için her şeyi yapabileceğimi biliyordum, daha önce hiçbir kadın için hissetmediğim bir şey... asla.

Scott bizden önce gitti ve odamdaki duşu açtı. Hannah'yı kollarımda tuttum, onu bırakmaya korkuyordum, sanki tüm bunlar bir seraptan, asla uyanmak istemediğim bir rüyadan başka bir şey değildi. Ona sıkıca sarıldım ve zevk iniltilerini dinledim. Arthur'un bizi duymasını ve aklının başına gelmesini umuyordum. Adam bazen tam bir göt oluyordu ama Hannah için Scott ve benim hissettiklerimi hissettiğini biliyordum.

Henry anlayabilirdi. İlk öğrendiğinde bizi fena halde dövmüş olabilir ama nihayetinde anlayışla karşılardı. O zamandan beri

artık kesin onayını vermek için burada olmadığından, bu karmaşık ilişkide kendi yolumuzu bulmak zorundaydık. Henry Hannah'yı seviyordu ve onun mutluluğundan başka bir şey istemiyordu. Sonunda, sırf Hannah mutlu olduğu için o da mutlu olacaktı.

Scott bizi yatak odamın kapısında karşıladı ve Hannah'yı yere indirmeme yardım etti. Elini tuttu ve onu duşa götürdü. Ben de kapıyı açık bırakıp onu takip ettim.

Scott bir el bezi ve bir şişe vücut yıkama bezi alırken, Hannah döndü ve iki elini şaftımın etrafına sardı. "Söz vermiştin." Kaşları kalktı. "Otur, Ryland."

İstedğini yapmaktan başka çarem yoktu ve bank koltuğuna çöktüm. Göğsüme ve karnıma su fışkırdı. Hannah bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarını sikimin başına sürttü.

Onu mutlu görmek için sonsuza dek burada kalabilirim.

ARTHUR

Kendim için yarattığım sefaletin içinde debelenerek üç gün geçirdim. Kendimi hırpaladığım ve odamda saklandığım üç gün. Ben ayrıldıktan sonra Hannah'nın Henry'nin kızı olduğunu öğrenen Scott, Hannah ve Ryland'ı duydum. Onun mutluluğunu duymak ve bunun bir parçası olmamak beni neredeyse kırıyordu ama kendimi tuttum.

Henry bizim hakkımızda ne düşünürdü? Bu soru gece gündüz peşimi bırakmıyordu. Ona karşı hislerimi bilseydi, çekip gitmemi ister miydi? Suçluluk duygusu beni kendi yarattığım bir hapishaneye kilitlemişti. Ölen en iyi arkadaşımın kızına karşı güçlü hislerim vardı. Bu, Hannah'yla olan ilişkimi bırakma şeklimi mazur gösterir miydi? Onun yüzünde gördüğüm yıkım, suçluluk duygumla savaşıyordu.

"Bu onun suçu değil," dedim yüksek sesle, elimi masamda gezdirip kalemleri ve kâğıtları yere saçarken. Bunların hiçbirisi Hannah'nın suçu değildi ve bunu açıkça belirtmeliydim. "Bunu düzeltmek zorundayım." Ayağa kalkıp saatime baktım ve anahtarlarımı aldım. Arabasını garaj yoluna çektiğimde, Hannah'gün boyunca bavullarını boşaltmak için yeterince zamanı ve geceyi geçirmek için yerleştiğini hesapladım. Çatlak kaldırımında yürüyüp çizik ve ezik ön kapıyı çalarken kanım damarlarımda ateşli bir tempoyla çarpıyordu.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve kapı ile çerçeve arasındaki dar aralıktan baktı. Gözleri genişledi. "Arthur?" Nefessiz ve sessiz bir ağız hareketinden başka bir şey değildi ama iliklerime kadar titrediğini hissettim.

"Merhaba, Hannah." Ona uzanmalarını engellemek için ellerimi ceplerime soktum. "İçeri gelebilir miyim?"

Kapıyı açtı ve aynı geri adım attı. "Elbette."

Onun yanından geçip kanepeye gitmek neredeyse çok kolaydı. Söyleyeceklerim için oturmam gerekiyordu.

Liddy köşeden fırlayıp beni gördü ve yüksek sesle bağırarak yanıma geldi. "Arthur!" Bana sıkıca sarıldı ve yüzüme bir öpücük kondurdu.

Yanak. "Merhaba."

"Merhaba, Liddy." O kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben oynuyorum. Kalacak mısın?" Kucağımdan indi ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Lütfen?"

Cevap vermeden önce Hannah'nın küçük bir baş hareketiyle gelen onayını bekledim. "Bir süre burada olacağım."

"Yaşasın!" Odadan fırladı. Saniyeler sonra, oyuncaklarına kalmaya geldiğimi duyururken sesi oturma odasına geri taşındı.

Hannah yüzünü buruşturdu ve kollarını kavuşturarak kendini kanepenin diğer ucuna bıraktı. "Özür dilerim. Seni göreceği için çok heyecanlı."

"Onu özledim. İkinizi de," diye düzelttim çabucak. "Davranışlarım için özür dilerim, Hannah. Kendini beğenmişliği hak etmedin."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Sorun değil demek isterdim ama beni incittin Arthur."

"Biliyorum." Başımı göğsüme doğru eğdim. Bir kalp atışı kadar orada kalmasına izin verdikten sonra başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Henry'yi ve onun senin için ne isteyeceğini düşünüyordum."

"Babam benim mutlu olmamı isterdi. İyi ebeveynler çocukları için bunu ister. Onların güvende ve mutlu olmalarını." Omuz silkti. "Sen, Ryland ve Scott beni mutlu ediyorsunuz. Henry'nin kızı olmak bunu neden değiştirsin ki?"

"Çünkü yaptığımız şeyde yanlış bir şey olmamasına rağmen kendimden utanıyordum." Gözlerinde parlayan bakışı yakaladığımda bir elimi kaldırdım. "Bu konuda hiçbir pişmanlığım yok."

"Hayır mı?" Sesi kararsızdı ve gözlerinin kararması içimdeki hayatı söndürdü. "Gözlerimin içine bakıp en başından bilseydin her şeyi tekrar yapacağını söyleyebilir misin?"

İçimden inkâr geçti. Bir şey söylemeden önce tereddüt ettim. "Bana bunu soracağını tahmin etmiştim. Başından beri bilseydim, Henry'ye olan saygımdan dolayı duygularıma karşı koyardım."

"Birlikte yaşadığımız şeyin beni hayatım boyunca olduğumdan daha mutlu ettiğini bile bile mi?"

Sözleri bir meydan okumaydı.

Omzunun üzerinden mutfığa baktım, laminantlar soyulmuştu ve dolap kapakları yana doğru sarkıyordu. Benden farklı bir dünyada yaşıyordu, Henry'nin bir dünyada. Kızı bundan daha iyisini hak ediyordu.

Utanç beni boğmakla tehdit ediyordu. "Seni mutlu edebileceğimizi düşünmezdim."

"Babam bana her zaman mutluluğun neredeyse her şeyden üstün olduğunu söylerdi." Daha da yaklaştı. "Gerçek mutluluğu hissetmeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Yıllardır yoksulluk sınırında yaşıyorum. Zar zor giydirebildiğim ve besleyebildiğim bir kızım var. Kahvaltıda stres yiyorum ve sokaklarda yaşadığım kabusları görüyorum. Seninle geçirdiğim o birkaç ay, babam öldüğünden beri kendimi en güvende hissettiğim zaman oldu." Sıcak parmaklar benimkileri kavradı. Ellerimi ceplerimden ne zaman çıkarmıştım? "Sonunda buraya döneceğimi biliyordum Arthur. Hayat benim için hep böyle oldu. Benimle yattığın için seni suçlamıyorum ve ayrılmak benim seçimimdi."

"Ama senden kalmanı istemiştik." Neredeyse kendi isteğimle karşı çıktım. "Seni orada istiyorduk ve sen bir yanlış anlamamanı seni bizden uzaklaştırmasına izin verdin."

"Doğru. Ve sen de ölü bir adamın ne düşüneceği konusundaki endişelerinin, o yanlış anlaşılma halledildikten sonra teklif ettiğim şeyi kabul etmeni engellemesine izin verdin." Ses tonundaki mutlak soğukluk beni durdurdu. "Babam öldü, Arthur. Bunu söylemekten nefret ediyorum. Nefes almayı bıraktığı andan beri nefret ediyorum. Ama bu bulduğum küçük mutluluktan vazgeçmeyi reddediyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Çok iyi ve ikna edici bir argüman sundu. Bunun beni engellemesine izin verecek miydim? Henry onun onayını almak için burada değildi. Elimdeki tek şey onunla ilgili anılarımdı. "Bize annenle yaşadığı mutluluğu geri almak için her şeyini verebileceğini söylerdi."

"Liddy'nin mutluluğunu iki eliyle tutmasını ve onunla koşmasını isterdim. Durum hakkında ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Güvende ve mutlu olduğu sürece bunu kabul etmenin bir yolunu bulurdum." Hannah parmaklarımı sıktı ve bıraktı.

"Onun senin için en iyisi bu değildi." Bakışlarını karşıladım ve yanağındaki bir tutam saç fırçaladım.

"Bunu söyleyip duruyorsun" diye fısıldadı. "Sanırım buna benden çok kendini inandırmaya çalışıyorsun. Bu işe yaramayacak Arthur. Benim mutluluk anlayışıma sen de dahilsin, eğer istersen."

Buraya onunla konuşmak ve nerede durduğumuzu görmek için gelmiştim. Kendini cam kadar net göstermişti. Her şeyin canı cehenneme, onu istiyordum. Yaz boyunca bulduğumuz şeyi istiyordum.

"Anne?" Liddy koridorda yeniden belirdi. "Yorulдум."

"Tamam, tatlım." Hannah parmağını ön kolumun iç kısmında gezdirdi. "Biraz daha kalır mısın? Onu yatırdıktan sonra döneceğim."

"Arthur'un beni yatırmasını istiyorum." Liddy doldurulmuş su aygırını çenesinin altında kucakladı ve bana geniş gözlü, umutlu bir bakış attı.

"İtirazınız yoksa seve seve yaparım." Ayağa kalkıp Liddy'yi odasına kadar takip etmeden önce Hannah'nın bir kez daha başıyla onaylamasını bekledim.

Yatağına tırmandı ve yorganın altına sokuldu. "Sabah burada olacak mısın?"

"Emin değilim, Liddy." Bırakın gecenin geri kalanını, önümüzdeki bir saatin nasıl geçeceği hakkında bile hiçbir fikrim yoktu.

Liddy içini çekti, gözleri kapanıyordu. "Annemle olduğun zamanları seviyorum. Daha çok gülümsüyor. Lütfen kal."

Alnındaki yumuşak saçlarını düzelttim ve şakağını öptüm. "Denerim." Liddy'nin sesindeki yalvarış kadar beni etkileyen bir duygu olmamıştı. Hannah'nın haklı olduğunu anlamamı sağladı. Liddy'yi mutlu edecekse her şeyi kabul edebilirdim. Ebeveyn olmak, çocuklarımıza ihtiyaç duydukları şeyi vermek için gerektiğinde kendi mutluluğumuzdan fedakârlık etmek anlamına geliyordu.

Hannah'yı sevmek fedakârlık değildi. Onun dönüştüğü harika, güzel kadını sevmek ve takdir etmek Henry'nin anısı için bir onurdu. Henry'nin bizi çok yaşlı bulabileceği ya da Hannah'yı paylaştığımız için yanlış yaptığımız gibi asılsız korkular yüzünden onu kendimizden uzaklaştırmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Nefes alış verişi yavaşlayan Liddy'nin alnını bir kez daha öptüm. Sessizce yataktan kalktım. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Hannah'nın kapı aralığında durup sessiz bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

Bana doğru bir el uzattı ve ben de boğulmakta olan bir adamın can simidine sarılması gibi parmaklarına yapıştım. Koridora bir adım atıp Liddy'nin uyanması halinde göremeyeceği şekilde onu kendimle yüzleştirdim. "Haklısın. Sana söylediğim tüm o şeyler için bir pislik ve piçtim."

Neredeyse ben konuşmamı bitirmeden dudakları dudaklarımdaydı. Kelimelere ihtiyaç duymadan beni affettiğini söylediler. Açlık içimi parçaladı. Onu göğsüme çektim ve duygularım beni parçalamakla tehdit ederken ona tutundum.

Parmak uçları gömleğimin altında dans etti ve omurgama saplandı. Hannah öpücüğü kesti. "İstediğin bu mu?"

"Bu benim cümlem." Bizi koridordan geçirip başka bir odaya götürürken onu tekrar öptüm.

Kilidi çevirecek kadar uzun süre beni serbest bıraktı. "Liddy bana ihtiyacı olursa kapıyı çalması gerektiğini biliyor ama uyanacağını sanmıyorum. Yine de sessiz olmalıyız."

Onu tekrar göğsüme çekmek ve ikimiz de nefessiz kalana kadar öpmek için ihtiyacım olan tek teşvik buydu. Dünya bir duygu cümbüşüne dönüştü. Parmaklarımı gömleğinin eteğinin altından geçirdim ve başının üzerine kadar çıkardım. İki elini de göğsüme koydu ve ben kendi ellerimin düğmelerine uzandığımda beni susturdu. "İzin ver." Parmakları ustalıkla çalışarak saniyeler içinde gömleğimi kenara itti.

Onu kollarıma aldım ve yatağa taşıdım, yumuşak battaniyenin ortasına yatırdım ve yanına tırmandım. "Sana hak ettiğin gibi davranmama izin ver." Ben onun pantolonunu indirirken o da benimkinin düğmesini ve fermuarını açtı. Çılgınca bir ihtiyaçla beceriksizleştik, dirseklerimizi çarpıştırdık ve arzu havayı yoğun ve sıcak hale getirirken nefeslerimizi paylaştık.

Nihayet giysilerimizden kurtulduğumuzda, Hannah bacağına kalçamın üzerine attı ve beni kalçalarının arasına aldı. Kaygan sıcaklık beni karşılamak için bekliyordu ama kendimi tuttum ve dudaklarımı göğsüne indirip bir meme ucunu ağzıma almadan önce boynunun yan tarafını öptüm. Bir elini sikimin etrafına sardı ve beni daha da yaklaştırdı. "Arthur." Adım havada süzülüyor, altımda kıvranırken arzusu yükseliyordu. Acele etme dürtüsü kayboldu. Hızlı seks yapmanın zamanı değildi. Anın tadını çıkardım, her iç çekişini ve inleyişini daha sonra biriktirmek üzere hatıra olarak yakaladım.

Başparmağı sikimin başını okşadı ve ben de karşılık olarak meme ucunu ısırdım, bu da keskin bir soluğa ve sikimde sert bir çekişe neden oldu. "Seni içimde istiyorum."

"Olacağım." Ona bakmak için başımı kaldırdım. Ağırlığım onu yatağa gömdü, dirseklerim yüzünün iki yanında, saçları her yöne dağılmıştı. "Bunun her saniyesinden zevk almanı sağlayacağım, böylece başıma gelen en iyi şey olduğunu söylediğimde ciddi olup olmadığımı asla sorgulamayacaksın." Kızım dışında tabii ki ama bunu söylememe gerek yoktu.

Bu, o anda onu sevdiğimi söylemeye en çok yaklaştığım andı.

Hannah başını kaldırdı ve sonunda içine girmem için beni teşvik eden yavaş, şehvetli bir sıcaklıkla beni öptü. Dizleri kalçalarımı çevreledi ve beni daha yakına çekti. Kendimi onun kucağında, sıcaklığında kaybettim ama yavaş ve derin okşayarak acele etmemeyi başardım. İtişlerimi karşıladı, beni kabul etmek için kalçalarını kaldırdı ve bizi birbirimize kilitlemek için kıcımlı kavradı.

Tüm ağırlığımı avuçlarıma verdim ve zevk arttıkça yüzünü izledim. Gelgit yoktu, sadece daha fazlası için sürekli bir ihtiyaç vardı.

Hannah ellerini kaburgalarımda ve göğsümde gezdirdi. "Seni her yerde hissediyorum." Kalçalarını hafifçe araladı ve bana doğru yuvarladı. "Hiç böyle olmamıştı Arthur. Hiç böyle olmamıştı. Dayanamıyorum."

"Bırak." Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Bırak gitsin, Hannah." Etrafımda doruğa ulaştığında zevkim tavan yaptı, sikim davul gibi şişti. Boynunda bir damar belirdi ve başını öne doğru atarak vücudunu saran çığlığı durdurmak için omzumu ısırdı. Orgazmı boyunca dayandım, itişlerim onun zevkini başka bir dalganın zirvesinde tuttu. Ucuna kadar çekip yavaş bir hassasiyetle tekrar içeri girdiğimde, boğuk bir inilti çıkardı.

"Tekrar yap," diye fısıldadı.

Yaptım. Vücudumdaki her sinir serbest kalmak için çığlık atana ve kulağımda çaresizliğini soluyana kadar tekrar tekrar. Birlikte yükseldik, ben ona pompalarken vücutlarımız her yönden eşleşti. Ona hiç bu kadar kalbimi, bağlılığımı vermemiştim. Onunla seks yapmışım ama hiç sevişmemiştik, bu şekilde değil. Ona her şeyimi vermişim, kalbimi, ruhumu, aklımı ve bedenimi. Artık bana sahipti, kalbimin her atışına sahipti.

HANNAH

Hamileliğimi erkeklerimden saklamaya devam ettiğim gerçeği, tatiller yaklaşırken mutluluğumu engelliyordu. Arthur'un   zr   ve yatağıma geri d  nmesi, onlara gerçeği s  ylememi talep eden yepyeni bir dizi duyguyu ateşledi. Eski sevgilimin Liddy'yi   ğrendiğimde verdiği tepki korkunun beni rehin almasına izin verdi.

Bu hamileliği sır olarak saklamak, sonunda kurtardığım ilişkiyi yok etme riski taşıyordu. Tam tersi olmalıydı. Liddy konusunda onlara g  venmiştim ama hamileliğim konusunda g  venmemiştim. Sebeplerim berbattı ama yine de onları dinledim.

Bu olayı   zel kılmak istedim. Okulla ve Noel hazırlıklarıyla o kadar meşguld  m ki s  rekli erteliyordum. Ge  en her g  n, haberi onlardan sakladığım her g  n, b  y  yen karnım beni anlatmakla tehdit etse de, konuşmayı daha da zorlaştırdı.

Doğumhanedeki   tır   tır k  ğıtların   zerine oturdum ve ellerimi k  ğıt   nl  ğ  m  n i  inde yumruk yaptım. "  z  r dilerim. Ne dedin sen?"

Makinenin başındaki tumbul kadın kulaktan kulağa sırtarak ellerini sihirli değnekler gibi salladı. "  kizleriniz olacak."

S  zleri kulaklarımda   nlıyor, ıslık sesleri arasında gidip geliyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Bak.   ște bebek A ve   ște bebek B." Ekrana dokundu. "  ki farklı kalp atışı.   ki v  cut.   ki bebek."

Mide bulantısı midemi burktu. Nasıl oluyordu da ikizlerim olması sırrımı daha da dayanılmaz hale getiriyordu?   şin iyi yanı, b  y  k işşaat i  in bir fikrin kıvılcımını   akmasıydı. "Bana ultrasonun     kopyasını basabilir misin?"

Tanrı ultrason hemşiresini soru sormadığı i  in sevsin. H  l   sırtarak ve başını sallayarak resimlerin   ıktısını aldı ve yan masaya koydu. "Giyinmene izin vereceğim. Takip randevularınız zaten planlanmış, yani her şeyiniz hazır." Başımı salladım ve ona zayıf bir g  l  mseme verdim, o da odadan   ıktı.

Kıyafetlerimi değiştirmeden ve ultrason fotoğraflarını ceketimin cebine koymadan önce kendime orada yatıp paniklemem için tam bir dakika izin verdim. Kot pantolonumun bu aşamada olması gerektiğini düşündüğümünden daha dar olmasına şaşmamalıydım. "İkizler." Karnımın şişliğini kucakladım ve güldüm. "Fazladan şok olacaklar."

Onlara söylemek zorundaydım. Bunu daha fazla ertelemek işleri daha da kötüleştirecekti ve şimdi paylaşacak iki bebeğim olduğunu bildiğimden, neredeyse bu haberle dolup taşıyordum. Liddy'yi almak için durduğumda kreşteki kadın bana gülümsedi. Bu kadın doğum uzmanını seçmemin nedeni, itibarının yüksek olması ve randevularım sırasında Liddy'nin kalabileceği bir yerlerinin olmasıydı.

"Hadi, Liddy." Duvarlarında hayvan baskıları olan aydınlık kreşten çıkıp hediyeelik eşya dükkânına doğru ilerlerken elimi tuttu.

Liddy'nin ağzı kocaman açıldı ve bir sıra doldurulmuş hayvanı incelemek üzere oradan uzaklaştı. "Alabilir miyim?"

"Bir." Tek parmağımı kaldırdım. Bu haberi ona yeni bir pelüş hayvanla vermekten zarar gelmezdi. Ben tezgâhın arkasındaki kadınla konuşurken Liddy ulaşabildiği her birini alıp inceledi.

Yirmi dakika sonra elimde üç hediye çantası vardı ve Liddy yepyeni bir pelüş zürafanın gururlu sahibiydi. El ele dışarı çıktık, Liddy zıplıyordu ve ben de üç çantayla hokkabazlık yapıyordum. Caddenin karşısında balon satan bir adam gördüğünde kahkahaları bulaşıcı hale geldi.

Artık kararımı verdiğime göre, bu gece adamlarımla buluşmak için sabırsızlanıyordum. "Hazır mısın, Liddy?" Ona baktım ve köşeyi döndüm.

Omzum sert bir şeye çarptığında şaşkınlık dolu bir "oomph" sesi duyuldu.

"Özür dilerim." Erkek sesi omurgamı titretti. Chad.

Hayır. Kesinlikle hayır. Gözlerimi tanıdık tonu reddetmek için cesaretlendirdim ve başımı kaldırdım. Kahretsin.

Gözleri büyüdü. "Hannah?" Bana baktı, hatta daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildi. "Harika görünüyorsun." Onun çocuğunu doğurduktan sonra umutsuz bir hödüğe dönüşmediğimi fark edince sesi irkilmiş gibiydi.

"Teşekkürler." Küçümseyici bir tonla söyledim ve Liddy'yi yanıma çektim. "Gitmemiz gerekiyor. İzninizle." Yanından geçip gittim, onu gördüğüme sevindiğimi söylememeyi başardıım için mutluydum. Söylenecek en kibar şey olsa bile bu düpedüz bir yalan olurdu.

"Bekle." Kaşları aşağı doğru indi ve Liddy'yi daha iyi görebilmek için eğildi. Bu da yeterli olmayınca, göz hizasına gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Bu o mu?"

"O mu?" Sesimi tehlikeli bir tona alçalttım.

Chad kızarma nezaketini gösterdi ama el salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. O benim mi?"

Savunmaya geçtim ve sesimi kilitledim. Liddy *benim* kızımdı. Bu adam onun DNA'sından başka bir şey katmamıştı. Ondan uzaklaştığı andan beri onun olmamıştı. Evet demek Liddy'nin kafasını karıştırma riski taşıyordu. Babasını hiç sormamıştı. Bir babası olduğunu biliyordu ama bu konu nadiren gündeme gelirdi. Okulda ebeveynleri anne ve baba olarak gruplara ayırmaktan bahseden derslerden kaçındım. Hiç kimse bunu sorgulamadı. İçimi kaplayan endişe ve öfkeye rağmen yalan söylemeyi reddettim. "Evet."

Liddy bacaklarımın arkasına eğildi ve kalçamın yanından dışarı baktı. Chad'e baktı, küçük aklı bu adamın neden kendisiyle bu kadar ilgilendiğine dair bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Hiçbir zaman utangaç bir tip olmamıştı ama çoğu erkek onun alanını işgal etmeden önce biraz ısınmasına izin verme eğilimindeydi.

Chad başını kaldırıp bana baktı ve yüzünde göreceğimi hiç düşünmediğim bir ifade belirdi. Adamın utanmış göründüğüne yemin edebilirim.

"Adı ne?" Gözleri tekrar Liddy'ye kayarken benimle konuştu. Zürafasını yüzüne doğru itti ve bacağıma daha sıkı sarıldı. "Liddy." Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. Ses tonum değişmedi. Katı, bedenim sahip olduğu cazibeye karşı aşılmaz bir duvardı. Bu cazibeyi bana karşı daha önce hiç kullanmak zorunda kalmamıştı ama var olduklarını biliyordum ve şimdi onlara kanmayacak kadar akıllıydım.

"Merhaba, Liddy." Chad elini uzattı. Liddy ona şaşkın şaşkın baktı ve sonunda lafı ağzından kaçırdı. "Ben senin-"

Söylemeye niyetlendiği başka ne varsa örtbas etmek için öksürdüm. "Bunu onunla konuş, Chad."

Yüzünde önce bir şaşkınlık, ardından da bir üzüntü belirdi. "Doğru. Pekâlâ." Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Kendimi berbat hissediyorum, Hannah."

Doktorun muayenehanesinden çıkarken hissettiğim tüm sevinç, söylemek üzere olduğu şeyi fark ettiğimde dağıldı.

"Gerçekten mi?" Başımı yana eğdim ve yanılıyor olmam için dua ettim.

"Evet. Çok fazlaydı, biliyor musun?" Omuz silkti.

"Öyle miydi?" Elimi hediye paketlerinin saplarına doladım. "Çok muydu, Chad? Sorumluluklarını bırakıp giden ve beni her şeyi tek başıma idare etmek zorunda bırakan senin için ne kadar korkunç olduğunu anlat bana." Dudaklarımı zorla kapattım. Liddy'nin tüm bunları duymasına gerek yoktu. O zamanlar söylemeye fırsat bulamadığım her şey içimde fokurduyordu. Üç yıl. Üç yıllık mutlak sessizlik ve tek söyleyebildiği "çok şey oldu". Yok artık, çok fazlaydı.

"Ben değiştim." Bakışlarımı gerçek bir pişmanlıkla karşıladı. "Üç yıl uzun bir süre. Ben büyüdüm."

"Bana aynı görünüyorsun." Liddy'nin miras aldığı aynı ela gözler. Etrafındaki herkesin gülümsemesine karşılık vermek isteyen aynı aptal gülümseme.

Ilık güneş ışığı, paltomun kuyruklarını sallayarak caddede esen sert rüzgâra karşı savaştı. Liddy'nin kolu bacağıma dolandı. "Anne, gidebilir miyiz?" Chad'e bakmayı reddederek zürafasıyla konuştu.

"Gerçekten çok üzgünüm," demek için acele etti Chad, sanki bir hışımla uzaklaşıp bir daha arkama bakmayacağını biliyormuş gibi. "Her şeyi öyle bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Her şeyi nasıl bıraktı? Dişlerimi birbirine geçirdim.

"Onu tanıma şansına sahip olmak isterim." Liddy'ye doğru başını salladı. "Her çocuk babasını tanımalı." Ben sözünü kesmeden o söyledi.

Liddy yanımda sertleşti ama sessizliğini korudu.

"Seni özledim." Elini yüzüme doğru uzattı.

Hızlı geri adımım neredeyse Liddy'ye takılmama neden oluyordu ama dokunmaktan kaçınmayı başardım. Beni ve Liddy'yi bırakıp gittiğinde bana dokunma hakkından vazgeçmişti. Eli tekrar yanına düştü. Tüm şüphelerim ve korkularım birleşti. "Niyetin nedir?" Bana gerçeği söyleyeceğinden şüpheliydim ama soruya verdiği tepki çok şeyi açığa çıkardı.

Hayatının büyük bir bölümünü geçirmesini sağlayan o karizmatik gülümsedi. "Sadece ikinizle vakit geçirmek için."

Evet, doğru. Buna bir saniye bile inanmadım. Chad'in her zaman art niyetleri vardı. Tekrar hamile olduğumu öğrenirse ne derdi? Neredeyse çantaları suratına fırlatıp her şeyi açıklayacaktım. Beni engelleyen tek şey Liddy ve malikânede beni bekleyen üç adamdı. Neden varlığımın baş belası Chad'e onlardan önce söyleyeyim ki? Buna değmezdi. Hem de hiç. Chad'i içeri almak, yeni kurmayı başardığım aile düzenini bozacaktı.

"Şu an iyi bir zaman değil." Eğer buna izin verirsem, bunun bir rahatsızlık olacağını açıkça belirttim.

"Hadi, Hannah." Tekrar uzanmaktan kaçındı ama ağırlığının değiştiğini ve elinin açılıp kapandığını fark ettim. Ona teslim olmamı talep etmek istiyordu. Her zaman bencil bir piç olmuştu. Beni koruduğu için bunu yanına bırakmıştım.

Artık yok. Daha iyisini bulmuştum. Yine de, hepsine lanet olsun. O Liddy'nin babasıydı ve haklıydı - eğer gerçekten değiştiyse onu tanıma fırsatını hak ediyordu. Liddy'yi biyolojik babasından uzak tutmak görmezden gelinemeyecek kadar yanlış geliyordu.

"Gelecek hafta buluşabiliriz." Tarihi, saati ve yeri belirledim. "Bu işin kontrolü bende, Chad. Eğer Liddy bunu yapmak istemezse, yapmayız. Eğer çok rahatsız olursa, . Yavaştan alacağız, onun hızında ve sadece onun hızında."

Sanki ipleri çekilen bir kuklaymış gibi başıyla onayladı. "Elbette. Bana uyar." Liddy'ye doğru sırtıttı. "Onun rahatsız olmasını istemeyiz."

Her kelimesi doğru, *çok doğru* geliyordu. Paranoyaklaşıyor muydum yoksa sesi gerçekten senaryoya mı benziyordu? Hiçbir fikrim yoktu ve sabrım tükenmek üzereydi. "Tamam o zaman. Hoşça kal, Chad." Onunla bina arasındaki boşluğa doğru eğildim, az önce bir kadın doğum uzmanının ofisinden elimde hediye paketleriyle çıktığım gerçeğinden habersiz görüldüğü için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettardım.

"Görüşürüz, Liddy bug." Ona taktığı lakapla sırtıttı.

Liddy'nin parmakları benimkileri eklemlerimi ağrıtabilecek kadar sıkıttı. "Şimdi eve mi gidiyoruz?"

"Hadi Scott, Arthur ve Ryland'ı görmeye gidelim." Ellerimizi ileri geri salladım. "Onlara yeni zürafanı gösterebilirsin."

Dikkatini dağıtmak işe yaramış, Liddy'yi günün olumlu yanlarına yeniden odaklamıştı. Malikâneye evim demeye başlamıştı. Onu düzeltmekte tereddüt ettim çünkü bana da öyle gelmeye başlamıştı. Üç adam tarafından bir kez daha kollarımızı açarak karşılandık. Deena bile bu anlaşmadan memnun görünüyordu. İtirazı varsa bile bunu kendine saklıyordu ve konuştuğumuzda her zaman nazik davranıyordu.

Merdivenleri tırmanıp ön kapıyı açtığımızda titreme başladı. Hediye paketlerini tutan elimdeki hissi kaybettim ve eşiği geçerken neredeyse onları düşürüyordum. Zihinsel bir lanet mırıldanarak çantaları vestiyerin içine, benim ve Liddy'nin paltolarının arkasındaki rafa sakladım.

Sonunda dünyadaki yerimi bulmuştum ve Chad her şeye meydan okumak için çıkageldi.

Liddy antrede sekerek Ryland'a seslendi, ben de durup kapalı dolap kapısına yaslandım. Aylar önce burada çalışmaya başladığımdan beri evdeki hisler benim için değişmişti. İlk başlarda kendimi yalnız, neredeyse yoksun hissetmişim.

Kahkahalar bana doğru süzüldü. Liddy'nin kahkahaları. Chad'in yanında utangaçken, Ryland, Scott ve Arthur'un yanında çiçek açmıştı. Baba neydi ki? Dünyanın en iyilerinden birine sahiptim. Chad ne yazık ki her açıdan eksikti. Liddy'yi görme hakkını hâlâ ona borçlu muydum? Karnımdaki bir kıpırtı bana Chad'den daha fazla düşünmem gerektiğini hatırlattı.

Çalışma odasıyla antre arasındaki köşeyi **döndüm**. Hannah koridordaki dolabın önünde durmuş, bir eli karnında, tüm vücudu kaçmaya hazırlanıyordu. En ufak bir hareket onu kaçmaya zorlayacakmış gibi görünüyordu. Bu bakışı bir bakışta anlayacak kadar sık görmüştüm. Korku ve belirsizlikle birlikte ağır dozda suçluluk duygusuydu.

"Hannah?" Ses tonumun endişemi yansıttığından emin oldum ama sesimi alçak ve mütevazı tuttum. Belli ki üzgün ve dikkati dağınıktı ve sesimi sıçradı.

"Scott." Kapıyı itti, bir gülümseme belirdi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Liddy seni buldu mu?"

"Öyle yaptı." Hannah'nın her hareketine vereceği tepkiyi gözleyerek sabit adımlarla yaklaştım. Uzak durmamı istediye de buna dair hiçbir işaret vermedi. Aksine, uzattığı eliyle beni daha yakına davet etti. "Yine geceyi burada geçirmek istedi."

Hannah iki kaşını da kaldırdı. "O mu söyledi, yoksa önce sen mi söyledin?"

"Biliyor musun, hatırlayamıyorum," dedim tavana bakıyormuş gibi yaparken. Elini tutarak etrafında döndüm ve göğsüme çarptığında burnunun ucunu öptüm. "Her , ona seninle konuşacağımı söyledim."

"Oh, tabii." Kaşlarını çatar gibi yaptı. "Beni kötü adam yap."

"Asla olmaz. Eğer istediğin buysa ona eve gitmesi gerektiğini söyleyeceğim." Bir elimi kalbimin üzerine koydum. "Yemin ederim."

Avucunu ağzımın üzerine kapattı. "Sözünü bitirme. Lütfen." Elini kendi elimle kapattım ve öptüm. "Özür dilerim. Eski alışkanlık." Elini indirdiğinde devam ettim. "Sen ve Liddy'nin bu gece tekrar kalmanızı çok isterim." tekrar

taşınmasını teklif etmiştik ama bu adım çok

Hannah'nın şu anda kabul edebileceği çok şey var.

"Bunu düşüneceğim." Gözlerinin arasında bir oluk belirdi.

"Bu neyle ilgili?" Başparmağımla çizgiyi takip ettim. "Endişeleniyorsun."
"Önemli bir şey değil."

"Hannah." Bana bakmasını bekledim. "Bizimle konuşabilirsin. Artık her şeyle tek başına başa çıkmak zorunda değilsin."

Omuzlarının aniden kıvrılması beni ittiğime memnun etti. Bu benim için alışılmadık bir durumdu. Yıllarımı kadınlarla bir kez yatıp sonra onları bırakarak geçirmiştım. Onların sorunlarını sormak ve endişelerini dinlemek yıllarca hayatıma ters düşmüştü ama bunu Hannah için yaptım çünkü onun çekip gitmesinin nedeni olmak istemiyordum. Arthur özür dilediğinden ve o da geri dönmeye başladığından beri, yeniden canlanan ilişkimize zar zor tutunmanın çaresiz duygusu beni gergin tutuyordu.

Liddy'nin kahkahaları Ryland ve Arthur'un seslerine karışıyordu. Yeni zürafasıyla çalışma odasına dalmış, gülüyor ve o kadar hızlı konuşuyordu ki konuşmanın yarısını kaçırmıştım. Ryland onu daha iyi anlıyordu ama Hannah'nın bana ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Her zaman Liddy'nin bir adım gerisindeydi, bu yüzden birkaç saniye sonra onu göremeyince bakmaya gittim.

"Liddy'nin babasıyla karşılaştım." Hannah yan gözle beni süzdü. Yüzümü dikkatle ifadesiz tuttum. "Ve?"

Ödünç alınmış bir zamanımız olabileceğini öğrenince evdeki aydınlık azaldı. Hannah her zaman Chad'den nefret ettiğini söylerdi ama bir zamanlar onu etkilemişti. Kendi yaşında biri onu tekrar baştan çıkarabilirdi. İsteddiği buysa gitmesine izin verecek kadar güçlü müydüm?

Antreden geçti ve Liddy'nin oyun oynadığı odanın karşı tarafındaki çalışma odasına girdi. "Liddy'yi tanımak istiyor."

Damarlarımda dolaşan kıskançlık dalgası beni şaşırttı. Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Ben de kimseyi bu şekilde sevmemiştim. Hakimiyet için savaşılan lanetleri bastırdım ve kanımdaki şiddete boyun eğmek isteyen bedenimin her parçasını yumuşattım. Chad gittiği gün ebeveynlik haklarını kaybetti. Hikayenin sonu. Bunu söylemek ya da duygularımı itiraf etmek bana düşmezdi. "Bunu düşünüyor musun?" Acı sesime yansiyarak zaten hırçın olan hırıltımı derinleştirdi ve boğazımda titreşen derin bir gümürtüye dönüştürdü.

"Öyleyim."

Ryland ve Arthur yanlarına geldiler. "Ne?" Ryland sordu.

"Akşam yemeği hazır." Deena sanki mükemmel anı bekliyormuş gibi odaya daldı. "Liddy, benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Bir elini ağzına götürdü ve "Bize özel bir peri masası yaptım" diye fısıldadı.

"Evet." Liddy hızla Deena'ya doğru koştu. "Bütün periler gelecek mi?"

Deena'yla göz göze geldim ve teşekkür ederim dedim. Başını eğdi ve Liddy'yi odadan çıkardı. Deena'nın, Liddy'nin küçük kulakları duymadan ne zaman yetişkin sohbeti yapmamız gerektiği konusunda altıncı hissi olduğuna yemin edebilirim.

Yalnız kaldığımızda Hannah, Ryland ve Arthur'un arasından geçerek yemek odasına girdi. Sessizliği ve hızlı adımları konuşmaya devam etmeden önce beklemem konusunda beni uyardı.

Hepimiz masanın etrafına oturduktan sonra Arthur peçetesini kucağına yaydı ve beni işaret etti. "Neyi tartışıyoruz?"

"Bu bir tartışma değil." Hannah tabağına bir avuç taze fasulye koydu.

Hem Arthur'a hem de Ryland'a uyarı bakışları attım. Buna karşı çok fazla mücadele edersek Hannah'yı uzaklaştırma riskimiz vardı. Umarım kendi duygularımı onun konuşmasına izin verecek kadar uzun tutabilirdim.

Yemeği kurcalayan Hannah burnunu kırıttı. "Tavuk bozulmuş mu?"

Tabağıyı kokladım. "Bana güzel kokuyor."

Başını salladı ve tabağını kenara itti. "Buraya gelirken Chad'e rastladım. Liddy ile vakit geçirmek istiyor. Onu tanımak istediğini söyledi."

En iyi iki arkadaşım oldukları yerde donup kaldılar. Hiçbir şey hareket etmedi. Hava bile bir mola verdi, yoğun ve gergin hissediyordu.

Ryland göz ucuyla bana bir bakış attığında bakışlarımı indirdim ve sessizce ona bir şey söylersem kendimi kaybedeceğimi söyledim.

"Ve sen de ona izin vermeye hazırsın." Bunu bir ifade olarak söyledi. "Ne de olsa onun babası."

Nefes verirken rahatlama sesi duyuldu. "Onu görme hakkını hak ediyor. O kadar da kötü bir adam değil." Durdu ve bize baktı. Yanağının içini çiğnerken gözlerinde şüphe belirdi. "Ayrılmakla beni incitmiş olabilir. Ama Liddy'nin babasına ihtiyacı var."

"O *bir* babayı hak ediyor. Onu koşulsuz seven birini." Beni duyup duymadığına dair hiçbir fikrim olmadan neredeyse kelimeleri fısıldıyordum. Onları içimde tutmak acı veriyordu. Yemek odasındaki olağan aydınlık azaldı. Neşe

Hannah'nın beraberinde getirdiği, evimizi bir yuvaya dönüştüren sevgi tehdit altındaydı.

Arthur elini masanın altında yumruk haline getirirken parmak eklemleri patladı. Hannah bunu duyduysa bile fark etmedi. Ryland peçetesini parmaklarının arasında ileri geri kaydırđı ve Hannah'nın yüzüne odaklandı. Hepimiz onun çıkmasını bekledik. Devam etme konusundaki isteksizliği Chad'e olan gerçek hisleri hakkında çok şey anlatıyordu. Başlangıçtaki kıskançlık azaldı. Onu kazanamamıştı. Yine de adamın Liddy üzerinde istediğimizden daha fazla hakkı vardı ve Liddy'yle geçirilen zaman Hannah'yla geçirilen zamanı da kapsıyordu. Liddy'yi herhangi birimizle aynı odada yalnız bırakması haftalar sürdü. Kızını bize emanet etmişti. Dünyada hiçbir şey bundan daha güçlü bir güven gösteremezdi.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Hannah'nın fikrimizi sorması odada yeni bir gerilim dalgasına yol açtı.

Öne doğru eğildim, dirseklerim masanın üzerindeydi, parmaklarım dudaklarımın önünde kenetlenmişti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet." Masada karşımda oturuyordu, bir yanında Ryland, diğer yanında Arthur vardı. Dairesel masa genellikle samimi hissettirirdi ama bu gece bizi ayıran boşluktan nefret ettim. "Yanlış bir karar mı veriyorum?"

"Buna senin adına cevap veremeyiz," dedi Ryland, aynı anda Arthur, "Lanet herifin defolup gitmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım. Aynen benim düşüncelerim. Bu Chad piçinin eline bir fırsat geçmişti ve o bunu mahvetmişti. Arthur neredeyse Hannah'dan uzaklaşıyordu ama akıllı başına gelmişti. Hepimiz arasında, kızıyla olan korkunç ilişkisini düşününce en hoşgörölü olanın o olmasını bekliyordum. Benim tarafımda olması beklenmedik bir bonus oldu.

Ryland gömleğinin kollarını dirseklerine kadar itti. "Dur bakalım. Aptalca bir hata yaptığı için onu kınayamayız. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Hannah önce Ryland'a, sonra da Arthur'a bakmak için yana kaydı. Arthur döndü ve onunla yüzleşti. "Sana karşı hiç kötü bir şey yaptı mı? Kendine ya da Liddy'ye yönelik bir tehdit olduğunu düşündüğün bir şey?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O her zaman iyiydi. Bana iyi davranırdı. Bu yüzden beni terk edip gittiğinde ve çocuk yetiştirmek için çok genç olduğunu söylediğinde şok oldum." Çenesi titriyordu. "Onu seviyordum. Yıkılmışım."

"Siktiğimin piçi." Küfür, bastırduğım dudaklarımın arasından kayıp gitti. Ryland konuşmaya başladığında bir elimi kaldırdım. "Fikrimi söylemeye hakkım var. Kızgıyım. Bunu kabullen." Ayağa kalktım ve sandalyemi arkamdan sürükleyerek masanın etrafında yürüdüm. Sandalyeyi Hannah'nın yanına koydum ve oturdum. Dizlerimiz çarpıştı ve bu dokunuş beni olması gerekenden daha fazla rahatlatı. "İkinci bir şansı hak etmiyor."

Hannah sertçe yutkundu. "Hayır mı?"

"Hayır." Kararlı davrandım. "Ona ulaşmak için yılları vardı. Bugün onunla karşılaştığınızda nereye gidiyordu? Seni aramayı planlıyor muydu yoksa tesadüfen sana rastladı ve o anda mı karar verdi?"

"Ben... Bilmiyorum."

Şaşkınlığı durmam için bana yalvardı ama artık geri adım atamayacak kadar ileri gitmişim. "Liddy bize sahip. Herhangi birimiz onun babası olmak için her şeyimizi verebiliriz. Durumun farklı olmasını ne kadar istediğimizi biliyor musun? Ryland mükemmel bir baba adayı. Arthur'un serçe parmağında, bu Chad'in tüm vücudunda olduğundan daha fazla ebeveynlik içgüdüğü var. Liddy bunu hak ediyor. Gerçek bile olmayabilecek tesadüfi bir fırsatı değil, her seferinde onu ilk sıraya koyan birini hak ediyor." Gerçekten gitmeye başlamışım ve durmam gerektiğini bilmeme rağmen kalbim beynimin önüne geçti. Ellerini tuttum ve her iki bileğini de öptüm. "Neden Chad öne çıkıp onun babası olsun ki? Onun DNA'sına katkıda bulundu diye mi? Babalık bundan daha fazlasıdır. Babalık sevgi ve fedakârlıktır. Herhangi birimiz Liddy için hayatımızı verebiliriz. Senin için."

Arthur, Hannah'nın arkasından boğazını keser gibi bir hareket yaparak durmamı istedi. Ryland arkamda kaldı ama her iç çekişindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Ben hiç ebeveyn olmadım. Size desteğim ve sevgimden başka verebilecek bir şeyim yok. Liddy her zaman bizimle güvende oldu. Onu kendi çocuğum gibi seviyorum. Eğer izin verirseniz onu hemen şimdi evlat edinirim." Son birkaç aydır bunu avukatımızı arayacak kadar sık düşünmüştüm. Bana bunun mümkün olduğu ve yapılabileceği konusunda güvence vermişti. Tek ihtiyacımız olan Hannah'nın onayı ve Chad'in ebeveynlik haklarını onaylamasıydı.

Hannah'nın şaşkın ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Ellerimi bıraktı ve iki kolunu boynuma doladı. Dudakları benimkilere çarptı ve öpücüğünün şiddetiyle onları zedeledi.

Arthur'un çenesi açıldı. Yüzümdeki sırıtışla savaştım ve Hannah'yı sandalyesinden kucağıma aldım. Her kelimesinde ciddiydim ve tutkulu konuşmam açıkça

Hannah'nın içinde bir şeylere dokunmuştu. Onu ve Liddy'yi önemsedığımızı biliyordu ama belki de bunu duymaya ihtiyacı vardı. Arthur'un eski karısı da hep bundan şikâyetçi değil miydi? Onu sevdiğini bilmek, bunu her zaman duymak istiyordu.

Neden onun için ölebileceğimi söylemek, ona aşık olduğumu itiraf etmekten daha kolaydı?

HANNAH

Scott'ın açıklaması kollarına ve kucağına düşmemi kolaylaştırdı. Öyle bir tutku ve acelecilikle konuşmuştu ki, odanın etrafında dönmesine neden oldu. Ne zaman onu, üçünü de Liddy'nin babası olarak hayal etsem, dünyam nefret dolu ve senkronizasyondan uzak hissetmeyi bırakıyordu. Liddy'ye ve hakkında hâlâ hiçbir şey bilmedikleri ikizlere harika babalık yaparlardı.

Scott'ı öptüğüm anda CHAD'ın düşünceleri beni istila etti. Araya izin verdiğim için nefret ediyordum ama kaos ancak bir süre kontrol edilebildikten sonra tekrar serbest kalabiliyordu. Scott'ın kolları belime dolanarak beni öpücüğü derinleştirmeye teşvik etti.

ARTHUR VE RYLAND yerlerinde kaldılar. Gözlerimi açtım ve Ryland'ın ateşli bakışlarıyla karşılaştım. Sonunda yine iyi bir yerdeydik. Chad'in tekrar hayatıma girmesine izin verme riskini göze alabilir miydim? Chad'e Liddy ile biraz zaman geçirmesi ve kendini kanıtlaması için bir şans vermem en doğrusuydu. Nasıl etkileşime girdiklerini görecektim ve oradan devam edecektim.

SCOTT ÖPÜCÜĞÜ parmakları kalçalarımın kilitlenmişti ve yüzünde merak dolu bir ifade vardı.

"Ona kendi kızınmış gibi davranmana bayılıyorum." Ellerimi Scott'ın saçlarında gezdirdim ve tırnaklarımı boynuna geçirdim.

"Ama yine de Chad'in Liddy'yi görmesine izin vereceksin." Gözlerindeki ateş hafif bir yanmaya dönüştü. "Sen benden daha iyi bir insansın."

"Daha iyi değil." Göğsümü sıkan iç çekişime engel oldum. Onlara ikizlerden bahsetmeliydim. Hediye çantalarını yapmayı henüz bitirmemiştim ama

bugünün yeterince iyi olması gerekiyordu. Ultrasonla ilgili düşünceler içimi yaktı. Onlara güvenmişim. Tutkulu konuşmalarından, kabullenişlerinden ve Liddy'ye duydukları düpedüz sevgiden sonra nasıl güvenmem?

YOKSUN OLDUĞUM GÜVEN İÇİME İŞLEDİ ve beni her şeyi anlatmaya itti. Henüz değil. Korkudan ya da paranoyadan değil, bu anı özel kılmak istediğim için kendimi tuttum. Aklımın bir köşesinde plan şekillendi ve Scott'ı öperek sırtışıma gizledim. "Sence Deena bir süreliğine Liddy'ye göz kulak olabilir mi? Geceyi hepinizle birlikte geçirmek istiyorum."

"ONA SORACAĞIM." Ryland sandalyesinden fırladı ve odadan dışarı fırladı.

Güldüğü sırada SCOTT'ın göğsü gümbürdedi. Avucumu kalbinin üzerine koydum ve sabit ritmin içime işlemesine izin verdim. "Teşekkür ederim."

"NE İÇİN?" Şaşkınlık alnını kırıştırdı.

ÇİZGİLERİ . "Sen olduğun için. Tutkulu ve şefkatli olduğun için." Döndüm ve Arthur'un elini tuttum. "Ve sen, durumumuzun kolay olmadığını ama uğruna savaşmaya değer olduğunu kabul ettiğin için."

Boş sandalyeme kaydı ve Scott'ın dizlerini kendi dizleriyle destekledi. Güçlü kolları belime dolandı ve beni kendine çekti. Dudaklarıma sahip olmadan önce çeneme öpücükler kondurdu. Bana Chad'den beklediğim ama hiç görmediğim türden koşulsuz bir destek vermişlerdi.

RYLAND'IN ADIMLARI yaklaştığını haber veriyordu. "Deena Liddy'ye göz kulak olacak. Şu anda sinema odasındalar. Filmden sonra onu yatıracak."

BÜYÜK İHTİMALLE LIDDY filmin ortasında uyuyakalacak ve yatağına götürülmesi gerekecekti. Deena'nın her şeyi kontrol altında tuttuğunu biliyordum. Ondan nadiren bir şey isterdim, ama bana defalarca LIDDY'yi sevdiğini söylemişti.

Liddy ile geçirdiği zaman kendini yeniden genç hissetmesine yardımcı oluyor ve ona kendi kızını büyüttüğünü hatırlatıyordu.

"HADI YATAĞA GİDELİM." Scott'ın kucağından kaydım ve Arthur'un kamarasına giden merdivenlere yöneldim. Üç adam da arkamda sıraya girdi. Başıma gelecekleri bilmek ayaklarımı hızlandırıyor. Onlara duyduğum ihtiyaç hiçbir zaman tam olarak geçmemişti ve son birkaç haftadır cinsel dürtülerimde bir artış olduğunu fark etmiştim. Bana uygun olduğu sürece her saniyenin tadını çıkarmayı planlıyordum.

Eşiği geçip Arthur'un odasına girdik. Maun kaplamaları, ipek çarşafli devasa yatağı ve antika bir gardırobu aydınlatan balkondan odaya süzülen ay ışığını görmek için bir saniyem vardı, sonra etrafımı sarmışlardı ve görüşümü onların bedenlerinden ve aramızdaki acıdan başka bir şeyle doldurmamışlardı. Ellerimi Arthur'un omuzlarında gezdirdim ve öpmek için dudaklarımı kaldırdım.

Genellikle kontrol altında tuttuğu derin bir açlıkla cevap verdi ama o gece her şeyi serbest bıraktı. Geniş elleri kıcımlı kavradı ve vücuduyla aynı hızda olmam için yukarı çekti. Ereksiyonu karnıma, her an fark edeceklerini tahmin ettiğim bebek yumrusunun hemen altına bastırdı.

SCOTT VE RYLAND arkamda durdular. Elleri her yanıma değiyordu. Dudakları kürek kemiğimin üzerinde gezinirken Ryland saçlarımı ensemden topladı. Arthur'un gömleğini pantolonundan çekti. Onları böyle görmek, tamamen bana ve arzumuza yatırım yapmak, her anı değerli kılıyordu.

Arthur'un gömleğini omuzlarından sıyırdım ve kemer tokasına ulaşana kadar göğsünün ortasında bir iz bıraktım. Bu hareket doğrudan amıma bir kıvılcım gönderdi. Parmaklarımı kemerine geçirdim ve çekiştirerek kalça kemiğinin üzerindeki bir başka kaslı et bandını ortaya çıkardım. "Siktir, çok seksisin." Göğsünün çukurunu öptüm ve pantolonunun kemerini çözdüm. Birkaç saniye sonra siki serbest kaldı ve başımı kalın şaftın üzerinde salladım.

Başımı iki yanından kavradı ve sikini boğazıma gömdü, titrerken başı geriye düştü.

Ben de hepsine aynı şeyi yaptım. Güç dengesizliği yoktu, birbirimize saygılı davrandık ve kimsenin kendini dışlanmış hissetmediğinden emin olduk. Arthur'u sertçe emdim ve Scott ile Ryland'a uzandım. Arthur'u kuşattılar ve bir dakikadan kısa bir süre içinde seçimimi bir açık büfe gibi önüme serdim. Birinden diğerine geçtim, sırayla aşağı doğru ilerledim ve sonra tekrar geri döndüm.

"Beklemeyi zorlaştırıyorsun, Hannah." Scott'ın boğuk sesi, sikinin başını ısırmam için beni kışkırttı. Hızlı tıslamasını başımın arkasındaki bir el izledi. "Tekrar yap." Dişlerimin keskin bir ısırığıyla cevap verdim, sonra ayağa kalkmadan önce acıyı dilimle yatıştırdım.

^{Kıyafetler} bir hışımla yere . Geriye doğru yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağın ortasına yerleştirerek içine tırmandım. "Her istiyorum. Beni tamamen doldurmanı istiyorum." Onlarla tanışana kadar yatakta hiç cesur olmamıştım. Bana sadece hayal ettiğim şeyleri söyleme ve ihtiyacım olanı isteme cesareti verdiler.

"YAVAŞ BAŞLAYACAĞIZ." Arthur bana doğru sinsice yaklaştı. Ona uzanıp uzun ve yavaş bir şekilde okşadığımda siki seğirdi. "Bütün gece bizim ve ben her saniyeyi kullanmayı planlıyorum."

^{"KABUL EDİYORUM."} Scott kaydı, Ryland da diğer tarafa geçti. "Bu gece seninle ilgili. Seni kaç kez boşaltabileceğimizi ve kaç pozisyona girebileceğimizi merak ediyorum."

["] Sırtımı dikleştirdim ve Arthur'un sikini sıırıslıklam amımın içine sokmaya çalıştım. "Hepsini istiyorum."

ARTHUR beni yüzüstü ^{yattırdı} ve sikini kık yanaklarımın arasına sürttü. "İşte tam olarak alacağın şey bu."

"Buraya gel, Ryland." Ellerimin ve dizlerimin üzerine kaydım ve yatağı okşadım.

Yaklaştı ve dizlerinin üzerine kalktı. Onu ağzıma aldım ve olabildiğince derine soktum. Omurgamın kavisi kıkımı Arthur'a doğru kaldırdı, o da bu açıdan yararlanarak sikinin başıyla beni tahrik etti. Onun genişliği tarafından gerilmenin verdiği yavaş his arzularımı kamçılıyordu.

SCOTT klitorisimi ^{parmakladı} ve meme uçlarımı emmek için altıma eğildi. Tanrım, hepsi üzerimdeydi. Elleri, yarakları, ağızları. Vücudumun her hassas parçası onların dikkatini çekiyordu. Daha önce de birlikte olmuştuk ama bu farklıydı. Bu, kafa derimi karıncalandıran ve beni milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit eden yavaş, ağırlı bir zevk birikimiydi.

Daha fazlasını isteyerek kalçalarımı Arthur'un üzerinde ^{salladım}. Tamamen geri çekilerek ve sikini parmaklarıyla değiştirerek karşılık verdi. Tanrım, bu iyi hissettirdi ama onun kadar iyi değil. Ryland'ın sikine sürtündüm ve kıkımı oynattım.

"HENÜZ HAZIR DEĞİLSİN." Arthur parmaklarını derinlemesine pompaladı, sonra o özel noktaya vurmak için kıvrıldı. Omurgamda şimşekler çakarken ve göz kapaklarımın ardında renkler patlarken geriye doğru fırladım. "İşte bu kadar." Arthur bir parmağıyla daha baskı uyguladı ve diğer elini sırtımın ortasına koydu. "Elime bin, Hannah. Bizim için iyi ve hazır ol. Ryland o narin amcığını sikerken Scott'ı kıkına almıştın. Hazır olduğunda bunu tekrar yapacağız. Ve tüm bu süre boyunca bir horoz emebilirsin."

Zihnimde canlı bir resim ^{çizdi}, hemen yerine getirmeyi arzuladığım bir resim. Ama haklıydı. Onlardan birinin kıkımı almasına izin vermek, kasları farklı şekillerde gevşetmek ve germek anlamına geliyordu. Scott meme uçlarını değiştirdi ve klitorisime ek baskı uyguladı. Diğer eli az önce serbest bıraktığı meme ucunu sıkıştırdı ve bükte. Ryland omuzlarımı tuttu ve ben onun sikini derinlemesine yalarken bana ek destek verdi.

Onlara nasıl hazırlanacağıma dair kendi planlarım vardı. Üç adamdan da kurtulup dizlerimin üzerinde döndüm ve Scott'ın üzerine tırmandım. Konuşmaya başladı ama sikini amıma o kadar hızlı gömdüm ki çenesi kilitlendi. Boynunun yan tarafında bir damar şişkinleşti ve elleri kalçalarımı buldu. Dizlerimin üzerine kalktım, onu ucuna kadar çektim, sonra tekrar aşağı indirdim. "Her birinizin üzerine boşalmak istiyorum. Bunu yapmama izin verin." Hareketi tekrarladım. "Teke tek, sonra hep birlikte."

KİMSE TARTIŞMADI. Ryland ve Arthur Scott'ı sikhemi izliyorlardı, gözlerindeki açlık beni ateşli bir arzuyla yakıyordu. Arkama yaslandım ve açığı değiştirmek için Scott'ın kalçalarını kavradım. Kıçımı tuttu ve beni daha da açtı, memelerimi birbirine çarpan hızlı hamlelerle sikini pompaladı. Başım geriye doğru düştü, saçlarım kollarımın üzerine döküldü ve omurgamı gıdıkladı. "Çok iyi. Oh, Tanrım, geliyorum. Siktir, sakın durayım deme." Orgazm beni tepeden tırnağa sarsan güçlü bir fırtınayla vurdu. Dalga dalga içimi yırttı. Meme uçlarım ağrıyana kadar sıkıştı.

SCOTT bir küfür savurarak beni sikinden çekti ve Arthur'a doğru ilerledim. Kucağına çöktüm ve bacaklarımı beline doladım. Scott yatakta kaldı, nefes nefese kaldı ve kontrolünü yeniden kazanırken ellerini çarşaflara soktu. Aleti sularıyla parlıyordu, kalın ereksiyonu sert ve düz duruyordu.

Arthur sikini yumrukladı ve içime soktu. Sırtını yatak başlığına dayayarak topuklarını şilteye gömdü ve güçlü hamleleriyle ikimizi de yataktan kaldırdı. Orgazmım asla tam olarak sona ermedi. Her vuruşta devam etti, kırılağımı düşünene kadar tekrar inşa etti ve inşa etti. Sinirlerim karıncalandı ve gerildi. İkinci, daha güçlü bir orgazm içeri dolduğunda amım Arthur'un etrafında kasıldı. Arthur köprücük kemiğimi öptüğünde ve ben ondan Ryland'a tırmandığımda saf mutluluk içinde çılgılık attım. Artık kemiklerim yoktu. Yumuşak ve esnek bir hale gelmişim, her parçam gevşemişti ama henüz tamamen tatmin olmamıştım. Ryland beni ters cowgirl pozisyonunda sikinin üzerinde geriye doğru döndürdü ve çılgın bir enerjiyle sikti. Ayak bileklerini kavradım ve ona sertçe bindim, coşku beni sıkarken hızına yetişecek gücü buldum.

Mide. Üçüncü orgazm beni nefessiz bıraktı, başım dönüyordu ama yine de daha fazlasını istiyordum.

"BEN HAZIRIM." Arthur'a karşı çıkma cesaretini gösterdim. Sırıttı ve beni Ryland'dan alıp Scott'ın yatakta uzandığı yere götürdü. Scott'ın sikini amıma aldım, duvarlarım hala çırpınıyor ve sürekli zevkten kasılıyordu. Arthur kıcıma girdi ve Ryland için ağzımı açtım. Artık tamamlanmıştım. Üçü de beni yavaş, durgun pompalarla sikerken, o kadar mutlak bir mutluluk haline girdim ki asla iyileşemeyeceğimden korktum. Orgazmlarımız bir sıcaklık, küfür ve akıl almaz bir coşku telaşıyla bir araya geldi. Arthur ve Scott bedenime dalga dalga pompalarken Ryland boğazımdan aşağı boşaldı ve beni vahşileştirdi. Sonunda bir yığın halinde yere yığıldık ve ben gürleyen kalp atışlarımızı dinleyerek uykuya daldım.

Bütün gece Hannah'yı ve onunla kurmak istediğim hayatı hayal ettim. Scott haklıydı. Hepimiz Liddy'yi kendi çocuğumuz gibi seviyorduk. Chad'in onun hayatına geri dönmesi fikriyle barışmaya çalışıyordum. Yapılacak doğru şey bu olsa bile, onun adını anmak rüyalarımı kâbusa çeviriyordu. Ya Hannah bizi bırakıp Chad'e dönmeye karar verirse? Mükemmel, normal bir aileye sahip olabilecekleri bir yere. Her şey olduğu gibi devam etseydi. Toplumsal normlara asla uyamazdık. Neyse ki iş anlaşmalarımızın özel hayatlarımızla hiçbir ilgisi yoktu ve istediğimiz gibi yaşayabilirdik. Hannah'nın öğretmenlik işi başka bir hikâyeydi.

Kâğıt kırııştırma ^{sesi} beni irkiltti ve uyandırdı. Gözlerimi kırıştıtırırken dün gecenin anıları canlandı. Arthur'un yatağında uyuyakalmıştık, Hannah hepimizin tam ortasıdaydı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Scott'ın bacağı dizlerimin üzerine atılmıştı. Hannah yatağın ucunda durmuş, kolunu bana doğru uzatmış, elinde bir hediye çantası tutuyordu. Başımın yanına koydu.

"O da ne?" Scott'ın bacağını yana ittim ve oturma pozisyonuna geçtim.

HANNAH ^{GERİYE ADIM ATTI} ve ellerini arkasında birleştirdi. "Herkes uyanana kadar bekle." Scott'ın omzunun yanına bir çanta koyarken yanaklarında bir gülümseme belirdi.

"ONLARI UYANDIRMAK İSTER MİSİN?" Scott'ı tekmeleme taklidi yaptım ve sırtışı bir kahkahaya dönüştü. "İyi bir ruh halinde uyanmasını istiyorum." Scott'a hızlı bir öpücük kondurdu.

Yanağına okşadı ve yatağın ayak ucuna tırmandı. Elleri kucağında, mavi gözlerini parlatan geniş gülümsemesiyle bana Noel'deki bir çocuğu hatırlatıyordu

Günaydın. "Günaydın." Scott ve Arthur'un ayak bileklerinden tutup onları salladı. "Uyanın. Size bir sürprizim var."

"UMARIM SEKSTİR," diye mırıldandı Scott ve inleyerek dirseklerinin üzerine çıktı. "Sabahlar her zaman seksle başlamalı."

"BUNU UNUTMAYACAĞIM." Hannah dirseklerini kalçalarına dayadı ve çantaları işaret etti. "Hediyelerinizi açın." Gözlerindeki o çocuksu beklentiyle bizi izlerken hiç bu kadar genç görünmemişti.

Sapları o kadar inceydi ki dokunduğum anda kırılacaklarından endişelendim ve çantayı dikkatlice kucağıma aldım. Arthur doğruldu ve bir elini gözlerine götürürken esnedi. "Bütün bunlar da ne?"

"AÇIN. AÇ." Geniş gülümsemesi hiç .

Güneş ışığı balkondaki açık perdelerden içeri süzülüyor, Hannah'nın üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. İç güzelliği dış güzelliğiyle örtüşüyordu ve bu ikisi birleşince içimden yatağın üzerinde sürünmek, onu kollarımla sarmak ve ona her zaman yanında olacağımıza dair söz vermek geliyordu. Daha önceki koruyucu dürtü yüz kat daha güçlü bir şekilde geri geldi, o kadar güçlüydü ki neredeyse kazara çantayı buruşturacaktım. Burnumdan ölçülü bir nefes aldım ve çantayı kapalı tutan etiketi sıyırdım.

Scott'ın çantasından gelen yırtılma sesi neredeyse onu tokatlamama neden olacaktı ama ben kendi hediye odaklandım. Bir kenarından bir kâğıt parçası sarkıyordu. Çekip çıkardım ve ters çevirdim, yıllar boyunca gördüğüm diğer ultrason fotoğraflarından hemen tanıdım. Grenli görüntü, siyah zemin üzerinde gri bir leke dışında pek bir şey göstermiyordu. Sonuna kadar çevirdim, sonra tekrar çevirdim. Boştaki elim çantanın derinliklerine doğru ilerledi. Sert bir yumru hissettim ve çekip çıkardım. Avucumun içinde küçük sarı bir emzik vardı. Hareketsizce oturdum, emzik gözüme doğru tutulmuştu ve ultrason fotoğrafı parmak uçlarımdan sarkıyordu.

SCOTT VE ARTHUR'un elinde benzer nesneler vardı. Scott bir biberon, Arthur ise üzerinde BEBEK yazan minyatür bir blok yığınıydı. Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. Bu kadar küçük bir hediye çantası beni şaşkına çevirecek ve tutmama neden olacak kadar ateş gücüne sahipti.

ARTHUR VE SCOTT benim yoğunluğuma ayak uydurmuş, her birimiz önce nesnelere, sonra fotoğraflara, sonra da Hannah'ya bakıyorduk.

Gülümsemesinin parlaklığı azaldı, sonra tamamen kayboldu. Daha önceki neşesi ve güveni soldu. O anda yaşadığımız şokun heyecansızlık olarak yorumlanabileceğini düşündüm. "Bu gerçek mi?" Ultrason fotoğrafını salladım. "Hannah, bu düşündüğüm şeyi mi ifade ediyor? Bir bebeğiniz mi olacak?"

Dişleri alt dudağını sıkıca kavramış ve gözleri yaşlarla dolmuş bir halde başını salladı. Gözlerini hızla kırıştırtarak dudağını sıkıca kavradığı yerden kurtardı. "Sadece *bir* bebek değil." İki parmağını havaya kaldırdı. "İkizler."

Öne doğru eğildiğinde Arthur'un omuzu benimkine çarptı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Böyle bir konuda ASLA ŞAKA YAPMAM." İki elini de karnının üzerine koydu. "Ciddiyetinin farkındayım. Bu bir şaka değil ve ben bunu bilerek yapmadım. Doğum kontrol yöntemim işe yaramalıydı."

Yatağa uzandım ve onu ezmemeye dikkat ederek kucakladım. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir sevinç beni boğmakla tehdit ediyordu. Onu dudaklarından sertçe öptüm, kalbimin söylediği ama kelimelerimin yetersiz kaldığı her şeyi iletmeyi umuyordum.

Sırada Arthur vardı, onu Scott izledi. Dün geceki konuşması hepimize bir şeyler yapmış olmalı. Hannah hayatımıza girene kadar çocuk sahibi olmayı ve tüm bu aile olayını hiç hayal etmemiştim. Liddy'yi sevmek ve ona bakmak çok kolaydı. Ebeveyn olmayı eğlenceli hale getirdi. Aynı anda iki bebeğe sahip olmak, Hannah'nın heyecanı atlatması için endişelenmesine neden oldu. I

dudaklarına tutunduğum elimi bıraktım. "Her şey yolunda mı? Belli ki doktora gitmişsin."

"BEN İYİYİM, İYİYİZ." Bir eliyle karnını okşadı ve birden şimdiye kadar gözden kaçırdığım fiziksel değişiklikleri fark ettim.

ARTHUR'UN YÜZÜ çevresel görüşümde belirdi. "Sabah bulantın var mı? Deena'da muhtemelen yardımcı olacak bir çay vardır."

"ÜSTESİNDEN GELEMEYECEĞİM BİR ŞEY DEĞİL." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Hepinizi bu şekilde şaşırttığım için özür dilerim. Beklenmedik olduğunu biliyorum ve eğer-"

"Sakin bu bebeklerin hayatlarının bir parçası olmak istemiyorsak bunu anladığınızı söylemeye cüret etmeyin." Sözlerimin gücüyle kendimi şaşırttım.

"VE BUNUN SORUMLULUKLA İLGİSİ YOK," diye ekledi Arthur. "Çocuklar bir nimettir. Çocuklarımıza sahip olacağınızı bilmek beni şahsen çok heyecanlandırıyor." Bir eliyle onun yanağını okşadı. "Sizin için buradayız, hepiniz için. Bunu en iyi Scott söyledi, ama hepimizin bunu kastettiğini bilmelisin."

Arthur'un yıllar boyunca kızıyla bağ kurmaya çalıştığını görmüştüm. Eski karısı Megan'ı ona düşman etmişti ve Arthur onun güvenini yeniden kazanmak için yorulmak bilmeden çalışmıştı. Ne yazık ki, hiç işe yaramadı.

HANNAH'IN HAMİLELİĞİ ona babalık konusunda yeni bir şans verdi. Megan'la arasını düzeltmek için bir şans değil, değişmek ve daha iyi olmak için bir fırsat. Megan'ın sonunda kardeşlerini öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünmemeye çalıştım çünkü onlar da öyleydi. Bu iki bebek bizimdi; benim, Scott'ın ve Arthur'un. Hannah'yı paylaşmıştık ve hepimiz bebekleri kendi bebeklerimiz olarak kabul edecektik.

HANNAH'ın yumuşak nefesi yanağını okşayan bir kıvrımı dalgalandırdı. Arthur'un kucağına doğru eğildi. Scott'ın parmakları omuzlarının kıvrımlarında gezindi.

ve sırtına dokundu, dokunuşu teninde dans ederken tüy gibi hafifti. Yataktan çıktıktan sonra üzerine bir bornoz geçirmişti ve omuzlarını geriye attığında bornoz beline düştü.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sor," dedi Scott, kız onunla yüzleştiğinde. "İnce ipuçları konusunda iyiyizdir, ama bunu tek başına yapman gerektiğini düşündüğün ya da ipuçlarını okuyamayacak kadar aptal olduğumuz için onsuz gitme."

"Teklif hâlâ geçerli," diye hatırlattım ona. "İstedğin zaman buraya, yanımıza taşınabilirsin. Seni burada istiyoruz. Seni, Liddy'yi ve bu bebekleri." Ellerimle karnını kapattım. Mutluluk kalbimden taşı ve tüm duyularımı kapladı. Baba olacaktım.

"Bazen tek başıma kalmak isteyeceğim." Hannah burnumun ucunu öptü. "Ama şu anda değil. Aslında..." Boynumun kıvrımını okşadı. "Bence Scott haklı. Sabahlar seksle başlamalı."

"PEKİ YA BEBEKLER?" Kendimi onun bedeninde kaybetmek ve onu her şeyin ötesinde sevdiğimi kanıtlamaktan başka bir şey istemesem de kendimi onun yaklaşımlarından uzak tuttum.

"SEKS ONLARA ZARAR VERMEZ." Çarşafın altından uzandı ve sertleşmiş ereksiyonumu okşadı. "Onlar güvende ve sağlamlar. Dün gece yaptıklarımız bile onları rahatsız etmeyecek."

AMAN TANRIM Dün geceden bahsettiğini duymak kanımın ısınmasına ve sikimin daha da kalınlaşmasına neden oldu. Bana sırtı ve yanıma uzanmak için yorganın arasına girdi. Scott onun arkasına sokuldu ve omzuna tembel bir öpücük kondurdu.

"EĞER EMİNSEN." Kadının dizini koluna doladı ve bacağına kaldırarak sikini kadının kıvrımlarına sürttü, kadının zevk inlemeleri tüm endişelerimi yok etti.

Mantıken, seks yaparak bebeklere zarar veremeyeceğimizi biliyordum ama beynimin koruyucu bir kısmı beni dikkatli olmam konusunda uyarıyordu.

ARTHUR

Yeniden baba olacaktım. Bu beni derinden sarstı ve geride bıraktığımı sandığım dehşet seviyelerimi ortaya çıkardı. Hepimizi tekrar tekrar bir araya getiren karışık bir tutkuyla seviştik. Hannah hepimizi birden ya da teker teker aldı ve zevkini yaşamak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. İster benim kollarımda, ister Scott'ın, Ryland'ın ya da hepimizin kollarında olsun, onun parçalanışını izlemek hoşuma gidiyordu. Biz bir settik.

Belime sarıldı ve o kadar saf bir arzu bakışıyla sikimin üzerine çöktü ki beni şok ederek hareketsiz bıraktı. Vücudu terden parıldıyordu ve hava sevişmemizin kokusuyla doymuştu. Saatlerdir birbirimizi şımartıyorduk. Bunun bir önemi yoktu. Asla yeterli değildi.

"Bütün gün yatakta kalalım," dedim geri çekilirken, sonra derin ve sert bir hamleyle onu tekrar doldurdum.

"Biri gitmeli ve yiyecek getirmeli." Hannah iki elini göğsüme koydu ve ağırlığını öne doğru verdi. Klitorisi kasıklarımın sürtünüyordu. İhtiyacını hissederek, daha fazla baskı için başparmağımı aramızda kaydırdım. "Siktir, evet. İşte bu Arthur. Tam oraya. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Daha önce hiç anlamsızca sikilmemiştım. Dün gece ve bu sabah arasında, artık adımı bile zar zor biliyorum."

"Yemek ayarlanabilir." Kalçalarımı yukarı doğru salladım ve başparmağımı klitorisinin etrafında döndürdüm. "Tekrar boşalır boşalmaz."

"Tam bir pisliksin, Arthur." Pozisyonlarımızı değiştirip doğrulduğumda ve dudaklarımı göğüs ucuna doladığımda güldü. "Bunu yapmaya devam edersen seni affedeceğim."

Hannah çoğu kadın gibi değildi. Çok az kadınla yatmıştım ama hiçbiri onun gibi değildi. Kendini özgürce ve tutkusunun bir zerresini bile saklamadan veriyordu. Boşaldığında, ona katılmamı isteyen vahşi bir kalça hareketiyle boşaldı. Ben de ona son bir hamleyle karşılık verdim.

Uzun zamandır hayatımdan çıkardığım umut, kalbimin kuraklığında yeşermeye cesaret etti. Kızım Megan benden nefret ediyordu. Belki bu sefer her şey farklı olurdu. *Ben* farklı olurum. Bu bebeklerin onları sevdiğimi bilmelerini sağladım. Beni görmeyi reddeden Megan'la aynı kaderi paylaşmalarını engelleyecekse bunu onlara her gün söyleyecektim.

Hannah yanıma sokuldu, bacağını benimkinin üzerine sardı. Ryland onu arkadan kaşıkladı.

Yatakta uzanmış bebeklerden ve hamileliğin tüm iniş çıkışlarından bahsediyorduk. Hannah'nın bir tutam saçını serçe parmağımın etrafında döndürürken belirsizlik derinlere işliyordu. "Kaç aylıksın?"

Göğsümdeki eli kıpırdadı. Yavaşça bir dirseğinin üzerine kalktı ve üzerimde durdu. "Neredeyse dört ay oldu."

Acı kalbimde patladı ve kontrolden çıktı. "Ne zamandır biliyorsun?"

Sesimdeki ısıklıkla irkildi ama kendini tuttu. "Yaklaşık sekiz haftalık olduğumdan beri."

"Ve bunu bizden o kadar uzun süre sakladın?" İfadenin açıklığı hepimizi dik bir pozisyona getirdi. "Neden?" İlk evliliğimde düştüğüm tuzağa düşmeyeceğime dair kendime söz vermişim. Bu, beklemek ve yok olmalarını ummak yerine, ortaya çıktıkları anda sorular sormak ve sorunlarla yüzleşmek anlamına geliyordu.

Hannah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve elini göğsüme götürdü. Bu dokunuşa bir rahatlık vardı. Gözlerindeki bir anlık acıyla birlikte bunu kabul etmeye çalıştım. "Şey," boğazını temizleyip başka tarafa bakarken gözyaşları yanaklarını boyadı. "İlk başta, içinizden birinin babam endişelendim."

Midemdeki bulantı düğümü daha da sıkılaştı. "Bunu bize hemen getirirseniz için bir başka neden daha."

"Benim için o kadar basit değil." Utanç kızarması öfkeyle kırmızıya döndü. "En son birine hamile olduğumu söylediğimde beni terk etti."

"Yani bize güvenmediniz." Durumu onun bakış açısından görmek için mücadele ettim. Evet, Chad onu terk etmişti. Madem bizim o pislikten farklı olduğumuzu biliyordu, neden bu bilgiyi sakladı? "Seni bir kenara atmamızı mı bekliyordun?"

"Hayır." Başını öyle sert salladı ki saçları savruldu. "Sorun o değildi. Yani, evet, endişeliydim. Hiçbiriniz çocuklar hakkında konuşmadınız. Liddy'yi seviyorsunuz ama bu farklı."

"Benim için değil." Scott yumruğunu yatak başlığına yüksek sesle vurarak araya girdi.

Hannah'nın küçük sırtıtışı içimde patlayan çelişkili duyguları yatıştırdı. "Hiçbirinizin babam olamayacağını ve bebeğin ensest ilişkiden doğmayacağını öğrendiğimde, kendime bu konuda mutlu olacağını söylemeye çalıştım."

"Ama bu haftalar önceydi." Yatakta biraz daha doğruldu ve çarşafın kucağımda göllenmesine izin verdim.

Hepimiz ıplak kaldık, çıplak halimize rağmen sohbete devam edebilecek kadar rahattık.

Çenesi göğsüne doğru eğildi ve dikkatimi gğslerinin kabarıklyęına ve minik bebek yumrusuna çekti. Hamileliğinin  ayında, karnında iki bebek olmasına rağmen neredeyse hiç değişmemişti. "Kendime senin Chad gibi olmadığını söyledim. Hepiniz düzgün, dürüst adamlarsınız. Ama bunu bilerek yaptığımı ve seni nafaka yükümlülüğü altına sokmak için tuzağa dşrdğm dşnmenden korktum."

"Hepsi bu kadar değil." lmzn en hassas olanı Ryland onun çıplak omzunu okşadı. "Hepsini şimdi çıkar, Hannah. Bunun alevlenmesine izin vermek ileride daha büyük sorunlara yol açacaktır."

Ona doğru keskin bakışında hem bir uyarı hem de bir meydan okuma vardı. "Bebeği benden alacağından korkuyordum."

Syleyebileceği onca şey arasında bu beni her şeyden daha çok şok etti. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu zengin olduğunuz anlamına geliyor. Parmaklarınızın ucunda avukatlarınız var. Tek yapmanız gereken bir telefon ve beni ehliyetsiz ilan ettirmek. Bir telefon ve ocuk hizmetleri kapıma dayanır. Sadece bebekleri elimden almakla kalmaz, Liddy'yi de kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım. Evimi gördünüz." Kelimeler ağzından dökülüyor, konuştukça sesinin şiddeti artıyordu. "Ben iyi bir anneyim. Bunu kendin de söyledin. Ama bir yargıç bunu böyle görmeyebilir, özellikle de çocuklarımla babalarının onlara hayal ettiğimden çok daha fazlasını verebileceğini fark ettiklerinde."

"Asla yapmayız." Ona varlığımın her zerresiyle söz verdim. "Asla. Asla. Bu konuda sana en içten yeminimi ediyorum. Aramızda ne olursa olsun, onlar her zaman senin de çocukların olacak." Bize tüm gerçeği söyleyecek cesareti bulmuştu. Açık szllğn ve savunmasız olma isteğini takdir ettim. Kollarımı açtım ve o da başını çenemin altına sıkıştırarak kollarıma kapandı.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir aşk beni sardı. Tutuşumu sıkılaştırdım.

Yatak odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Kızım Megan eşikte dondu kaldı. Kapı duvara çarptı ve geri sekti. Megan yüzüne çarpmadan önce durdurmak için elini kaldırdı. "Ne oluyor baba?" İğrenme yüzüne karanlık bir şekilde kazınmıştı. "Scott? Ve Ryland?" Başı, zihnindeki görüntüyü silkelemeyi umuyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket etti.

"Megan? Burada ne işin var?" Neredeyse Hannah'yı serbest bırakacaktım ama ne anlamı vardı ki?

"Burada ne işim var benim?" Odaya doğru bir adım daha attı ve durdu. "Benim burada ne işim var?" Sesi kulak tırmalayıcı seviyelere ulaştı. "Beni sen davet ettin, hatırladın mı? Noel için buraya gelmemi istemiştin."

Evet, ve o reddetti. Şiddetle. Bir sürü küfür, lanet olası hayırlar ve unuttuğum bir sürü başka küfürle.

Sahneye onun bakış açısından baktım. Ryland, Scott ve ben Hannah ile yatakta çıırılçıplaktık. Ultrason fotoğrafları yan masayı dolduruyordu. Emzik, biberon ve bloklar yatak başlığının üzerinde şerefli bir yerde duruyordu. Çarşaflar buruş buruştu ve oda seks kokuyordu. Hannah yanıma sokuldu ve çarşafla kendini örtmeye çalıştı. Scott çarşafı kalçalarının altına sıkıştırmıştı ve bileğinin bir hareketiyle hepimizi örtmek için bir kısmını çekti.

"Ömür boyu yara aldım. Zaten yeterince kötü değilmiş gibi bir de içeri girip seni onlarla yatakta bulmak zorunda kaldım." Elini Ryland ve Scott'a doğru salladı. "Eşcinsel misin, trans mısın, biseksüel misin? Olay nedir?" İki elini de yüzünün önüne kaldırdı. "Biliyor musun, boş ver. Umurumda değil."

"Öyle değil, Megan." Hannah'ya olan bağlılığımı bırakmayı reddettim. Bunu reddedilme olarak algılayacağını anlayacak kadar öğrenmişim.

"Annemi bu yüzden mi terk ettin?" Megan arkasını dönmeye başladı ama geri döndü ve ellerini kalçalarına vurdu. Bizi gördüğünde korktuğundan bahsetse de, biz yatakta sıkışıp kalmışken düşüncelerini patlatmaktan çekinmiyor gibiydi. "Senin için çok mu sıkıcı bir aile yaşam tarzımız vardı? Her zaman gelenekçi olduğunu iddia ederdin." Yüksek sesli bir homurtu odada yankılandı. Son bir kez kaşlarını çattı ve saçlarını savurarak kapıdan çıktı.

Hannah kaburgalarımın bastırdı. "Git. Konuş onunla." "Beni dinlemez."

"Fark etmez. Denemek zorundasın, Arthur. Yeterince iyi bir evlat olmadığını düşünerek gitmesine izin verme sakın. Şu anda aklından geçen şey bu. Biliyorum çünkü benim de aklımdan aynı şey geçirdi. Şimdi git." Neredeyse beni yataktan tekmeleyecekti.

Kalbim Megan için kırıldı. Sonunda davetimi kabul etmişti ve ben her şeyi mahvetmiştim. Aynı eski Arthur. Asla doğru yolu bulamayacak mıydım? Pantolonumu çektim ve gömleğimi omuzlarıma attım. Aynı anda hem yürüyüp hem de fermuarımı çekerek kapıya ulaştığımda beni Megan'ın merdivenlerden inen botlarının sesi karşıladı, küfürleri evin içinde yankılanıyordu. Deena'nın Liddy'yi duyma menzilinin dışında tuttuğunu umuyordum. Bu sorunu bir kenara ittim ve öfkeli kızıma odaklandım.

"Megan, bekle."

"Hayır, baba." Merdivenlerin dibinde durdu ve bana ters ters baktı. "Bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Sen başka birini seçtin. Görünüşe göre bir sürü başkasını."

"Anneni terk etmedim." Kelimeleri ona doğru fırlattım. Bu sözleri daha önce hiç söylememiştim, eski sevgilimin her zaman istediği hikâyeyi anlatmasına izin vermeyi seçmiştim. Megan'ın yalanları anlayacağını ummuştum ama benimle vakit geçirmesine asla izin verilmediği için tüm hayatı sahtekârlık üzerine kurulmuştu. Bir adım ileri atma riskini aldım ama Megan geri çekilince durdum. "Lütfen, kal. Benimle konuşmak zorunda değilsin. Evin izin verdiği kadar uzakta kalabilirsin ama lütfen, lütfen kal."

O zamanlar onun ve annesi için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmıştım. Artık daha iyi biliyordum ama yeni öğrendiğim hiçbir şey yılları geri getiremez ve kızımı bana geri veremezdi. Bunun için çalışmam gerekiyordu. İstekliydim ama önce onu benimle konuşturmalıydım.

"Lanet olsun." Arkama yaslanıp kollarımın yanlarıma düşmesine izin verirken nefesimin altında mırıldandım.

Ryland yatağın kenarına doğru kaydı ve ayağa kalkmaya başladı. "Gidelim mi?"

"NEREDE?" Alay ettim ve gözlerimdeki kumları ovuşturdum. Arthur ve olayların bu ani dönüşü için acı çekiyordum. Yıllardır Megan'ın Noel'de ona katılması için uğraşıyordu ve Megan onu defalarca geri çevirmişti. Geleceğinden nasıl şüphelenebilirdi ki, özellikle de bir ay önce sorduğunda ona verdiği nefret dolu ret cevabından sonra? Megan'la bir ilişki kurmak istiyordu ama annesinin Arthur'u sürekli eleştirmesi onu giderek daha da uzaklaştırıyordu.

HANNAH yorganı çenesine kadar çekti. "Bu utanç vericiydi."

Onun utancını HİÇ HİSSETMEDİM, gerçi Megan bizi çıplak yakaladığı için biraz daha üzülmem gerekirdi. "Bunu atlatacaktır. Belki." Hannah ile yüzleşmek için yuvarlandım. "Cinsiyetleri ne zaman öğreneceksin?" Hâlâ her birkaç dakikada bir içimde bir sevinç şimşegi çakıyordu. Baba olacaktım.

İKİZLER. Hannah ikizlere hamileydi.

Ryland'ın yüzünde GOOOLLL bir gülümseme belirdi. Tekrar yatağa uzandı ve çarşafın altından Hannah'nın kalçasını okşadı.

"BİRKAÇ AY DAHA DEĞİL." Ryland'ın dokunuşuyla gözlerinin etrafındaki gerginlik azaldı.

Kolumu uzattım ve omzumun kıvrımına bir yastık yerleştirdim, sonra onu okşayarak Hannah'yı yaklaştırmaya davet ettim. Yastık sohbetlerinde hiç iyi olmamıştım. Seks sonrası derin itiraflar için kadınları çok çabuk terk ederdim. Hannah'yla işler farklıydı.

"Sonunda bize söylediğine sevindim."

"Bunu daha uzun süre saklamak zor ^{olurdu}." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı ve karnını ovuşturdu. "Bu kadar uzun süre beklediğim için özür dilerim. Öğrenir öğrenmez hepinize söylemeliydim. Baba olacağınızı bilmeyi hak ediyordunuz."

BABALAR Bunu kolayca söyledi, sanki dünyamı mümkün olan en iyi şekilde alt üst etmemiş gibi. "Ben baba olacağım." Sadece kendi sesimden duymak için yüksek sesle söyledim.

"HEPİMİZ ÖYLEYİZ." Ryland çenesini Hannah'nın omzuna koydu. Hâlâ o aptal gülümsemesini takınıyordu. "İki bebek." Sırtmayı bıraktı. "Liddy biliyor mu?"

"HENÜZ DEĞİL." Ona nasıl söyleyeceğimden de emin değilim. Anlamak için biraz küçük ama onu yaklaştırmakta olan tüm değişikliklere hazırlanamam gerekiyor." Hannah bana yaklaştı, başı yastığın üzerinden kayarak neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. "Bu bebekler bizim. Hepimizin. Umarım hepiniz aynı şekilde hissediyorsunuzdur."

"SEVİYORUM." Hızlı bir öpücükle onu rahatlattım. "Babalık konusunda endişelenmene gerek yok. Üçümüz de onların babasıyız."

Bariz bir rahatlamayla bana ^{sarıldı}. "Çok sevilecekler."

"HIÇBİR FIKRİN YOK." Ryland sırt üstü döndü ve iki elini havaya kaldırdı. "Şimdi görebiliyorum. Odalarınızın diğer tarafında bir çocuk odası. Hepimizde bebek monitörleri olacak. Hannah'nın ihtiyacı olan dinlenmeyi sağladığından emin olmak için vardiyalı çalışabiliriz. Bebek bezi görevi Scott'ta."

·HEY· Koluna vurmak için Hannah'nın karşısına uzandım.

HANNAH GÖĞSÜME DOĞRU GÜLDÜ. "Hepinizin bez değiştirmeye çalıştığını görmek için sabırsızlanıyorum. Tam bir felaket olacak."

"Arthur bunu daha önce de yaptı. Neden bebek bezi görevinde olamıyor?" Ryland'a sordum.

·ÇÜNKÜ ÇILDIRDIĞINI VE KUSTUĞUNU GÖRMEK İSTİYORUM." Ryland cevabını kalçama bir yumruk atarak verdi.

Hannah doğana kadar baba olmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Her zaman dikkatli davranmışım. Yine de durumumuzdaki bu değişiklik için hiçbirimizi suçlamıyordum. Arthur ve Megan'a olanları gördükten sonra çocuk sahibi olmaktan kaçınmışım. Kalp ağrısı çekmeye, onları kaybetme riskine değmezdi.

Çocuklar, küçük ve masum oldukları için kalbimi çıplak bıraktılar. Liddy, Hannah ve bu bebekler için her şeyi yapardım. Bu kesin sonuca varmam için Hannah'nın Chad'den bahsetmesi gerekmişti. Chad'in Liddy'yi görme isteğinden söz edene kadar onlara karşı ne kadar derin duygular beslediğimi fark etmemiştim. Adam taşaklarına tekmeyi hak ediyordu, ziyaret hakkını değil. "Bu bebekler için bir babadan daha fazlası olmak istiyorum." İşaret parmağımla denizini daire içine aldım. "Ben de Liddy'nin babası olmak istiyorum."

"BEN DE." Ryland tekrar yan yattı. Son birkaç haftadır onu yıllardır görmediğim kadar mutluydu. Hepimiz öyleydik.

"ARTHUR DA," diye güvence verdim Hannah sormadan önce. "Hamileliğin onu çok heyecanlandırdı. Belli etmese de heyecanlı. Onların hayatının büyük bir parçası olmak isteyecektir. Megan'la çok şey kaçırdı ve bunu telafi etmeye çalışıyor."

"ÖYLE OLDUĞUNA SEVİNDİM." Hannah'nın kirpikleri dalgalandı. Daha önce yemekten söz etmişti ama gözlerinin etrafındaki koyu halkalar uykuya da ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Onu gece boyunca ayakta tutmuştuk ve hepimiz Deena'nın Liddy'ye göz kulak olacağını bilsek de Hannah yakında kızını kontrol etmek isteyecekti. Önümden kapıya doğru baktı. "Sence onunla konuşacak mı?"

"HENÜZ DEĞİL." Birkaç kavgalarına şahit olmuşum. Megan söyleyeceğini söyleyip kaçmayı severdi. Arthur'un yavaş tepkileri Megan'ın onu önemsemediğine dair inançlarını besliyordu, bu annesinin her fırsatta sürdürdüğü bir döngüydü.

"ONUN İÇİN BUNDAN NEFRET EDİYORUM. Ve onun için." Hannah bakışlarını kapıya dikti.

ARTHUR bir süre geri dönmeyecekti. Megan onu vurup tekrar kaçarsa, yaralarını sarmak ve acı içinde kıvranmak için kamerasına çekilirdi.

"Keşke onunla farklı koşullar altında tanışsaydım." Hannah çarşafın kenarını karıştırdı ve başını eğdi. "Aralarındaki çekişmeye katkıda bulunduğum için kendimi kötü hissediyorum."

"BU ZATEN OLACAKTI." Ryland, ben bir yanıt vermeyi düşünmeden önce onu rahatlatmak için acele etti. "Buraya nasıl daldığını gördün mü? Hangi on sekiz yaşındaki çocuk babasının yatak odasına böyle dalar? Kavgaya edecek bir şey arıyordu. Eğer yatakta birlikte olmasaydık, başka bir şey olurdu."

"Belki bu kafasının içindeki annesinin sesini susturacak kadar şok eder." Düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine izin verdim. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

yüksek sesle düşünmek. Kelimeleri duymak olasılıkları sağlamlaştırdı ve bir amaç duygusu getirdi.

Hannah'nın topuğu baldırımın arkasında aşağı yukarı sürükleniyordu. Bunu daha fazla sürdürürse, farklı türde bir konuşma yapmamız gerekecekti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Umarım haklıdır." Ryland ayağa kalktı ve pantolonunu çekti. Hannah'ya uzun uzun bakarak saçlarını düşük bir düğümle topladı. "Lanet olsun. Keşke fotoğraf makinemi getirseydim."

"NEDEN?" Hannah omzunun üzerinden ona baktı.

Adam neredeyse oracıkta goo'ya dönecekti. "Şuradaki atış için. Sen ipeğe sarılmış lanet bir tanrıçasın." Bir dizini yatağın üzerine koydu ve kamera tıklatma taklidi yaptı. "Ben düzgün bir çekim ayarlayana kadar bu yeterli olacak."

"BENİ ÇIPLAK FOTOĞRAFLAMAYACAKSIN." Şok onu yataktan kaldırdı ve çarşafı göğsüne bastırırken bile göğüs uçlarının pürüzsüz kumaşta sertleştiğini fark ettim.

RYLAND'IN sırtısında tehlikeli bir yan vardı. "Çıplak değil. Boudoir. Biraz dantelli iç çamaşırı ve loş ışıklar." Parmaklarını öptü ve tavana doğru kaldırdı. "Mükemmellik."

"SADECE dikkatimi Megan'dan uzaklaştırmaya çalışıyorsun." Hannah her şeyi gördüğü gibi söylerdi. Tepkilerimizden endişe etmediği zamanlarda, beni her seferinde kendine çeken bir ağzı ve kıvrak bir zekâsı vardı. "Beni her zaman çıplak görüyorsun. Resme ihtiyacın yok."

"BELKİ DE OLMAZ. Ama yine de bir tane istiyorum." Ryland çarşafı ondan uzaklaştırdı.

NEFES ALIŞ VERİŞİ KISALDI. "Megan hakkında konuşmak istiyorum, seks yapmak değil."

KISA BİR KAHKAHA ATTIM. "Seni yakaladı, Ryland. Ona istediğini verelim bari."

RYLAND'ın dikkatini dağıtmaya çalışmaktan vazgeçmesinden memnun olan Hannah başının arkasına bir yastık koyup omzuma yaslanarak rahatladı. "Her zaman böyle değil, değil mi? Bu çok yorucu olurdu."

Onu da yanıma alarak SIRTIMIN ÜZERİNE YUVARLANDIM. "Megan hep böyleydi. Bir kasırğa gibi içeri girer, öfke nöbeti geçirir, sonra yine fırtına gibi dışarı çıkar." Buna defalarca tanık olmuştuk. Arthur'u her zaman yıkık halde bırakırdı. Yakında aşağı inip onu bu huysuzluğundan kurtarmaya çalışmamız gerekecekti. Hannah'nın varlığı bir şeyleri değiştirme potansiyeline sahipti. Daha önce hiçbir kadına ona verdiği gibi tepki vermemişti. Her zaman dikkatliydi ama Hannah'ya açıldı. Hepimiz açıldık.

"BU ÇOK ." Onun üzüntüsü beni konuşmaya geri çekti. Hannah göğsümün ortasında bir çizgi çizdi. Midesi uzun ve alçak sesle homurdandı. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Onun ilgisini ve her durumu daha iyi hale getirmek için atlamaya istekli olmasını sevdim. "Sana yiyecek bir şeyler alarak başlayalım. Krep ve pastırma üzerine plan yaparız."

MIDESİ TEKRAR GÜRÜLDÜ ve kıpırdanarak bacaklarımın üzerinden yatağın kenarına doğru ilerledi. "Önce duş alacağım, sonra Liddy'nin bize katılmak isteyip istemediğine bakacağım."

"Megan ve Arthur'un hâlâ birbirlerinin peşinde olma ihtimaline karşı arka koridora gidelim." Dürüst olmak gerekirse, bu bir sürpriz olurdu, ama daha garip şeylerin olduğunu görmüştüm. Saati kontrol ettim. "Ona eziyet ediyor olacak, annesiyle evliliğini düzeltmenin bir yolunu bulamadığı için kendini suçlu hissetmesini sağlayacak."

HANNAH ortasında durdu, bornoz vücudunun yarısındaydı. Bir kolundan aşağı sarkıyor, kemeri karnının üzerinden kolayca dolanıyor ve göğüslerini açıkta bırakıyordu. "Şaka yapıyorsun." Ben sessiz kaldığımda, yatağa doğru ilerledi ve kenarına oturdu. "Scott, lütfen bana şaka yaptığını söyle."

BİR İNİLTİYLE . "Yapamam." Ayağa kalkarak bornozu yere attım, onu kollarıma aldım ve banyoya taşıdım.

"BACAKLARIM VAR. Çalışıyorlar ve her şeyleri var," vurgu yapmak için onları tekmeledi ve bana havuz başında birlikte geçirdiğimiz ilk zamanı hatırlattı. Megan'ın aniden ortaya çıkmasıyla odaya çöken karanlık havayı hafifletti ve hem benim hem de Ryland'ın yüzüne bir gülümseme getirdi.

"BACAKLARININ DİNLENMEYE İHTİYACI VAR." Onu duşa götürdüm ve ikimizi de banka oturttum, kaşlarını çatmasına sırtarak. "Seks yok. Söz veriyorum sadece duş alacağız ve sonra yemek bulmaya gideceğiz. Ondan sonra Arthur'un bize ihtiyacı olacak."

HANNAH İKİ BÜKLÜM OLDU. "Önce ona mı gitmeliyiz?"

"HENÜZ DEĞİL." Ryland suyu açtı ve sabunla yumuşak bir bez aldı. Hannah'nın sırtını ve kollarını köpürttü. "Ona bir saat kadar zaman ver."

"NEDEN?" Hannah da Liddy gibi sorular soruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir merak ve cevap bekleyen bir merakla. "Acı çekiyor. Belki ben yardım edebilirim."

"Sana izin verebilir de vermeyebilir de." Şampuanı aldım ve saçlarına sürdüm. "Arthur duygularını gizler. Seni içeri aldı ama bu onun için hassas bir konu." Ona tüm gerçeği söylemem gerekiyordu yoksa göz açıp kapayıncaya kadar buradan kaçıp Arthur'un ofisine gidecekti. "Utanacak, Hannah. Ve ne zaman

Arthur utanıyor, saldırıyor. Kendini toparlaması için ona bir şans verin, sonra hepimiz gideriz."

Ryland diz çöküp kızın önünü yıkarken Henry'nin kızı olduğunu öğrendiği zamanki davranışları buna yakın bir örnek," dedi. "Yakın ama aynı değil. Bunu on kat artırırsan şimdi de böyle olur."

Hannah gözlerini kırptırdı, Ryland'la göz göze geldi ve elimi iki eliyle kavradı. "Bu korkunç bir şey. Bir şeyler yapmalıyız. Arthur'la konuşamıyorsam, belki Megan'la konuşabilir, bazı şeyleri açıklayabilirim."

"Bir binaya uçak olabileceğini söylemeye çalışmaktan daha iyisin." Hannah yumuşak bir itiraz sesi çıkarınca Ryland sesini yumuşattı. "Farklı olmasını istiyorum, gerçekten istiyorum ama Arthur için bu normal."

Gözümden akan yaşı elimle sildim. "Özür dilerim tatlım. Tımarhanedeki ilk tatil sezonuna hoş geldin."

HANNAH

Scott, Megan'ın görünüşünün inanılmaz miktarda drama ve endişeyle birlikte geldiğini söylerken kesinlikle şaka yapmıyordu. Başparmağımı peçetenin kenarında ileri geri gezdirdim ve yüz ifadelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Peki bu benim mirasım için ne anlama geliyor?" Megan masanın etrafına bir bakış attı. "Arkadaşlarınla yattığına göre ve," elini bana doğru salladı, "kiralık yardımcı."

"Bu kadar yeter." Scott parmağıyla Megan'ı işaret etti. "Arthur onunla bu şekilde konuşmana izin verebilir ama ya Hannah'ya biraz saygı göstereceksin ya da bu masayı terk edeceksin."

"Scott, değil." Beni Arthur'un ilk çocuğuyla karşı karşıya getirselers bile kendi savaşımı kendim vermeye niyetliydim. Megan'ın ilk gelişinden birkaç saat sonra onu ofisinde köşeye sıkıştırmayı başarmış ve onu kalmaya ikna ettiğini öğrenmiştim. Ne kadar süre kalacağına dair bir söz vermemişti ama onun iyiliği için tatili atlatmasını umuyordum. "Mirasın risk altında değil, Megan."

"O haklı." Arthur'un yüzünde bir denizaltıyı yüzdürecek kadar sakinlik vardı. Ve hepsi sahteydi. Duygularını iyi saklıyordu ama ben onun maskesini düşürdüğünü gördüm. "Ne o zaman?" Megan kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Bu yeni bebek benim yerimi almayacak mı? Belli ki yeni bir aile bulmuşsun."

Acı yüz ifadesinde parladı, gözleri karardı. Peçetesini tutan eli, parmak eklemlerinin derisi beyaza dönecek kadar sıkıydı. Yardım için Scott ve Ryland'a baktım. Söyleyebileceğimi söylemişim ama daha fazla müdahale etmek bana düşmezdi. Sözlerim Megan'ı rahatlatmayacaktı. Babasının koşulsuz sevgisi ilişkilerini kurtarabilecek tek şeydi. Ağzımı açtım ama tek kelime etmeden tekrar . Yapmak istediğim son şey yapmamam gereken bir sınırı aşmaktı.

Megan geldiğinden beri bana bir kez bile bakmamıştı. Daha önce onunla ofisinde konuştuğumda bile, kalbimi kıran o kayıtsız bakışlarla beni süzmüştü. Eski karısının onu neden duygusuz ve umursamaz bulduğunu neredeyse anlayabiliyordum. Acıyı görmek için yeterince derine bakmayı reddetmişti.

"Sen benim ailemin bir parçasısın, Megan. Her zaman . Benim hakkımda ne hissettiğin, bana ne kadar kızgın olduğun önemli değil, sen her zaman benim kızım olacaksın." Arthur yavaş ve sessiz bir şekilde sözlerini Megan'ın kendi etrafına ördüğü kalkanın içine çarptı. Kendini tutma biçiminde babasından çok şey taşıyordu, soğuk tavırları özellikle acımasızdı.

Megan alay etti ama burnunun ucu kızarıp gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu gibi ani bir nefes aldığı anda ses etkisini kaybetti.

Arthur çatalını yere bıraktı. "Hayatımın en güzel günlerinden biri olan doğduğun gün ne kadar benim kıızımsan, şimdi de o kadar benim kıızımsın. Annenle yollarımız ayrıldı diye seni bundan daha az değerli görmem."

"Elbette. Sen nasıl ." Megan ayağa kalktı ve masaya fırlattı. "Artık aç değilim." Geri çekilirken topukları soğuk ve mesafeli bir şekilde takırdadı.

Arthur'u rahatlatmak için yanıp tutuşsam da ellerimi kucağımda tuttum. Masanın etrafındaki sessizlik sağır edici bir hal aldı.

"Bu kadar saçmalık yeter." "Arthur."

Başını yana eğdi, gözleri Megan'ın kaçıp gittiği kapı aralığına kilitlenmişti. "Onun peşinden tekrar gitmeyeceğim. Bunu sayısız kez denedim. İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı var."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Neredeyse iyi olup olmadığını soracaktım ama daha iyisini biliyordum. Adamın kendi kızı sözleriyle onu parçalamıştı. Kimse iyi değildi. "Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

"İyi olacağım, Hannah." Dudakları isminin etrafında kıvrıldı. Çenesini indirip tabağını iterken saçları alına döküldü. "Keşke bu çatlağı onarmanın bir yolu olsaydı. Annesi..." Avuçlarını kalçalarının üzerine koydu ve sandalyede geriye doğru sertçe yaslandı.

Scott kulağımın üzerinden bir bukleyi taradı. "Her yıl böyle yapar. Gelmeyeceğini söyler, sonra da aniden ortaya çıkar. Megan kızgın, bu yüzden savaşa hazır geliyor."

Arthur, "Annesi bana karşı büyük bir kin besliyor," diye ekliyor.

Ryland'ın tipik gülümsemesi saatler önce kaybolmuştu. İki elinin topuklarıyla alnını ovuşturdu. "Evliliği bitiren o olduğu için bu çok aptalca."

"Eminim Megan'ın kulaklarını acısıyla dolduruyordur. Megan'ın öfkesini boşaltacak bir yeri yok, bu yüzden öfkesini bana kusuyor. Bu kadar öfkeli olmasının sebebi benim." Yenilginin ağırlığı Arthur'un üzerinde açıkça hissediliyordu. "Velayet için mücadele ettim ama yargıç aleyhime karar verdi."

Şok vücudumun sarsılmasına neden oldu. Megan'ın annesine karşı velayet davası açmış ve kaybetmiş miydi? Bunu konuştuğumuz için velayet konusunda endişelenmiyordum ama hangi yargıç Arthur aleyhine karar verirdi ki?

"Bu nasıl oldu?" Bilmek zorundaydım yoksa içim içimi yiyecekti.

"Yargıç erkeklere karşı önyargılıydı. Arthur'un daha fazlasını yapabileceğini düşündü ya da buna benzer bir şey." Scott bir çatal dolusu bifteği sapladı ve havada tuttu. "Arthur'un hiç şansı yoktu."

"Bu korkunç bir şey." Onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyordum. Yanlış bir hareket yaparsa odayı terk ederdi. Arthur'un geçmişinde bu acıyı hak ettiğini düşünecek kadar travma vardı. Teselliden uzaklaşırdı. Peki ne yapmam gerekiyordu?

Masadan geriye doğru itti. "Yemeği mahvettiğim için özür dilerim. Çalışma odamda olacağım."

Ryland bir elini omzuma koyarak beni durdurdu, ben ayağa fırlayıp onu takip etmeden önce. "Sorun yok, Hannah. Arthur'un duygusal sağlığından sen sorumlu değilsin. O bunun üstesinden gelebilir. Bırak da birkaç dakika etrafa bir şeyler fırlatıp çılgılık atсын."

"Bunu gerçekten yapıyor mu?"

Scott bir kahkaha attı. "Hayır. Lanet bir heykel gibi kıpırdamadan oturacak ve başına gelen her kötü şey için kendini suçlayacak."

"Tepki vermesini sağlamaya çalıştık." Ryland'ın parmak uçları omurgam boyunca dans etti. "Ağır torbayı yumruklaması için onu bir boks salonuna götürdük."

"Balyozlarla her şeyi kırabileceğiniz odalardan birini bile satın aldım," Scott'ın iç çekişi bunun bir felaket olduğunu gösteriyordu. "Adam kapıdan bile geçemedi."

Arthur bu şekilde ortaya çıkmak için fazla düğmeli ve kontrollüydü. Bunu biliyorlardı ama yardım etmeye çalıştılar. Benim yöntemim de daha iyi değildi. Arthur çileden çıkaracak kadar kibardı ve hiçbir dürtükleme, dürtme ya da kucaklama onu kıramayacaktı.

Deena, Liddy'yi yönlendirerek içeri girdi ve sohbet daha mutlu konulara kaydı. Sonraki birkaç saati Noel hediyelerini planlayarak, okuldaki çocuklarını için bulduğum birkaç şeyi paketleyerek ve evin surround ses sisteminden Noel müziği dinleyerek geçirdik.

O gece Liddy'yi yatırıp geç saatte bir şeyler atıştırmak için mutfağa gittiğimde, Megan'ın beraberinde getirdiği sorunların çözülebilir olduğuna neredeyse kendimi ikna etmişim. Dudaklarımda bir Noel melodisiyle kapıyı iterek açtım ve adadaki taburede oturan Megan'ı görünce donup kaldım.

Menteşeleri gıcırdayarak açılan kapının sesiyle döndü, kızıl saçları yüzünü çerçeveleyip omuzlarından aşağı dökülüyordu. Akşam yemeğinde siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Megan'ın bu versiyonu pembe bir pijama altı ve etek ucu delik eski bir grup tişörtü giymişti. Başka bir deyişle, tam benim tarzımda bir kızdı. Kapıyı kavradım, tereddüt ettiğim her halimden belliydi. "Özür dilerim. Gitmemi ister misin?" İçimi kemiren açlık bir endişeye yol açtı. Kilerde sakladığım fıstık ezme krakerler bile yiyecek bir şeyler almalıydım.

"yok." Megan döndü ve bana sırtını verdi.

Yaklaştıkça rahatlayarak adımlarımı hızlı ve hafif attım. "Çay ister misin?" Çaydanlığı doldurdum ve iki paket krakerle birlikte kilerden bir kutu aldım. İkisini de Megan'a salladım.

Televizyonda vahşi hayvanlarda gördüğüm türden bir dikkatle beni izledi.

"Tabii. Neden olmasın."

Bu kolay oldu. İkimize de birer fincan hazırladım ve karşısına oturdum, çay soğurken bir paket krakeri yırtıp ikiye böldüm. Genelde sessizlikten hoşlanmazdım ama sessiz bir Megan, öfkeli Megan'ı gölgede bırakırdı. Yumruk yaptığı ellerini üst üste koydu ve çenesini en üste dayadı.

Onunla konuşma riskini göze alabilir miydim? Çökmüş duruşunu ve yenilmiş bakışlarını inceledim. Makyajı ve güzel elbisesi olmadan, herhangi bir çocuk gibi görünüyordu, kendimle ilişkilendirebileceğim bir çocuk. "Daha önce olanlar için özür dilerim."

Megan'ın başı biraz bana doğru kaydı. "*Sana* karşı hiçbir şey tutmuyorum." Sakin. Sessiz. Arthur'a duyduğu öfke onun yanında değilken yok olmuş gibiydi. "Dayanamadığım babam."

"Neden?" Çayımı yudumladım ve sorunun havada asılı kalmasına izin verdim.

"Çünkü." Oturduğu yerden kelimeyi tükürdü, sobanın üzerindeki ışıktan gelen sıcak parıltıya karşı gözleri parladı. Tam devam etmeyi reddedecekmiş gibi görüldüğü anda fincanını yaklaştırdı ve konuştu. "Ona ne zaman bir şans versem, böyle bir şey yapıyor ve onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi kanıtlıyor." Bir eli fincanı bırakıp omzunun üstünü işaret etti. "Burada olacağımı bildiği halde bütün gün sevgilileriyle yatakta kalmak gibi."

"Dürüst olmak gerekirse, sizi beklemiyordu. kadarıyla bir e-postada gelmeyeceğinizi açıkça belirtmişsiniz." İtirazını durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Ve bebek haberini bu sabah ona damdan düşer gibi verdim. Yolda olduğunu bilmiyordum, yoksa beklerdim." Hepimiz Megan'ın gönderdiği zehirli e-postaya bakarak onun gelmeyeceğini düşünmüştük.

Megan fincanını göğsüne bastırdı. Yemin edemem ama gözlerinde umudun canlandığını gördüğümünden oldukça emindim. "İlk uçuşum iptal edildi. Daha erken bir uçuş buldum ve onu ayırttım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Birlikte daha fazla zaman geçirebilmek için birkaç saat erken gelmenin hoş bir sürpriz olabileceğini düşündüm." Alaycı bir kıkırdama dudaklarını bir tarafa büktü. "Büyük hata."

"Burada bir sürtük gibi davranacağım ve babanızın yatak odasına dalmanızın biraz kaba olduğunu söyleyeceğim. Sanki onu kızabileceğin bir şey yaparken bulmayı umuyormuşsun gibi." Bir kraker daha yedim.

Megan tabureden ayağa fırladı. "Yanlış ."

"Öyle miyim?" Liddy her öfke nöbeti geçirdiğinde ona yaptığım gibi öfkesini karşıladım. "Tek bildiğim Arthur'un seni sevdiği. Sürekli senden bahsediyor ve seni göreceği için çok heyecanlı."

"Beni kandırabilirdi." Sözleri fincanının derinliklerinde mırıldanıyordu ama ben ilerleme kaydediyordum. Dramatik bir iç çekişle koltuğuna döndü. "Babam duyguları hakkında hiç konuşmaz. Beni sevdiğini söylüyor ama beni hiç görmeye çalışmamışken buna nasıl inanabilirim?"

"Bunu gerçekten biliyor musunuz? Arthur'un seni görmek için hiçbir çaba sarf etmediğini *biliyor* musun ya da sana öyle mi *söylendi*?" Annesinin öğretilerine meydan okuma amacım geri tepebilirdi ama denemek zorundaydım. "Senin velayetini alamamış olabilir ama bu seni elinden geldiğince sevmesine engel değil. O senin baban olmayı önemsiyor ve sen de kendi kararlarını verebilecek yaştasın." Annesine iğrenç bir kaltak olduğunu söylemeden önce durdum. Bu Megan'ı daha da uzaklaştıracak ve tüm potansiyel ilerlememi geçersiz kılacaktı.

Başparmağı fincanın kenarında ileri geri gidip geliyordu. "Benden yazları onunla geçirmemi istedi. Ben de istedim ama ne yapacaktık ki?"

"Neden ona sormuyorsun?" Boş fincanımı lavaboya götürdüm ve çay poşetini ve boş kraker paketini attıktan sonra yıkadım. Megan'ın sessizliği derin düşüncelerin ağırlığını taşıyordu. Gece geç saatlerde konuşmak her zaman en sevdiğim şey olmuştur. Umarım Liddy bu yaşa geldiğinde hâlâ her şeyi konuşabiliyor olurduk.

Döndüğümde Megan'ın da lavaboda bana katıldığını gördüm ve kenara çekildim. Arthur'da gördüğüm aynı metodik hassasiyetle fincanını yıkadı. "Ona çok benziyorsun, biliyorsun. Sen görmüyorsun ama ben görüyorum. Kalbin konusunda dikkatlisin. İncinmekten korkuyorsun. O da korkuyor, Megan. Seni o kadar çok seviyor ki seni kaybetmek onu neredeyse mahvediyordu." Şansımı denedim ve elimi omzuna koydum.

Beklediğimden daha uzun süre izin verdi, ancak fincanını tezgâha koyduktan sonra uzaklaştı. "Teşekkürler, Hannah." Bir adım geri atınca ona ulaşamadım.

Adımları gözden kaybolduktan sonra birkaç dakika olduğum yerde kaldım ve iyi bir seçim yaptığım için mümkün olan her tanrıya dua ettim.

RYLAND

Noel'i her zaman sevmişimdir ama bu yıl her zamankinden daha fazla kutlama yaptığımızı herkes fark etti.

Dekorasyon günüydü. Pırıltılı ışıkları pergolanın etrafına sardım, fişe taktım ve geri çekildim. "Ne düşünüyorsun?"

Scott, Liddy için hazırladığı salıncağın son rötuşlarını yapıyordu. "Bunu bizim için yapacak birilerini tutabilirdik diye düşünüyorum."

"Olabilirdi ama yarısı kadar bile özel olmazdı." Masadan bir avuç kar topladım ve yüzüne fırlattım. Sıçradı ve bana doğru kar tükürdü ama ben çoktan yolumdan çekilmiştim.

"Tamam." Saçındaki karları temizledikten sonra kollarını uzattı. "İşimiz bitti mi?"

Bütün sabah hazırladığımız bahçeyi gözden geçirdim. Kar gece boyunca yoğun bir şekilde yağmış, her yeri on beş santim tozla kaplamıştı. Güldüğümde nefesim havayı buğulandırdı. "Evet, işimiz bitti."

"Harika." Telefonunu çıkardı ve aradı. "Hannah, sen ve Liddy arka bahçeye gelebilir misiniz?"

Arthur çardağın altında duruyordu, tüm yüzü sahte bir kayıtsızlık maskesiydi. Megan'ın gelişinden beri bu bakışı takıyordu ve bunu sadece Hannah'nın bize katıldığı gecelerde çıkarıyordu.

Ciyaklamalar ve parlak kahkahalar beni şimdiki zamana geri döndürdü. Liddy en üst basamaktan atladı ve doğruca bahçenin ortasındaki dev ışıklı kardan adama doğru koştu. "Vay canına. Kocamanmış." Ellerini çenesinin altında kavuşturarak tam bir daire çizdi. "Gerçek bir tane yapabilir miyiz?"

"Elbette. Hadi başlayalım." Eldivenli ellerimin arasında bir kartopu yuvarladım.

Liddy benim hareketlerimi taklit etti ve topağı yere bıraktı. "Hadi on tane kardan adam yapalım." Eldivenli ellerini havaya kaldırdı ve parmaklarını açmaya çalıştı. "Bu kadar."

"Çok fazla kardan adam var," dedi Scott başka bir topun yaratılmasına yardım ederken. "Neden bu kadar çok?"

"Aile." Liddy bize bir bakış attı, sonra bahçeyi taradı. "Bir sürü aile."

Tabii ki. Boğazımda düğümlenen duygu yumağını yuttum ve Liddy'nin emirlerini yerine getirmeye çalıştım.

Hannah ve Arthur kulak misafiri olmadan konuşmaya devam ettiler, ikisi de konuştukça gözle görülür bir şekilde rahatlıyorlardı. Megan dün gece yine akşam yemeği için bize katılmıştı ve ilk kez öfkesini kontrol altında tutuyor ve neredeyse eğleniyor gibiydi. Diğer ayakkabının düşmesini beklemek ıstırap vericiydi, artık yettiğine karar verdiği ve Arthur'u tekrar yok etmeyi kendine görev edindiği an. Ama o an hiç gelmedi.

"Hey, Liddy." Scott kardan adamını bitirdi ve elindeki tozu silkeledi. "Hiç kızakla kaydın mı?"

Rahatsız edici bir şey bulduğunda burnu tıpkı Hannah'nınkinin bir kopyası gibi kıvrıldı. "Hayır."

"Denemek ister misin?" Scott kızağı salıncağın arkasından çekip çıkardı ve işaret etti. "Tepeden aşağı inebiliriz."

Liddy'nin güvende olacağından emin olmak için zaten test etmiştik. Alçak tepe eğlenceli olacak kadar hız sunuyordu ama kızağın kontrolünü elimizde tutabileceğimiz kadar da yavaştı.

Hannah Scott'ın arkasından yürüdü ve ona sarıldı. "Ben giderim." Çenesini onun omzuna dayadı. "Vay canına. Şehri hiç böyle görmemiştim."

Bakışlarını takip etmek için döndüm. Altımızdaki vadi kilometrelerce uzanıyor, tepedeki konağımız karla kaplı şehrin net bir manzarasını sunuyordu. Vadide serin rüzgâr eserken ışıklar yanıp sönüyor, göz kırpyordu. "Bir kar küresinin içinde olmak gibi."

Hannah gülümseyerek onayladı. "Gerçekten öyle. Pekâlâ. İlk kim kızakla kayıyor?"

"Yarışa ne dersin?" Scott başka bir kızağın sapını tuttu. "Sen ve Ryland, ben ve Liddy'ye karşı?"

"Anlaştık." Onun omzuna bir tokat attı ve kızağı çekerek Ben.

Liddy kızağa tırmanmak için çabaladı ve Scott kıkırdayınca Kızağı tepenin zirvesine dizip arkasına binmeden önce onu birkaç dakika bahçede sürükledi. Tepeden aşağı makul bir hızla indik. Hannah dizlerimi kavradı ve göğsüme yaslandı. Onun

Kahkahalar, herhangi bir sesin beni etkileme hakkından daha fazla moralimi yükseltti. Onun ve Liddy'nin her neşe patlamasından ve her kıkırdamasından zevk alırdım. Scott ve Arthur'la olan arkadaşlığım dışında hayatımdaki tek parlak noktalar onlardı. Yakında grubumuza iki kişi daha katılacaktı.

Dibe ulaşır ulaşmaz Liddy oturduğu yerden fırladı. "Tekrar, tekrar!"

"Onun yerine kardan melek yapalım." Zıpladım ve temiz bir kar parçasına doğru yürüdüm, yumuşak arazide geriye doğru düştüm.

Liddy ciyakladı ve koşarak yanıma geldi. "Ben de. Ben de." Sırt üstü yatıp kollarını ve bacaklarını salladı. "Bak anne. Ben bir kar meleğiyim." Sonunda bir köpek yavrusundan daha fazla kar fırlattı, ama bu Arthur'un gülümsemesine neden oldu ve bu her zaman bir kazançtı.

Kar melekleri tamamlandıktan sonra tepeye geri döndük ve kızaklarla birkaç kez daha aşağı indik. Soğuk hava yanaklarımı yaktı ve kaburgalarım ağrıyana kadar güldüm ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Hannah ve Liddy ile geçirdiğim her gün bir lütuftu. Gelecek yıl bu zamanlar, bir yaş doğum günü partilerine ve ikizlerle geçireceğimiz ilk Noel'e hazırlanıyor olacaktık. Kendi küçük ailemizi yarattığımızı düşündükçe kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu.

"Anne, kurabiye ve sıcak çikolata yapabilir miyiz?" Liddy çatlamış üst dudağını yaladı ve tüylü başlığını alnından uzaklaştırdı. İlk tanıştığımızdan bu yana çok değişmişti; konuşması da, yürümeye başlayan bir çocuktan küçük bir kıza dönüşmesi de çok kısa sürede olmuştu.

Hannah'nın dişleri birbirine çarptı ve kollarını ovuşturdu. "Harika bir fikir. Babamın meşhur Noel kurabiyelerini yapacağım."

"Buzlu şeker olanlardan mı?" Liddy'yi kollarından tutup döndürdüm ve onu bir kar yığınının içine atarak gökyüzüne püskürttüm. "Tarifini biliyor musun?"

"Tabii ki. Her yıl yaparız." Hannah Liddy'ye elini uzattı. "Bu bir gelenek."

Liddy bizden önce atlayarak eve girdi ve ben kapıyı kapattığımda kar botlarını ve paltosunu çıkarmıştı bile. Mutfağa koştu ve bir tabureye tırmandı. "Ben ve Scott süsleme yapabiliriz."

Scott kaşlarını kaldırdı. "Yiyebiliriz, ha? Ya bütün kremasını yemek istersem?"

"O karnın ağrır." Liddy karnını ovuşturdu. "Annem diyor ki öyle."

"Aynen öyle." Hannah her zamanki zarafetiyle ocağa doğru ilerledi ve ev yapımı sıcak çikolata hazırlamaya başladı. Elindeki çikolatayı Scott'a doğrulttu. "Hile yapmak da yok. Liddy her şeyi denedi ama hiçbirisi bende işe yaramıyor."

Scott mükemmel bir surat ifadesi takındı, alt dudağını dışarı çıkardı ve alnını buruşturdu. "Aww, ama bugün Noel."

"Tam da bu yüzden kimsenin hastalanmasını istemiyorum." Tekrar ocağa döndü ve çikolatayı ısınan süte ekledi. "Ryland, un, şeker ve yumurtaları getirir misin lütfen?"

Emrini yerine getirmek için ayağa fırladım ve Arthur kapıda tereddüt edince onu kenara çektim. "Eşeklik etme," diye fısıldadım nefesimin altında. "Keyfini çıkarmaya çalış." Ağzını açtı, gözlerinde bir itiraz yükseliyordu. Omzuna bir yumruk attım ve dişlerini birbirine geçirdi. "Bu ne Hannah ve Liddy'nin ne de senin suçun. Gülümsemeyi ve kahkaha atmayı hak ediyorsun. Tanrı aşkına Noel'deyiz."

Arthur'un başını salladığı neredeyse fark edilmiyordu ama yine de beni kilere kadar takip etti ve kurabiye malzemelerini mutfak adasına taşımama yardım etti.

"İşin püf noktası her şeyi elle karıştırmak." Hannah önlüğünü başına geçirdi ve arkasından bağladı. Bebeğin yumrusu birazcık dışarı çıkmıştı ve onu öpmek için kendime çekmemek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmem gerekti. Aldırmayabilirdi ama Liddy etraftayken işleri sıradan tutmaya karar vermiştik. "Babam her zaman kurabiyelerin, özellikle de Noel kurabiyelerinin sevgiyle yapıldığını söylerdi." Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırdı, sonra ayrı kaselerde un ve şeker ölçtü.

"Bunları ilk yaptığında onu bir fırını soymakla suçlamıştım." Bu anıya gülümsedim. "Şafak sökmeden önce onlarla geldi, yurt odalarımızda onları dağıtırken gururlu ve heyecanlıydı."

"Onları bize annesinin gönderdiğini sanıyordum." Scott yumurtaları kırdı ve çırparak soluk sarı bir köpük haline getirdi. "Sonra bir hafta sonra daha fazlasıyla geldi." "Aralık ayı boyunca haftada iki kez yaptı." Hannah yumurtaları

Scott'a doğru şeker. "Bunu içine at ve çırpmaya devam et."

"Dekorasyon yaptığını sanıyordum." Kaseyi Scott'ın elinden aldım ve onu adaya doğru ittim. "Bırak da herkes biraz eğlensin."

"Arthur, hiç kurabiye kalıbın var mı?" Hannah tezgâhın arkasında kaldı ama onu da dâhil etmeye çalışması Arthur'u bize katılmaya teşvik etti.

Ayakkabılarını tekmeledi. "Ben getiririm."

Hannah sıcak çikolatanın içine hindistan cevizi ve tarçın attı. Kokuların karışımı havayı ısıttı ve beni yıllar öncesine, nostaljik bir yere götürdü. "Henry her zaman Noel gibi kokardı."

"Ceplerine obanpskl ve am sıkıştırmış." enem düştüğünde Hannah sırttı. "Bunun ocuklara Noel Baba'yı tanıdığını düşündürdüğünü söylerdi. Onlara kılık değıştirmiş bir elf olduğunu ve onlar için Noel Baba'yla bizzat konuşacağını söylemeyi çok severdi." Başını kaldırdı ve burnunu çekti. "Noel'i çok severdi. Her yıl Noel arifesinde büyük bir parti kurabiye pişirirdi ve ikişer ısırik alırdık, sonra kalanını şöminenin önüne bırakırdık."

"Bu yıl yine yapıyoruz." Liddy oturduğu yerde kıpırdandı. "Ren geyiklerini beslemek . En ok Pop Henry'nin pekmezli kurabiyelerini seviyorlar."

"Bu doğru. Ren geyikleri için bol bol pekmezli kurabiye yapacağız."

Hannah herkes için sıcak çikolata doldurdu ve bana hamura un ekleme talimatı verdi. Henry belli ki Hannah'ya Noel sevgisini aşılamıştı ve o da bunu kızına geçirmişti. Birlikte gülüp şakalaştılar, ren geyiklerinin tüm kurabiyeleri yiyip evin her yerine kırıntılar bıraktığı geçmiş Noellerden bahsettiler. Hannah kupasının kenarından benimle göz göze geldi ve göz kırptı.

Yanıt olarak sırttım ve hamuru temiz tezgâha döktüm. "Bir sonraki adımı tahmin edeyim." Başparmaklarımı şakaklarıma dayadım ve parmaklarımı boynuzları andıracak şekilde havada oynattım. "Hamurdan minik toplar yapıyoruz ve onları krep gibi yassılaştırıyoruz."

"Hayır, aptal!" Liddy yle bir güldü ki burnundan soludu ve neredeyse sıcak çikolatasını düşürüyordu. Hâla kıkırdayarak Hannah'ya kupasını uzattı ve tezgâha doğru eğildi. "Frizbi yapıyorsun."

"Bu doğru mu?" Parmaklarımı tekrar oynattım. "Bence onları kardan adama dönüştürüp birbirimize fırlatmalıyız."

"Hayır." Hannah iki elini de koruyucu bir hareketle havaya kaldırdı. "Lütfen, artık yemek kavgası yok. Deena hepimizi kırbalayacak."

"Hayır." Hamurdan bir parça kopardım ve yiyormuş gibi yaptım. "Bizim dağınıklığımızıza alışkın. Ayrıca Arthur temizler. Ya da Scott. O sarkık dudak zaten yerlerde sürünüyor. Bir işe yarasın bari."

Arthur bir sepet dolusu kurabiye kalıbını tezgâhın üzerine koydu ve yerine döndü. "Buraya kurabiye yemeye geldim, yerdeki kurabiyeleri temizlemeye değil."

"Harika." Hannah hamuru aldı ve üç parçaya böldü. "şimdi bunları diskler haline getirin, şeffaf plastik ambalaja sarın ve

buzdolabında iki saat soğumaya bırakın."

"Kurabiye yememiz ne kadar sürer?" Scott sordu.

"Bu gece." Hannah ellerini onun yanaklarına koydu ve yüzünü sıktı. "Merak etme. O zamana kadar iyi olacaksın. Zaman geçirmek için dışarı çıkıp karda oynayacağız."

"Daha fazla kardan adam mı?" Liddy'nin fincanı tezgâha çarptı. Çikolata ağzını çınlattı. Yalayarak uzaklaştırdı, sonra elinin tersiyle çenesini . "Peki ya melekler?"

Kar aktiviteleriyle dolu bir gün geçirecektik. Onlar Henry hakkında hikâyeler anlatırken ben de Hannah'nın talimatlarına harfiyen uydum. Hatırası kızında yaşıyordu ve onun hayatımızda olması beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Öfkeme çok az bir farkla hâkim olabildim. Öfkem Hannah'ya değil, Chad'in Liddy'yi görmesine izin vermesine yönelikti.

Ceketinin düğmelerini ilikledi ve fiyonklardan biri kaymaya başlayınca Liddy'nin saçını düzeltti. "Eminim."

"Nereye gidiyoruz?" Liddy elini burnunun üzerinde ovuşturdu. "Daha fazla kardan adam mı?"

"Artık kardan adam yok." Hannah, Liddy'nin ceketinin düğmelerini kontrol etti. "Bir arkadaşımızı görmeye gidiyoruz."

Demek buydu. Bana uyar ama adamın bir daha Liddy ya da Hannah'ya ulaşamamasını tercih ederdim. Huysuz bir ebeveyn bir çocuğu karşı kışkırttığında olabileceğini görmüştüm. Chad hakkında internette bulduklarımın dışında başka bir şey yoktu. Cehennem kadar zenginken saklanmak biraz zordu. Chad, vakıf fonu çocuğu için mükemmel bir poster çocuğuydu. En iyi okullara gitmiş, parasını hiç önemi yokmuş gibi harcamış -çünkü onun için önemi yoktu- ve parası azaldığında evine geri dönmüştü.

Ailesi kağıt üzerinde yeterince iyi görünüyordu. Yine de. Ondan sadece prensip olarak nefret etmek zorundaydım. Hannah'dan uzaklaşmıştı. Yine de bizim için iyi oldu, çünkü aksi takdirde hâlâ o piçle birlikte olabilirdi ve ben de hayatımın aşkını kaçırmış olurum.

"Karışmayacağım. Orada olduğumu bile anlamayacaksın."

İyi olacağız Scott." Yanağımı avuçladı ve parmak uçlarında durarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Yakında evde ol."

Bu ifade beni, geri çekilip daha fazla karışmadan geçip gitmelerine izin verecek kadar yatıştırdı. Kapıyı arkasından kapattım. Ryland bir dergi makalesi için Noel fotoğrafları çekmeye gitmişti ve Arthur da sabahı Megan'la geçirmek istiyordu. Bana da fuayeyi adımlamaktan ve bir şey olmadığından emin olmak için Hannah'yı takip etmeyi düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Chad'e güveniyordu ve onun iyi bir adam olduğunu söylemişti. Ama iyi adamlar hamile kız arkadaşlarını terk etmez, üç yıl boyunca onları görmezden gelmez ve sonra aniden fikir değiştirmezlerdi.

Tamam. Belki bazıları yapmıştır. Ancak içimdeki kemirici ses bunun o zamanlardan biri olmadığını söylüyordu.

"Burası senin yerin değil." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından çıkardım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Çalışma odasının kapıları açık duruyordu ve satın aldığımız on sekiz metrelik Noel ağacını gözler önüne seriyordu. Binlerce ışık, milyonlarca süs gibi görünen şeylerle birlikte dalları kaplıyordu. Çam kokusu havayı sarmış ve anılarımızı canlandırmıştı. Şeffaf ışıklar cam süslerin üzerinde parıltıyor, odanın içinde gökkuşağı gibi ışıklar saçıyordu.

Bir kızak süsüne vurdum ve alnımı ovuşturdum. Dikkat dağıtmak. Hannah'yı takip etmemi engellemek için dikkat dağıtıcı olarak ne kullanabilirdim? Yemek mi? Kahve?

Hannah'nın yokluğunda aşırıya kaçtığım için alkol kullanmıyordum. Beynimdeki sisi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kahve işimi görürdü. Kızak süsünü son bir kez çevirdim ve çalışma odasından mutfığa doğru yöneldim.

Ben yaklaşırken sesler bana ulaştı. Megan avuçlarını tezgâha vururken mutfığa girdim. Arthur'un karşısına oturmuştu, ikisi de destansı boyutlarda bir bakış yarışına girmişlerdi.

"Ne demek istiyorsun?" Megan ellerini geniş yaylar çizerek uzattı.

"Noel'deyiz, Megan. Kavga etmediğimiz bir Noel geçirebilir miyiz?"

"Kavga etmiyorum." Dudakları kıvrılan Megan, buna itiraz etmesi için ona meydan okudu. "Sen orada dünyanın önünde eğilmesi gereken kendini beğenmiş bir piç gibi otururken ben sorular soruyorum."

Uzun, yavaş bir nefes Arthur'un burun deliklerini şişirdi. "Bu gerçekten neyle ilgili Megan? Geleceğinden haberim olmamasına rağmen seni havaalanında karşılamadığım için beni azarladın bile. Annen ve onun benim hakkımda ne düşündüğü hakkında dönüp dolaştık. Ne istiyorsun?"

"Gerçeği istiyorum, lanet olsun!" Megan tezgâhı tekrar tokatladı. Birçok yönden birbirlerine bu kadar benzeyen iki insanın çatışmaları ele alış tarzlarının tamamen zıt olması Megan'ın dramatizmini neredeyse komik hale getiriyordu.

"Ne hakkındaki gerçek?" Sakin ve sabırlı Arthur, her zaman yaptığı gibi sözlü saldırıları göğüslemeye devam etti. Zavallı piç kurusu.

Megan doğrudan şahdamarına saldırdı. "Bir kadın ve diğer iki erkekle ilişkide ne yapıyorsun?"

"Sana zaten açıklamıştım." Arthur'un sakin hoşgörüsü beni görünce çatlama tehlikesi geçirdi. Çenesini kilitledi ve kollarını kavuşturdu. İki ayağı da yere sağlam basıyordu, ayakkabılarının parlaklığı o kadar mükemmeldi ki milyarlar kulübüne girip başkanlığı devralmaya hazır görünüyordu.

"Yeterince iyi değil." Megan boğazının arkasından kaba bir ses çıkardı. "Üçünüzün de Hannah ile yattığını ama birbirinizle yatmadığınızı söylemiştin. Yani hepiniz onu aynı anda mı beceriyorsunuz?"

"Bazen." Arthur'un aksine, cinsel karşılaşmalarımız hakkında konuşmakta bir sorun yaşamıyordum.

"Scott." Arthur beni uyarmaya çalıştı ama yapacak daha iyi bir şeyim yoktu ve Megan'ın bir çentik aşağı çekilmesi gerekiyordu.

Megan'ın zehirli bakışı başkalarını korkutup kaçırabilirdi ama beni değil. Ve Arthur buna yeterince maruz kalmıştı, neredeyse bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. "Bu iğrenç." Megan kelimeleri aşırı ısınmış bir çaydanlık gücüyle kustu. "Bir kadını paylaşıyorsun. Hem de aynı anda. Bunun ne kadar dengesiz bir şey olduğunu biliyor musun?" Belli ki bir şeyleri karıştırmak istiyordu.

Şahsen, bu kadar zorlamasının nedeninin Arthur'u çatlatmaya çalışmak olduğunu düşündüm. Her şeyi içinde tutmak yerine, orada burada biraz buhar çıkarsa hepimiz için daha iyi olabilir. Ben buna dengesizlik derdim. Kendini kaybettiği gün hepimiz için boktan bir gün olacaktı. O zamana kadar, yardım etmek için elimizden geleni yaptık.

"Hayata yanlış bir perspektiften bakıyorsunuz. Aşk bir erkek ve bir kadın arasındaki doğrusal bir şey olarak görüyorsun." Arthur'un ayağı bir kez vurdu, bu onun tek kızgınlık işaretiydi. "Aşk her zaman net değildir, Megan. Farklı şekillerde tezahür eder."

"Evet, bahse girerim." Megan arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Arthur da ben de bu duruşu fark ettik. Düşmanlığa aldırmandan yoluna devam etti. "Bizim ilişkimiz karşılıklı sevgi ve saygıya dayanıyor. Birbirimize saygı duyuyoruz ve hepimiz Hannah'yı seviyoruz."

Bunu yüksek sesle söylediğini ilk kez duyuyordum. Hepimiz Hannah'ya aşık olmuştuk ama hiçbirimiz bunu ona söylememiştik. Aşk saklanmamalı ya da çarçur edilmemeliydi.

"Hepimiz Hannah'yı eşit derecede seviyor ve önemsiyoruz," diye devam etti Arthur, Megan'ın çapraz kol duruşuna uyararak. Ayak parmağı tekrar yere vurdu. "Bu bizim için işe yarıyor."

Megan bir hareket telaşıyla yukarı doğru patladı. "Evet, muhtemelen duygu eksikliğini telafi etmek için başka iki erkeğe ihtiyacın olduğu için."

Lanet arabayı geri çek. Arthur'un yanına doğru yürüdüm ve elimi omzuna koydum. "Ağzını topla."

Megan bana hırladı, bakışları yüzümden babasının omzundaki elime kaydı. "İşler böyle mi yürüyor? Onlarla yatmadığını söylüyorsun ama seni kurtarması için Scott'a ihtiyacın var. Sen bir sürtükten başka bir şey değilsin."

Hiçbir zaman şiddet yanlısı olmamıştım, özellikle de kadınlara karşı, ama Arthur'un Megan'ın saldırısı karşısında irkilmesi beni neredeyse öldürüyordu. "Baban benden daha güçlü. Onu rahatlatmak için tutmuyorum. Onu bir kalkan olarak kullanıyorum, böylece yüzündeki o bakışı tokatlamayacağım. Haddini aşırıyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle mi?" Megan cüretkâr bir hareketle çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu kanıtla." Arthur ile göz göze geldi. "Birini, bunu tek başına yapabilecek kadar sevebileceğini kanıtla. Beceriksiz olduğun zamanlarda boşluğunu dolduracak korumaların ya da arkadaşların olmadan."

"Bu kadar yeter." Arthur elimi silkerek ayağa kalktı. "Scott haklı, Megan. Bana korkunç şeyler söylüyorsun ama gerçekte biri olduğumu görmek için hiç etrafta dolaşmıyorsun. Ben işin içindeyken çocukluğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorsun. Kim olduğumla ilgili tüm bu yanlış fikirleri sen yarattın. Seni seviyorum. Daha ne kadar sade olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sen benim kızsımsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Sana inanmıyorum." Megan hışımla odadan çıktı ve çıkarken bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Hiçbir zaman babam olmaya çalışmadın. Her şeyi annemin yapmasına izin verdin."

Hepsi yalandı. "Ona duygusuz diyorsun ama kanadığını görmek için kalbini söküp atan sensin." Kaçışını engelledim. Uzun zaman önce umursamayayı bırakmıştım. Birinin Megan'a gerçeği söylemesinin zamanı gelmişti. "Kendi nefretin yüzünden ona karşı zehirlenmişsin. Orada oturup onu parçalamana izin vermek başka bir şey. Yerinde durup gerçek bir konuşma yapmak başka bir şey. Neden denemiyorsun? Gerçeği öğrenmekten ve sana daha fazla para vermesi için onunla olan ilişkini kötüye kullandığın gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmaktan mı korkuyorsun?"

"Çekil yolumdan." Kollarını göğsünde kavuşturan Megan beni geçmeye çalıştı.

Yüzüne güldüm. "Ona bu şekilde davranmandan bıktım usandım. Kendine gel ve ona iyi davran ya da bu evden defol git." Sertliğimden pişmanlık duymak istedim ama . Arthur daha iyisini hak ediyordu. Onun ilişkisi

Megan'la olan ilişkisi kurtarılabilirdi... eğer o lanet sürtük kafasını annesinin kışından çıkarıp kendi başına düşünmeye başlayabilirse.

Ryland mutfağa karşı taraftan girdi. Gözüme takıldı ve başını Arthur'a doğru salladı. Kollarımı indirdim. Bu kadar erken saatte evde ne işi vardı? Belli ki konuşmalara kulak misafiri olmuş ve yardıma gelmişti.

Kenara çekildim ve Megan'a geçmesi için yer açtım. "Mutlu Noeller. Sezonun ne hakkında olduğunu hatırlamaya ."

Hışımınla uzaklaştı ama köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, onunla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp Arthur'a odaklandım.

Ryland ve ben onun karşısına oturduk ve hareketsiz kaldı. Bunu daha önce de görmüştüm ve hiçbir şey yapmadan oturmak her zamankinden daha zordu.

"Bunu yapmaya devam edemezsin."

Çenesinde bir kas patladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu. Tüm o duygusuz İngiliz saçmalığı." Ryland'ın sırtışını yakaladım. "Evet, asık suratlı dedim. Dava et beni."

"Çok isterdim ama korkarım hakareti uzun zaman önce atlattık. Ayrıca, avukatlarımız golf arkadaşı, bu yüzden beni bundan vazgeçireceklerinden eminim." Kamera kayışını omuz silkerek çıkardı ve bir kenara koydu.

İkimiz de konuşmayı ciddiye almayacak kadar uzun süredir arkadaştık. Arthur'la ilgili kısım hariç. Onu Megan'ın dramından uzaklaştırmaya çalışmak kolaydı. Arkadaşlığa olan ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti.

"Evet." Parmak uçlarımı tezgâha vurdum, Hannah'yla birlikte pişirdiğimiz Noel kurabiyelerini gördüm ve Arthur'a doğru kaydıldım. "Kim kurabiye ister?"

Chad'le buluşmadan önce Liddy'ye gerçeği söylemeliydim. Bunu ertelemiştim, kolaylıkla söyleyebileceğimi umuyordum ama Liddy'yi gördükten sonra beş dakika içinde onun babası olduğunu söyledikten sonra daha fazla beklemem gerektiğini biliyordum. Bunu sorgulamamıştı ama açıklamam gerektiğini biliyordum.

Kar park fikrimi mahvettikten sonra Chad'in buluşmak istediği buz pateni pistinden birkaç mil ötede durup arkamı döndüm ve Liddy ile yüzleştim. "Tatlım, sana bir şey söylemem gerekiyor."

Bana baktı, ela gözleri kocaman açılmıştı, korku küçük gözlerini kaplamıştı. yüz.

"Kötü bir şey yok. Biz iyiyiz ve güvendeyiz." Güvence geldi ve korkusu uçup gitti, yerini rahat gülümsemesine bıraktı.

"Doktorun muayenehanesinin önünde tanıştığımız adamı hatırlıyor musun?" "Mm-hmm." Zürafasına sıkıca sarıldı.

"Şey," bir sonraki cümlede neredeyse boğuluyordum, "o senin baban. Bu yüzden bugün onunla buluşuyoruz. Seni tanımak ve seninle vakit geçirmek istiyor."

Liddy kaşlarını çatarak bu bilgiyi değerlendirdi. "Ve sonra eve gidebilir miyiz?"

"Evet. O zaman eve gidebiliriz."

"Tamam." Koltuğun arkasını tekmeledi. Chad hakkında daha fazla konuşmaktan kaçındım. Liddy'nin soruları olursa dürüstçe cevaplayacağıma dair kendime söz verdim. O zamana kadar ağzımı kapalı, ellerimi direksiyonda ve korkularımı sıkı sıkıya kilitli tuttum.

Chad bizi otoparkta karşıladı ve binaya kadar eşlik etti. Buzun üzerindeki patenlerin sesi çınlıyor, birkaç kişi patenle kayarken gülüyor ve birbirlerini alkışlıyordu. Bir kadın havaya sıçradı, etrafında döndü ve tek pateninin üzerine mükemmel bir şekilde indi.

Liddy'nin gözleri bu manzara karşısında irileşti ve elimi sıkıca kavradı. "Çok güzel."

"Evet, çok güzel bir kız." Onu tezgâha götürdüm, üçümüz patenlerimizi aldık ve kendi patenlerimi bağlamadan önce Liddy'nin patenlerini giymesine yardım ettim.

Chad buzda kaymaya başladı ve beklerken pistin etrafında bir tur attı. Liddy onu izledi ama elini tutmayı teklif ettiğinde neredeyse ilgisiz görünüyordu. Üçümüz yan yana kaydık, aramızda Liddy vardı.

"Seni ilk kez buz patenine götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?" Chad arkasını döndü ve önümüzde geriye doğru kaymaya başladı. "Daha önce hiç kaymamıştın." Yanağında bir gülümseme belirdi. "Kısa sürede alışmıştın. Eminim sen de böylesindir, değil mi Liddy? Yeni şeyleri çabuk kapıyorsun."

Liddy dik durmaya konsantre olurken dili dişlerinin arasında sıkışmıştı. Cevap vermeyince Chad geri döndü ve bizimle yan yana kaymaya devam etti.

"Şehre döneli ne kadar oldu?" Dikkatimi konuşma ile Liddy arasında bölmeye çalıştım. Paten becerilerim beni dik tutacak kadar çabuk geri geldi.

Chad yanımdan geçti ve yüzünü bana dönebilmek için tekrar geriye doğru kaymaya başladı. "Birkaç ay. Babamın sonunda bana şirket yönetim kurulunda bir yer vermesini bekliyorum. Onun nasıl hatırlarsın, her zaman geçimimi sağlamaktan bahseder." Sıradan bir omuz silkme ve gülümseme, ayrıldığından beri pek değişmediğini gösteriyordu. Belki de hiç olgunlaşmamıştı.

Liddy elimi bıraktı. "Kendi başıma yapabilirim." Bacaklarını ileri geri salladı ve hızlandı. "Bak!"

"Dikkatli ol."

Chad uyarım karşısında gözlerini devirdi. "O iyi. Şuna baksana. Doğuştan yeteneklisin. Tıpkı benim gibi." Sıkı bir dönüşle etrafında döndü.

Liddy durup izlemeye çalıştı ama ayak parmağı yanlış yere takıldı ve onu öne doğru savurdu. Kolları savruldu ve geriye doğru düştü. Onu yakalamak için atıldım, kolum omuzlarının altından geçti ve kafası buza çarpmadan önce ivmesini durdurdu.

Gözlerinden yaşlar fişkırdı. "Düştüm."

"Ah, önemli değil. Bir keresinde duvara çarptım ve burnumu kırdım." Chad parmağını mükemmel bir şekilde onarılmış burnunda gezdirdi. "Kanı görmeliydin."

Liddy'nin rengi soldu. "Artık paten kaymak istemiyorum." Kollarımda titriyordu. "Artık gidebilir miyiz?"

"Gitmek mi?" Chad o kadar hızlı durdu ki patenleri buz parçaları püskürttü. "Buraya daha yeni geldik. Neden gitmek istiyorsun?"

"Korkuyor, Chad." Liddy'nin ayağa kalkmasına yardım ettim ve parmakları bileğimi ölümcül bir şekilde kavrarken, pist ile büfe arasındaki alan boyunca uzanan banklara doğru ilerledik.

"Sorun yok, Liddy. Birkaç dakika oturacağız."

Liddy yüksek bir gümbürtüyle bankın üzerine düştü. "Artık buz yok." Başını sertçe sallayınca yayı tekrar gevşedi. Bu sefer onu çıkardım ve cebime soktum.

"Ah, bu hiçbir şeydi." Chad buzun üzerinde kaldı. "Korkunun her şeyi mahvetmesine izin veremezsin, evlat."

"O değil." Liddy'nin çenesini kavradım ve yanağındaki karışık saçları taradım. "İstersen hazır olduğunda tekrar deneyebilirsin."

". " Ayaklarını ileri geri tekmeledi. "Bugün değil."

"Hadi ama, Hannah. Bunu yanına bırakamazsın. Eğer yaparsan onu korkutan hiçbir şeyi yapamaz."

"Bu kadar yeter." Liddy'nin başının üzerinden Chad'e baktım. "Başka ne planladın?"

Omuz silkti ve başka bir koltuğa doğru ilerledi. "Burasıydı. Burada kalacağımızı düşünmüştüm."

Harika. Harika bir başlangıç yapmıştık. "Sanırım yola çıkacağız."

"Hayır." Chad bana doğru bir el uzattı. "Hadi şehir merkezinde bir yürüyüşe çıkalım."

Noel ışıklarına bakabilir ve sıcak çikolata içebiliriz."

Liddy bunun üzerine neşelendi ve patenlerinin bağcıklarını çözdü. "Işıkları severim. Ve sıcak çikolatayı."

"Ben de." Chad bunu ilgi çekici hale getirmeye çalıştı ama sonunda bana hikayeye senkronize olmayan bir şekilde dans eden aşırı heyecanlı bir kuklayı hatırlattı.

"Hadi gel." Patenlerimizi geri verdik ve dışarı açılan kapıda Chad'e katılmadan önce botlarımızı düzelttik. Kapıyı ikimiz için de açtı ve Liddy ona utangaç bir teşekkür gülümsemesi sundu, o da karşılık vermeye çalıştı.

Chad binanın kenarından sola döndü. "Bu tarafta güzel ışıklar var." Liddy zürafasını kolunun altına sıkıştırdı ve ona doğru döndü.

"Başka nelerden hoşlanırsın?" Adımlarını Liddy'ninkilere uydurmak için yavaşlatan Chad, direklerin arasına asılmış ışıkları işaret etti. "Buralarda bunlardan çok var. Bütün dükkanlar süslenmiş. Ama gerçekten iyi ışıklar

yerleşim bölgelerinde. Benim evime gidebiliriz. Bütün komşularım süslendi."

"Hayır, teşekkür ederim." Liddy'nin küçük sesi kulaklarıma zar zor ulaştı ama kaşları yeniden çatıldığında Chad'in bunu duyduğunu biliyordum. "Ben bunları seviyorum." Liddy yanımdan ayrılmıyor, ayak parmakları her adımda ayakkabıma çarpıyordu. Neredeyse ona takılıp düşecekken nihayet onu kucağıma aldım ve kalçama koydum. Başı omzuma düştü.

"Şuna bir bak." Kırmızı ve beyaz çizgili şeker kamışı ışıklarının nane tekerlekli bir şeker trenini ve yeşil jelibonlardan yapılmış bir Noel ağacını çevrelediği şekerçi vitrinini gösterdim. Liddy başını kaldırdı ve ağzı açık bir şekilde baktı.

"Yani buz patenine hayır ama ışıklara ve şekerlere evet." Chad bana göz kırptı. "Tam benim kızıma göre."

Kaşlarımı parlak ve inanılmaz derecede sahte bir gülümsemeyle kapattım. Liddy, Chad'in bağlantı kurma çabalarını görmezden geldi. Belki de onun saçmalıklarını sezmişti. Belki de orada olma konusundaki isteksizliğini hissetmişti. Chad pek olgunlaşmış gibi görünmüyordu. Otuzuna merdiven dayamış olsa bile, çocuksu yakışıklılığı ve çekici gülümsemesi onu geriye doğru yaşılandırıyordu. Ve hiç alakası olmayan saçma sapan sözlerine devam ettiğinde, ona neden aşık olduğumu hatırlamakta zorlandım.

Liddy kıpırdandı. "Yürümek istiyorum."

Ben Liddy'yi yere bırakıp elini tutarken Chad bekledi. Yavaş tempo onu rahatsız ettiyse de bunu kendine sakladı. Bu sabrı için ona puan verdim. Liddy'nin onunla bağ kuramaması beni şaşırtmıştı. Scott, Arthur ve Ryland'la o kadar kolay bağ kurmuştu ki. Denemelerine bile gerek yoktu. Belki de sorun buydu, çabalaması tuhaf ve gergin gelmişti.

Nefesimin yarattığı sis ve ışıkların parıltısı görüşümü bir dakikalığına engelledi ve sis dağıldığında Chad'in bana doğru baktığını fark ettim. Dudakları alaycı bir sırıtişla kıvrıldı. "Nasılsın?"

Gerçekten mi? Üç yıl geçti ve şimdi dünyadaki en genel konuşmayı mı yapmak istiyor? İyi o zaman. Nasıl uyum sağlayacağımı biliyordum. "Harika. Sen?"

Elini bir o yana bir bu yana salladı. "Orada takılıyorum. Bilirsin işte. Sonunda diplomamı aldım. Teknoloji sektöründe çalışmaya başladım."

"Bu çok hoş." Liddy'nin seviyesine kadar eğildim. "Şu tabelayı görüyor musun? Noel Baba'nın ren geyiklerinin köşede olduğu yazıyor. Onları görmek ister misin?"

"Evet!" Liddy olduğu yerde dans etti. "Fotoğrafımı çekecekler mi?"

"Hadi gidip soralım." Ryland Noel fotoğraflarımızı çektiirmek için bir şeyler ayarlayacağına söz vermişti ama benim dikkatimi dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım vardı ve bu da tam zamanında geldi.

"Bunları biliyorsun-"

Parmaklarımı şıklattım ve Chad'i işaret ettim. "Sus."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, o eski cazibenin kıvılcımı ela rengi altın sarısına çevirdi. "Sen de patronluk taşıyorsun. Bildiğim iyi oldu."

"Otoriter değil." Başımı Liddy'ye doğru çevirdim. "Bırak çocuk kalsın. Bunu onun için mahvetme." Noel'in büyüü asla bozulamazdı ama Liddy'nin Noel Baba'ya, elflere ve uçan ren geyiklerine inandığı bu yıllar hoşuma gidiyordu. Chad benimle bir iletişim kanalı açmıştı, bunu takdir ediyordum ama Liddy'nin Noel neşesini mahvetmek gibi bir dezavantajı varsa bunu yapamazdım. "Hadi gidip şu ren geyiklerini bulalım." Chad'e çenesini kapalı tutması gerektiğini söyleyen bir bakış attım ve o da dudaklarını büzüp anahtarı fırlatıyormuş gibi yaparken bana tekrar göz kırptı. Bu o kadar çocukça bir hareketti ki gözlerimi devirdim.

Güldü ve dirseğimi kendi dirseğiyle çarptı. "Bunu özlemişim. Sen her zaman eğlenceliydin, Hannah."

"Evet, tabii. Bana sadece neşeli Hannah de." Binanın etrafını dolaştık. Üç ren geyiği dairesel bir muhafazanın içinde duruyordu. Bir tanesi dışarıda duruyordu, gövdesine zillerle kaplı bir koşum takımı sarılmıştı. Başını salladı ve çanlar keskin bir sesle çalmaya başladı.

Liddy zıpladı ve alkışladı. "Hadi gidelim!" Beni sıranın sonuna kadar çekti ve önünde bir erkek ve bir kız çocuğunu güden bir annenin arkasında durdu.

"Bize biraz sıcak çikolata getireyim." Chad sıranın dışına çıkmadan önce birkaç metre ötedeki sıcak çikolata standını işaret etti ve "Ren geyiği kokusu" diye fısıldadı.

"Kapa çeneni, Chad." Önümdeki anne kaşlarını kaldırdığında dudaklarımı büzerek tısladım.

"Bak, Liddy. Bir kızakları var." Parlak kırmızı kızıağı için onu kucağıma aldım. Bir adam ren geyiklerini yönlendirdi ve koşum takımlarını kızıağa bağladı. Yan tarafta, parlak kırmızı Noel Baba kıyafeti giymiş bir adam zencefilli ev karavanından çıktı ve el salladı. "Ho, ho, ho. Noel Baba için kim hazır?"

Çılgınlıklar ve tezahüratlar vahşi bir toplulukta çarpıştı. Liddy alkışladı ve iki elini salladı. "Ben! Ben!"

Chad omzunun üzerinden baktı, başını salladı ve üç fincan sıcak çikolata aldı. İçimden geçen karşılaştırmaları durdurmaya çalıştım.

Zihin. Scott ve diğlereri Liddy ve bana tam bir kış harikalar diyarı inşa ettiler. Chad bizi bir saat boyunca kasabada gezdirmeyi başardı ama bu karşılaşmada hiçbir şey samimi gelmedi. Liddy'yle konuşmaya çalıştı ama birkaç dakika sonra Liddy onu sessizce başından savınca vazgeçti.

Bu zıtlık, kabul görmeyi umarken birlikte geçirdiğimiz zamanı zorlama gibi hissettirdi. Yine de bardakları getirip birini bana uzatırken gülümsedi. Liddy kendininkini almak için çabaladı.

"Teşekkür ." Son bir kez bir şeyler hissetmeye çalıştım ve gülümsemeye zorladım.

Ama ben daha ne olduğunu anlamadan eğildi ve dudakları dudaklarıma çarptı.

ARTHUR

Scott ve Ryland beni daha iyi hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar. En iyi arkadaşlarım ve dünyada en çok güvendiğim iki insan olmalarının nedenlerinden biri de buydu. Kendime güvenmediğim zamanlarda bile yanımda oldular.

Onlar konuşup şakalaşırken kendimi tuttum; sesleri ve anlattıkları hikâyeler iyi zamanlara odaklanmama yardımcı oluyordu. Kendi düşüncelerimin derin uçurumuna düşmeme izin vermekten daha iyisini biliyorlardı, orada kesinlikle karanlığa sarmal olacaktım.

"Onunla tekrar konuşmayı deneyeceğim." Gömleğimdeki kırıksıklıkları düzelttim ve ayağa kalktım. "Siz ikiniz kendinize başka bir yer bulun. Bu sefer rahatsız etmek yok." İyi olacağımı bilmelerini sağlamak için gülümsedim. "Noel'deyiz ve bir mucize için hâlâ zamanımız var."

Dikkatimi dağıtmak Hannah ve Liddy'yi evlat edinmemize izin verip vermeyeceği konusunda endişelenmemi engelliyordu. İkizlerin ebeveynlerine daha sonra karar verilmesi gerekecekti. Zaten kızım ile ilgili bir sürü sorunum vardı. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım ve gümbürdeyen müzik sesini takip ederek Megan'ın ikinci kattaki odasına gittim. Kapısını üç kez çaldım ve bekledim.

Müziğin sesi daha da yükseldi. Kapıyı tekrar çaldım, sonra açtım. "Bu bende işe yaramıyor."

"Odama davetsiz gelmemen gerekiyor!" Megan bağırdı ve kafama bir yastık fırlattı.

Onu bir kenara fırlattım. "Odama dalıp sonra da gördüklerine sinirlenince bu kural geçersiz hale geldi." Makyaj masasının yanındaki büyük, döşemeli sandalyeye doğru yürüdüm, sandalyeyi çevirdim ve oturdum. "Konuşmamız gerek."

"İlişkimizin çoktan bittiğine eminim. Makyaj seansını bırakabilirsin."

"Bir gün bunun ne anlama geldiğini anlayacağım. O zamana kadar söyleyeceklerim var."

Kulaklıkları kulaklarına soktu ve müziğin sesini daha da açarak kaşlarını öyle bir kaldırdı ki tıpkı annesine benzedi. Mideme kramplar girdi. "Canım konuşmak istemiyor."

Tahmin ettiğinden daha hızlı hareket ettim. O daha ne olduğunu anlamadan telefonu ve kulaklıkları çekip aldım. Çıglık atıp odadan kaçmaya çalıştığında yolunu kestim. "Otur. Şimdi." Yatağı işaret ettim. "Sinir krizi geçirdin. Bağırдын, korkunç şeyler söyledin ve sonra da kaçtın. Şimdi oturup beni dinleyeceksin."

Şok mu yoksa merak mı onu yatağa geri götürdü bilmiyorum ama yatağa uzandı ve kucağına bir vücut yastığı çekti. Pembe ekose pijaması bana onun ne kadar genç olduğunu hatırlattı ve neredeyse sertliğimden pişman olacaktım. Neredeyse.

"Peki." Elini umursamaz bir hareketle salladı. "Konuş. Bu dinleyeceğim ya da bir şeyleri değiştireceği anlamına gelmiyor. Ama hazır başlamışken bana ilişkiniz hakkındaki gerçeği anlatabilirsin."

"Hayır." Sandalyeme geri döndüm. "Hannah ya da seks hayatım hakkında konuşmuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunlar seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren annenle neden ayrıldığımız." Bu onun dikkatini hemen çekti. Yastığı karıştıran parmakları durdu ve başını kaldırdı.

"Eğer bana her şeyin annemin suçu olduğunu söyleyecekseniz, gidiyorum ve bir daha asla geri dönmeyeceğim."

"Boşanma nadiren tek bir kişinin hatasıdır." Korkularımı paketleyip kalbimde rehin tutmaya çalışmayı bıraktım. Kızımın gerçeği bilmesi gerekiyordu. "Kötü bir koca olduğumu kabul ediyorum."

Aramızda kısa bir duraklama oldu.

"Ailem, yetiştirilme tarzım, her ikisi buna katkıda bulundu, ancak beni bu hale getiren pek çok şey var. Korku gibi şeyler."

Megan yastığı daha sıkı kavradı ve bana doğru eğildi. Yeşil gözleri ateş ışığının yansımada parlıyordu. "Korkuyor muydun? Neyden korkuyordum?"

"Aşktan. Ve annenden." Alçak sesle ve hızlıca güldüm. "Onun öfkesine sahipsin. Onu seviyordum, bundan hiç şüphem yok. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermekten korktum. Annemle babam duygusal değildi. Sanırım birbirlerini seviyorlardı ama bunu hiç göstermediler, bu yüzden ben de hiç öğrenemedim. Kesinlikle annenin ihtiyaç duyduğu şekilde değil."

Megan sözlerimle birlikte başını salladı ve bir an için kalbimi koyarken birbirimize bağlanmış gibi göründük. Eğer sevmenin, olmanın anlamı buysa

tamamen şeffaf ve her şeyi ayaklarının altına serdim, sonra cezayı kabul ettim.

"Gençlik ve aptallık kısmen suçluydu. Ne yaptığımı ya da anneni nasıl doğru dürüst seveceğimi . Sözlerime ihtiyacı olduğunda, ona sessizliğimi verdim. Sessizliğimin bizi başarısızlığa mahkum ettiğini fark etmeden onu kendimden uzaklaştırdım."

"Evliyken duygularınız hakkında hiç konuşmadınız. Annem öyle diyor."

"O haklı. Ben yapmadım. Ama zamanla ve hatalarımla öğrendim ki duygular hayatın bir parçası, bir ilişkiyi sağlıklı kılan şeylerin bir parçası. Benimki derinlerde yatıyor." Bir elimi kalbimin üzerinde gezdirdim. "Onları yüzeye çıkarmak ve onlar hakkında konuşmak ölüm gibi hissettiriyor. Annenle olanlardan gurur duymuyorum. Kendimle ilgili beklentilerim, hedeflerim ve işle ilgili isteklerim beni daha da soğuk ve sessiz biri haline getirdi. O ne kadar burnumu sokar ve açılmamı isterse, ben her şeyi o kadar içime attım."

Mutfakta fark ettiğim üzere bu konuda hâlâ suçluydum. Değişim zordu ama imkansız değildi.

"Tüm bunları bana neden şimdi anlatıyorsun? Neden yıllar önce açıklamadın?" Bunu sorması bile bana olan öfkesinin üstesinden gelebileceğini kanıtlıyordu.

"Hazır değildim. Bir başka hatam daha. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Annenle daha açık ve iletişim halinde olsaydım, belki de işleri yoluna koyabilirdik."

"Evet, doğru." Megan gözlerini devirdi ama ses tonunda zehir yoktu. "Annem yanlış bir şey yaptığını kabul etmektense volkan taşı yemeyi tercih eder."

Bu konuda anlaşabilirdik ama annesi hakkında kötü konuşma yemine gelmeyi reddettim. "Seninle zaman geçirmeye çalıştım. Beşinci doğum gününü hatırlıyor musun? Gri midilliği?"

"Sıçrama." Megan yana doğru eğildi ve odasındaki birkaç çerçeveli resimden birini aldı. Midillinin tepesinde çekilmiş bir fotoğrafı çerçeveyi dolduruyordu. Geniş gülümsemesinde büyük bir neşe vardı. O zamanlar onu memnun etmek kolaydı, ama annesini değil. "Bekle." Çerçeveyi göğsüne bastırdı. "Splash'i bana *sen mi* verdin?"

"Evet. O yıl senin partindeydim. Annen beni kapıda karşıladı ama seni görmeme izin vermedi. Doğum gününü mahvedeceğimi ve çok çalıştığımı söyledi... seni görme hakkım elimden alındı diyelim."

Şimdi bile içim yanıyor. Yıllarımı Megan'la aramda yarattığı uçurumu kapatmaya çalışarak geçirdim. Aklıma gelen her şeyi denedim, hatta her zaman yüzüme patlayan birkaç alışılmadık şeyi bile.

Beni ziyaret etmeyi seçtiği Noeller, aramızdaki duvarları yıkmak için son umutlarımdı. Bu yüzden yaramazlık yaptığında ve tüm dramını eve getirdiğinde onu disipline etmekte tereddüt ettim.

"Başka zamanlar da var mıydı?" Megan resmi masaya geri koydu. Sessiz ve düşünceli kaldı. Bunu ilerleme olarak kabul ettim ve başımı salladım.

"Doğum gününde hep seni görmeye gelirdim. Dans partindeydim. resitaller. Mezuniyetin."

"Seni gördüğümü sandım ama annem başka biri olduğunu söyledi." Yeşil gözleri kapandı ve benim bir sorunla boğuşurken yaptığım gibi alnını ovuşturdu.

"Seni görme çabalarım genellikle işleri daha da kötüleştirdi. Bu seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor. Ya da anneni. Farklılıklarımız vardı ama onu seviyordum." Megan'la bana yaşattıklarından sonra bu sevgi yerini hoşgörüye bıraktı ama birlikte geçirdiğimiz zamandan asla pişmanlık duymadım. "Anneni sevdiğim ya da onunla evlendiğim için pişman değilim. Benim kızım olduğun için de pişman değilim."

Sessizliği uzun ve gergindi.

"Keşke daha iyi bir baba olsaydım, Megan. Sana olan sevgimden şüphe edecek bir duruma asla düşmemeliydin. Senin ailen olmak istiyorum." Her kelimesi gerçek ve inançla çınılıyordu. Daha önce hiç kimseyle tüm kalbimle konuşmamıştım, gerçi Hannah'yla buna çok yaklaşmıştım. Aradaki fiziksel mesafeyi aşip ona dokunmaya cesaret edebilir miydim? Kederli gözlerine ve yumruk yaptığı ellerine bakarak tereddüt etmeye devam ettim. "İzin verirseniz sizi tanımak istiyorum. Lütfen bana hak ettiğin gibi bir baba olmam için bir şans ver."

Sabrı erken yaşta öğrenmişim ve yıllar boyunca bana iyi hizmet etti. Megan sözlerimi düşünürken, belki de hayatında ilk kez ilişkimiz hakkında annesinin önyargısı olmadan bilinçli bir karar verebileceğini bilerek, bunu takip eden sessizlikte kullandım. Ona odaklandım, ancak merakım beni odanın etrafına bakmaya itti. O burada değilken bu alandan kaçınıyor, bana asla tanımadığı mahremiyeti ona sunuyordum. Aşk, kimsenin skor tuttuğu bir oyun değildi. Megan'a ihtiyacı olanı vermeye çalıştım.

"Bu hoşuma giderdi." O kadar alçak sesle konuşmuştu ki neredeyse itirafını kaçıracaktım. Başını kaldırdığında, daha önce gözüme çarpan o küçük umut kırıntısı daha da parladı. "Sana çok uzun zamandır kızgınım. Bundan bıktım baba."

Baba. Temellerimi sarsacak güce sahip tek bir kelime. Kelimeler beni bir kez daha başarısızlığa uğratmaya çalıştı. En büyük şefkati sunacak olana karar vermeden önce bir düzine olası yanıtın üzerinden geçtim. "Seni seviyorum, Megan."

Çenesi titredi ve yastığı göğsüne daha sıkı bastırdı. "Teşekkürler." Beyanına karşılık vermeyi reddettiği için onu suçlamadım ya da kızmadım.

"Seninle bu tür konuşmaları seviyorum. Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Yastık kılıfının köşesini karıştırdı, dudakları garip bir kaş çatmayla bir tarafa doğru büzüldü. Bir sürtük gibi davranmamaya çalışacağım ama Hannah'ya anne demeyeceğim."

İrkilerek bir kahkaha attım. O kadar sertti ki bir elimi göğsüme götürerek sandalyemde geriye doğru sallandım. Megan önce ters ters baktı ama sonra gülümsemesi belirdi ve kahkahama kendi kahkahasıyla katıldı. "Özür dilerim."

"Hayır." Elimi aramızda bir ileri bir geri salladım. "Bu iyi oldu. Kimse bağırmadı ve dolu dolu bir konuşma yapabildik. Ve şimdi gülüyoruz. Özür dileyecek bir şey yok." Gözlerimdeki kahkaha yaşlarını sildim ve kıkırdamaya devam ettim. "Hannah'ya Hannah'dan başka bir şey demek zorunda değilsin."

Megan yastığı bir kenara bıraktı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Ondan hoşlandım." Beni incelerken başını yana eğdi. "Bu yıl değiştin. Onun yüzünden mi? Ve ikizler yüzünden mi?"

"Hannah bana aşkın beklenmedik olabileceğini ve hiç hayal etmediğim sınırları aşacak kadar güçlü olduğunu öğretti." Elini tuttum ve okşadım. "Ama sana olan sevgim hiç azalmadı. Sen benim ilk çocuğumsun, kızımsın. Bu asla ama asla değişmeyecek."

"Seni bir daha asla görmek istemediğime karar versem bile mi?"

Bu bir meydan okuma ve ricaydı, hepsi bir arada. "O zaman bile. Benim aşkım koşullara bağlı değildir. Özgürdür. Her zaman ve sonsuza dek, ne karar verirsen ver." Hiç kimse bana böyle bir özgürlük vermemişti. Kızımı, içinde büyüdüğüm aynı kutuya koymayı reddettim.

"Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olabilir," dedi Megan, ayağa kalkıp bana sarılmadan önce, kucaklaşma hızlı ve çok kısa sürdü. Daha fazlasını istemeden kabul ettim ve ilişkimizi düzeltmeme yardım edeceğine söz verdiği için şükrettim.

"Buradayken yapmak istediğin bir şey var mı?"

Bir sandalyeyi sürükleyerek yanıma oturdu ve kapalı balkon kapılarını işaret etti. "Kayak mı? Snowboard mu? Hâlâ kar motosikletleriniz var mı?"

"Yukarıdakilerin hepsine evet." İlk iki aktiviteden bahsetmek bile dizlerimi ağrıtyordu ama onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktansa vücudumdaki her kemiği kırmayı tercih ederdim. "Ne zaman gitmek istersin?"

"Yarın." Ayağa kalkarak iki kolunu başının üzerine uzattı. "Bugün Noel ağacımı süslemek istiyorum."

"Yardımcı olabilir miyim?" Megan'la yeni bir anı yaratma şansı tüm dikkatimi toplamamı gerektiriyordu. Tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme çiçek açtı. Saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde topladı ve bir kutuyu bana doğru itti. "Süsler bunun içinde."

HANNAH

Bu da ne böyle? Chad'in tadı sıcak çikolata ve pişmanlık gibiydi. Göğsünü iterek onu kendimden uzaklaştırdım ve elimin tersiyle dudaklarımı ovuşturdum. "Ne yapıyorsun sen?" Şok, yavaş tepki vermeme neden oldu yoksa yolundan çekilirdim. Beklediğim son şey dudaklarının dudaklarımda olmasıydı. Yanlış hissettirdi. İğrenç. Tekrar fırçaladım ve sıcak çikolatadan bir yudum aldım. Ugh. Tadını sonsuza dek mahvetmişti.

Beni öpmesinin sorun olmayacağını düşündüren neydi? Bu kadar küstah olabileceğine inanamıyordum. Hem de Liddy'nin önünde! Bu sabah Scott'a verdiğim öpücük, Liddy'nin kafasını karıştırmamak için görmesine izin verdiğim nadir ve kısa sevgi gösterilerinden biriydi.

"yok." Chad kıpırdandı ve tekrar üzerime gelmeye çalıştı.

"Hayır." Elimi göğsüne koydum ve ittim. "Bu iyi değıl. Bunu neden yaptın?"

"Hadi, Hannah. Benim." Bana o altın ocuk gülümsemesini verdi, bir eli kalbinin üzerindeydi. "Aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorsun."

"Beni bırakıp gittiğini hatırlıyorum. Ve onu." Sesimi eşit tutmaya çalıştım ama içimdeki acı ve öfke kükreyerek canlandı. Liddy bana kısa bir süre baktı, Noel Baba'nın, kızağın ve ren geyiklerinin neşesi dikkatinin çoğunu meşgul ediyordu. Başını tekrar kırmızılı adama çevirdi. Kulaklarımda boğuk sesler yankılanıyordu. Çocukların kahkahaları. Noel Baba'nın Noel sevinci hakkındaki konuşması. Tüm bunlar arka planda nakarat halinde devam eden sessiz bir davul sesi gibiydi.

Chad oflayıp pufladı ve sıcak çikolata bardağını yakındaki bir çöp kutusuna attı. "Neden böyle davranıyorsun? Daha önce hiç dirençli değıldin."

"Ben senin o zamanlar tanıdığın kadın değılim." Onun aksine ben büyümek zorunda kalmıştım. Büyütmem ve korumam gereken bir kızım vardı. "Ve ayrıca, bu asla benimle ilgili değıldi." Liddy'ye doğıru hafifçe başımı salladım. "Bunun Liddy'yi tanımakla ilgili olduğunu sanıyordum, beni takip etmekle değıl." Gitme düşüncesi

Chad'e dönmek midemi bozdu. Asla. Gezegendeki son adam olsa bile.

"Öyleydi. Öyleydi." Elimi tuttu. Geri çektim.

"Öyleyse öyle davran. Biz bir çift değiliz. Bir daha asla da olmayacağız. Bir ilişki aramıyorum." En azından onunla değil. İhtiyacım olan her şeye sahiptim, isteyebileceğim her şeye.

"Hadi ama. Bunu yapabiliriz." Liddy'ye hızlı bir bakış atarak gülümsemesini korudu. "Bak ne kadar mutlu. Ben onun babasıyım."

"Ben hamileyim." Bunu bir silah ya da meydan okuma olarak kullanmayı düşünmemiştim ama ağzından çıkan her kelime beni çıldırtıyordu. Liddy'nin duyamayacağı kadar alçak sesle söyledim, Noel Baba'ya ve gösteriye kendini kaptırmış olmasını umuyordum.

Sanki bir hastalığım varmış gibi benden uzaklaştı. "Bekle." Durdu ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Az önce hamile olduğunu mu söyledin?"

"Evet." Çenemi dik tuttum. Liddy biyolojik olarak onun olabilirdi ama hiçbir zaman babası olmamıştı. Şu anda bile, Liddy gözünün önündeyken, kızını tanımaktan çok onunla yatmakla ilgileniyordu.

Çenesi bir o yana bir bu yana çalıştı. "Kimin bu?"

"Bu seni ilgilendirmez." Liddy ve ben ren geyiğine bir adım daha yaklaştık ve ondan uzaklaştık. "Liddy'yi tanımak istiyordun. Bu senin şansın." Başını bacağıma yasladı. Onu bu duruma sokmasından nefret ediyordum. Kalıcı etkilerinin kalmadığından emin olmalıydım.

Reddedilmiş hissettiğini biliyordum ve onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, hiç kimse sevilmediğini hissetmemeli. Ama aynı zamanda bizi de reddediyordu -yine. Geriye doğru hareket etti, neredeyse sendeleyerek başka bir ailenin içine girdi. Dramımız bizi dinleyenler için yem niteliğindeydi ama çoğunun dikkati fazla dağılmıştı. "Gitmek zorundayım. Bir hata yaptım. Bunu yapamam." Tek kelime veda etmeden sırayı yarıp geçti ve neredeyse sokağın diğer tarafına doğru koşacaktı.

Hayal kırıklığı içime derin bir ağırlıkla çöktü. Liddy kollarını bacağıma doladı ve "Ondan hoşlanmıyorum" dedi.

Ben de, ama o onun babasıydı ve ben Megan'ın annesi gibi olmayı reddediyordum. "Onu şaşırttım, hepsi bu. Geri gelebilir."

Olabilir. Büyük ihtimalle değil. Bizi terk etmişti. Yine. Ancak bu sefer çok daha iyi bir yerdeydik.

Neyse ki arabaya yürüme mesafesindeydik. Ve evde bizi bekleyen üç adamımız vardı. Scott haklıydı. Asla vermemeliydim

Chad'e ikinci bir şans. En iyisini umarak körlemesine gitmiştim. Bak beni nereye getirdi.

Kızak çanları şingırdadı ve sıra ilerledi. Liddy bacağını bıraktı ve bir daire çizerek döndü. "Bugün hâlâ güzel bir gün. Noel Baba'yı görmeye gidiyoruz."

"Evet, öyle. Ona Noel için ne istediğini söyleyecek misin?" O ana odaklandım ve reddedilmenin beni cenin pozisyonuna sokmakla tehdit eden acısını görmezden gelmeye çalıştım. Liddy'yi korumak zorundaydım. Dağılmak için ne zamanım ne de boşluğum vardı.

Liddy derin düşünceler içinde dudağını ısırды. Saçları yüzüne döküldü ve sabırsız bir el hareketiyle onları geriye itti. "Belki. Bu bir sır olabilir mi?"

"Bir sır mı?" Bunu bana daha önce hiç sormamıştı. "Sır tutmaman gerekiyor."

"Biliyorum. Ama bu özel bir tür iyi sır. Bir Noel hediyesi sırrı. Hani okuldaki çocuklara hediye alırsın da onlara söylemezsin ya. Bu iyi bir sırdır." Hilesiz ela gözleri bana yalvardı. "Noel Baba'ya gizli dileğimi söyleyebilir miyim?"

Buna nasıl karşı koyabilirdim ki? "Tamam. Noel Baba'ya söyleyebilirsin." Noel sabahı gizli dileği gerçekleşmediğinde pişman olabilirdim ama şimdilik anın tadını çıkarmasına izin verdim.

"Yaşasın." Liddy döndü ama çok hızlı hareket ettiği için önünde bekleyen çocuğa çarptı. "Özür dilerim." Tekrar yanıma gelmeden önce ona sarıldı.

Çocuğun annesi döndü ve gülümsedi. "Mutlu Noeller." "Mutlu Noeller."

Ben de ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

ve Liddy'nin saçıyla uğraştım. "Fotoğrafınız için şunu aradan çıkaralım." Benim için hareketsiz durdu, heyecanı kabarıyor ve taşmakla tehdit ediyordu.

Sıranın önüne geldiğimizde, saçları evcilleşmiş ve zıplaması destansı boyutlara ulaşmıştı. Doğduğundan beri ilk kez bir Noel'de durup fotoğraf çektiirmek için param olup olmadığını düşünmek zorunda kalmamıştım. Arthur, Scott ve Ryland için çalıştığım aylardan biriktirebildiğim her şeyi biriktirmiştim. Bana yardım etmeye devam etmeyi teklif ettiler, özellikle de neredeyse kendi evim kadar sık onlarla kaldığım için.

Bir akşam yemeğinde şaka yollu şeker baba teriminden bahsetmiştim ve sonunda üçünü de gücendirmiştim. Benim için itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey ifade ediyorlardı. Chad'le zaman geçirmenin ve ne zaman olacağını tahmin etmenin aksine

sona erdiğinde, onları görebilmek için konağa ne zaman döneceğimizi merakla bekledim.

"Sıradaki." Yeşil ve kırmızı elf kostümü giymiş bir kadın Liddy'yi öne doğru yönlendirdi. Gülümsemesi yıpranmış görünüyordu ama neşesini koruyordu. "Hazır mısınız?"

"Evet." Liddy bana el salladı ve kadının yanından koşarak geçti. Başka bir elf kızağa binmesine yardım etmeyi teklif etti ama benim Liddy'm yardım almadan tırmanacak kadar cesurdu. Kendini Noel Baba'nın dizine bıraktı ve kulağına fısıldarken elini ağzına götürdü.

Beyaz sakalı, neşeli yüz ifadesinin gücüyle yer değiştirdi ve başını sallayarak Liddy'nin başını okşadı, ardından doğrudan kameraya doğru işaret etti.

Liddy'nin gülümsemesi dünyadaki en güzel şeydi. Chad'in ardında bıraktığı reddedişin kenarlarını yakıp yok etti. Telefonumu kaldırdım ve Liddy aşağı atlayıp bana doğru koşmadan önce kendi fotoğraflarımdan birkaçını çektim.

"Ben yaptım." Kayarak durdu. "Bunun harika bir hediye olduğunu ve elinden geleni yapacağını söyledi."

"Güzel." Elimi uzattım. "Hadi gidip fotoğraflarınızı görelim." Kabin fotoğrafları hemen o anda banyo etti. Benim fotoğraflarım iyiydi, ama şu an kadının tezgâhın üzerinden kaydırıldığı provaları incelemeyi ve Liddy'nin favorilerinden birkaçını sipariş etmeyi hak ediyordu.

Yakınlarda bir bank bulduk ve fotoğrafların basılmasını bekledik. Liddy arkaya doğru döndü, bacaklarını oturakla arkalık arasına soktu. Kollarını metalin üstüne dayadı ve karşımızdaki dükkânları inceledi. "Bak, anne."

İşaret parmağını takip etmek için döndüm. "İşaret etme, Liddy. Bu çok kaba." "Oh." Elini bıraktı. "Ama onu görüyor musun?"

Söz konusu kişiyi keşfetmek sadece on saniye sürdü. Chad dondurmamacının önünde . Başının arkasını ve belirgin gümüş ve yeşil desenli ekose ceketini tanıdım. "Onu gördüm."

"Yanındaki kim?" Liddy'nin sorusu kalbimi hançerledi. Chad omzunu cama yasladı ve güldü. Vücudu hatırladığım o rahat şekilde hareket ediyordu, flört ettiği uzaktan bile belliydi. Önünde sarışın bir kadın duruyordu. Elini koluna koydu ve ona doğru eğildi. Ve eğer onu dudaklarından öpüp kaldırımda duran arabasına yönlendirmezse lanet olsun ona. Lanet olası pislik. Liddy ve ben titrerken, o sırf buraya gelmek için arabasını almak üzere geri dönmüştü.

ve mükemmel bir yabancıyla takılmak. Ya da belki birbirlerini tanıyorlardı ve bu bir takılmadan daha fazlasıydı. İki kolumu belime doladım ve bir iniltiyle eğildim.

"Anne?" Liddy'nin sesini panik kapladı. " var?"

Utanmamam gerektiğini biliyordum ama Liddy'yi reddettikten hemen sonra Chad'i başka bir kadınla görmek acımı daha da derinleştirdi. Değersizlik. Hissettiklerimi tarif edebilecek tek kelime buydu. Hamileliğimi öğrendiği anda kaçmıştı ve burada kızımı bir kez daha reddediyor, önce sikini düşünüyordu.

Puslu havayı dağıtmak için mücadele ettim ve ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Scott'ın bize katılma teklifini reddetmekle aptallık etmiştim. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama rehberimde onun adına dokunmayı başardım ve titreyen elimi kulağıma götürdüm.

"Hannah?" Scott'ın derin sesi kontrolümü parçaladı.

Gözyaşları büyük damlalar halinde kucağıma düştü. Liddy yanıma iyice sokuldu, kollarını ortama doladı. "Scott." Ağlamaklı sesim onun isminde yankılanıyordu.

"Ne oldu?" Öfke telefonun içinden sızıyordu. "Yaralandın mı?" Arka planda Ryland'la konuşurken sesi kesildi. "Hannah ağlıyor. Arabayı getir ve Arthur'a söyle."

"Hayır, ben iyiyim."

"Ne cehennemdesin sen. Neredesin? Chad hâlâ orada mı? Bana ne olduğunu anlat."

Ona gözyaşlarımın arasından hiçbir şeyi dışarıda bırakmadan anlattım. Liddy sarılışını sıkılaştırdı. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Bu, gözyaşlarının selini yatıştırmaya yetti, ama düzenli damlalar halinde düşmeye devam ettiler. "Sorun yok, Scott. Yakında evde olacağız."

"Bu şekilde araba kullanmayacaksın." Bana nadiren emir verirdi ama demir iradesini duydum ve ilk gerçek rahatlama nefesimi hissettim. "Olduğun yerde kal. Seni almaya geliyoruz."

Neredeyse ona bunun gerekli olmadığını söyleyecektim ama bunun yerine dudağımı ısırdım ve benimle ilgilenmelerine izin vermeye karar verdim. İstenmek, korunmak güzel bir duyguydu. Beni sevmiyor olabilirlerdi ama beni asla yüzüstü bırakmadılar.

"Siktiğimin piçi." Kapalı yumruğumu mermer tezgâha vurdum. "Gitmiş olsa iyi olur yoksa o güven fonu bebeği suratının canına okuyacağım." Sözlerimdeki nefreti duydum ve Chad'e haddini bildirme düşüncesinden zevk aldım. Kimse Hannah'ya kötü davranmamıştı.

"Dikkatli ol." Ryland bir elini omzuma vurdu ve sıkı kaslarımı yoğurdu. "Böyle bir kış için hapse girmeye değmez."

"Oh, hapse girmezdim." Tamamen vahşi bir gülümseme dudaklarımı dişlerimden geriye doğru sıyırdı. "Bundan emin olurdum." Hayatımda hiç bu kadar . "Arthur nerede?"

"İşte." Megan'ın peşinden koşarak merdivenlerden indi. Bize bir kez baktı ve soldu.

"Ne oldu? Hannah iyi mi?"

"Ryland, onu bilgilendir. Ben yapamam." Sakinleşene kadar yumruk atabilir ve küfredebilirdim ama başka bir şey yapamazdım. Tabii sakinleşebilirsem. "Hadi gidelim."

"Burada kalmalıyım." Megan antrenin ortasında duraksadı. Pijama yerine eski bir eşofman giymiş ve saçlarını dağınık bırakmıştı. Her zamanki kıyafetinden o kadar farklıydı ki Arthur'a kaşlarımı kaldırdım. Her ne konuştularsa bir şeyler yapmışlardı. İyi bir şey. Küfür eden, çılgılık atan Megan'ın yerini çok daha yumuşak bir versiyon almıştı.

"Bizimle geliyorsun." Acele et der gibi bir hareket yaptım. "Hannah'nın yanında bir kadına ihtiyacı olabilir. Sen yeterince yakınsın."

"Vay canına. Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?" Megan bir eliyle ağzını kapattı, sahte bir soluk fuayede yankılandı.

"Tanrı aşkına. Unut gitsin." Ona sırtımı döndüm. "Cesedini kapıdan çıkarıp seni içeri atmadan önce bin şu lanet arabaya."

"Tanrım. Sakin ol." Megan yanımdan geçip dolabı karıştırdı. Bir çift kahverengi Uggs buldu ve tüylü çoraplarının üzerine geçirdi. "Kızgın olduğunda çok otoriter oluyorsun."

"Çok haklısın. Kimse Hannah'ya bulaşamaz. Özellikle de ortak bir geçmişleri olduğu için Hannah'nın ona boyun eğeceğini düşünen toy bir serseri." Bir kızı paylaştıklarını söylemeyi reddettim. Liddy'nin oluşmasına yardımcı olan spermi o vermiş olabilirdi ama iş burada bitiyordu. Bir kez daha küfürler savurdum. "Sonunda herkes hazır mı? Beş saniyeniz var yoksa yalnız gideceğim."

Arthur ayağını sürüyerek geldi ve elini uzattı.

"Anahtarlar." "İşte burada." Yüzüne doğru salladım.

"Hayır. Anahtarları bana ver. Sen sürmeyeceksin." Karşı çıkmamam gerektiğini bildiğim o korumacı duruşu ve kilitlenmiş çenesi vardı. Haklıydı ama bu, anahtarları verip bir adım geri çekilmemi kolaylaştırmadı. "Artık gidebiliriz." Arthur ön kapıyı iterek açtı.

Deena kütüphaneden başını uzattı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Eğer malzemeniz varsa, Hannah'nın en sevdiği yemeği hazırlayabilir misiniz? Belki biraz da çay hazırlarsın? Yaklaştığımızda sana mesaj atarım."

Deena fuayeye doğru ilerledi. "Elbette. Başka bir şey isterse bana mesaj at."

Parlak ışık kardan yansıyarak beni gözlerimi siper etmeye zorladı. Siyah SUV kıvrımlı yolun sonunda duruyordu. Arthur düğmeye bastı ve motor kükreyerek çalıştı.

"Ryland Scott'la arkada. Megan ve ben ön tarafı alacağız." Arthur Megan için kapıyı açtı ve arkasından kapattıktan sonra kaputun etrafından dolandı. Megan ne itiraz etti ne de herhangi bir yaygara kopardı.

Belki de cehennem donmuştu ve Arthur Noel mucizesini Hepsi.

Üç kapı hep birlikte çarptı ve garaj yolundan çıktık. Arthur çipi her zamanki gibi dikkatli bir şekilde kullandı. Koltukların arasına eğildim. "Sağdaki pedal daha hızlı gitmesini sağlayacak."

Arthur gözlerini yoldan ayırmadan, "Ayrıca Hannah bizi kendimizi bir çukurda bulmamıza da neden olabilir," diye karşılık verdi.

"Piç kurusu," diye mırıldandım.

"Nag," diye karşılık verdi Arthur.

Megan dudaklarını birbirine doladı, omuzları bastırılmış kahkahalarla titriyordu. Ryland bile homurdandı.

"Tanrım, üçünüz de çok kötüsünüz."

"Hey, ben bir şey demedim." Ryland teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hepsi bu ikisi."

Dikkat dağıtma neredeyse işe yarıyordu. Neredeyse. Ama öfke tüm gücüyle devam etti.

Kasaba etrafımızda çözüldü. Süslü bir dükkân, bir esinti kapı ve pencerelerin üzerine örtülmüş çelenkleri karıştırırken, Noel ışıklarının yansımalarını yolun karşısına doğru spiraller çizerek gönderdi.

"Nerede o?" Arthur öne doğru eğildi ve gözlerini kısıtı.

"Dondurmacının karşısında." Pencereyden dışarı baktım, Hannah ve Liddy'den bir iz arıyordum. "Ona yerinde kalmasını söyledim."

"Sence dinlemiş midir?" Megan sordu.

Hırlamam ona cevap oldu ve yerde soldu. Pişmanlık sert ve hızlı bir şekilde bastırdı. "Özür dilerim. Sorun sen değilsin Megan. Şu anda çok kötü bir arkadaşlığım var."

"Koroya vaaz veriyorsun." Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Sinirlendiğinde oldukça korkutucu bir adam oluyorsun. Ama seni Hannah için bu kadar öfkeli görmek güzel. Daha önce bir kadını önemseydiğini hiç görmemiştim."

Bu beni susturdu. Bir avuç kelimedenden başka bir şey söylemeden beni dosyalamıştı. Doğru olanlarla.

Ön cama kar damlıyordu. Arthur silecekleri çalıştırdı ve direksiyona doğru eğildi. "Onu gören var mı? Cevapsız arama ya da mesaj var mı diye telefonlarınızı kontrol edin. Megan, benimkini kontrol edebilir misin? Ceketimin cebinde."

Şaşkınlıktan gözleri büyüdü ama ceketini karıştırıp telefonu buldu. Uyandırmak için ekrana dokunduğunda, bir önceki Noel'de çekilmiş bir fotoğrafı ekranı doldurunca donup kaldı.

"Bir şey var mı?" Arthur sordu, sonra da kilit kodunu tuşladı.

Megan telefonun kilidini açtı ve hızlıca bir tarama yaptı.

"Hiçbir şey yok."

"İşte orada." Ryland işaret etti. "Marketin önündeki mavi bank. Kenara çek Arthur. Boş bir yer var." Emniyet kemerini çözdü ve kapı koluna uzandı.

Ondan önce cipten çıktım ve yolun karşısına geçip kaldırımı aşarak doğruca Hannah'nın yanına gittim.

Kucağında Liddy'yle bankta oturuyordu, ikisi birbirine sokulmuştu, kar havada uçuşuyor ve kapüşonlarının üzerine düşüyordu. Liddy beni gördü ve işaret etti. "İşte Scott."

"Chad nerede?" Liddy kollarıma atladığında onu yakaladım. Bana sarıldı, sonra Ryland'a doğru atıldı.

Hannah ayağa kalktı ve eldivenli eliyle yüzündeki karı temizledi. "Gitmiş."

"Üşüdün mü? Battaniyeye ihtiyacın var mı?" Arthur ve Megan da bize katıldı. "İçeride sıcak bir yere gitmeliydiniz."

"Burada olmam gerekiyordu." Hannah kollarını iki yanında sıkıca tutmuş, elleriyle ceketini kavramıştı.

Sarılmak için onu kendime çektim. "Yaptığı şey için onu yok edeceğim."

Göğsüme sarıldı, vücudu titriyordu. Korkudan mı, öfkeden mi, yoksa soğuktan mı, bilemiyordum. "O gitti, Scott. Her şey bitti ve ben iyiyim."

"İyiymiş kıçım. Titriyorsun." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana onu nerede bulacağımı söyle."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Beni etkilemesine izin vermem benim hatam. Sadece Liddy'den ikinci kez nasıl uzaklaşabildiğini anlamıyorum."

Liddy terk edildiği için hiç de kötü görünmüyordu. Ryland'ın kollarında gevezelik ediyor, ona Noel Baba ve ren geyikleri hakkında her şeyi anlatıyordu. Dikkatimi tekrar Hannah'ya verdim. "Bu senin suçun değil. Senin ya da Liddy'nin yaptığı hiçbir şey buna sebep olamaz. Adam pisliğin teki."

"Anlaştık." Arthur, Liddy'nin yüzünü okşayıp Noel Baba fotoğrafını görmek isteyip istemediğini sorduğunda ona sırtıttı. Dikkatinin dağılması konuşmanın çoğunu duymasını engelledi... Umarım.

"Beni öpmeye çalıştı." Hannah kollarımın arasında kaskatı kesildi.

"İğrençti ve onu ittim. Ona hamile olduğumu o zaman söyledim."

Öfkemin kuyruğuna tutunarak onu dizginledim ve yolumdan çektim. "Seni zorladı mı?"

"Sadece öpücük." Ürperdi. "Bu kadarı yeterliydi. Sanırım onunla yatmaya devam edeceğimi düşündü çünkü bugün onu görmeyi kabul ettim, ama bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum."

Bu pisliğe duyduğum nefreti ifade etmek için tüm dillerde yeterince kötü isim yoktu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ona hamile olduğumu söyler söylemez gitti. Sanki tüm parasını alıp yakmakla tehdit etmişim gibi kaçtı. Tüm o eski reddedilme ve yalnız kalma duygularını geri getirdi. Yalnız olmaktan çok yoruldum."

Bu özel ihtiyaçtan ilk kez bahsediyordu ve benim yalnızlığımınla örtüşüyordu. "Yalnız değilsin, Hannah. Her zaman senin için burada olacağız." Onun için, Liddy için ve bebekler için. Çocuklarının üçü de tarafından seviliyordu. "Duygularınız geçerlidir. Asla

Kimsenin size onları daha rahat ettirmek için onları şişelemeniz gerektiğini düşündürmesine izin vermeyin."

Megan neredeyse gülecekmiş gibi bir ses çıkardı ama yüz ifadesi temkinli ve açıkça meraklı kalmaya devam etti. Duygularını herkesin sorunu haline getirme konusunda gördüğüm en iyi kişiydi. Bu onları yanlış ya da kötü yapmıyordu, sadece zorlaştırıyordu.

"Babamı özlüyorum." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı süzüldü. "Hiçbir zaman, bir saniye bile, istenmediğimi hissetmeme izin vermedi. Annemi kaybetti ve bu onu neredeyse yıkıyordu ama bunun aramıza girmesine izin vermedi. Beni koşulsuz sevdi. Bir çocuğun sevilmesi gerektiği gibi."

Kar yoğunlaştı, iri taneler etrafımızda dönmeye başladı. Kış harikalar diyarı kar küremize geri dönmüştük, dükkanlardan gelen ışıklar etkiyi arttırıyordu. Uzaktan Noel şarkıları geliyordu. Arthur, Ryland, Megan ve Liddy benim ve Hannah'nın etrafında bir çember oluşturdular. Kendi küçük sevgi kozamıza sarılmıştık.

"Hâlâ seviliyorsun. Ve isteniyorsun." Gözyaşlarını sildim. "Asla istenmeyen kişi olmayacaksın. Senin hakkında hissettiklerimizi değiştirecek hiçbir şey yapamazsın." Bu tam olarak seni seviyorum demek değildi ama daha önce bir kadına aşık olmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Onun için ölebileceğimi itiraf etmek bir ; kendimi duygusal olarak ulaşılabilir kılmak başka bir şeydi, tam olarak ifade etmekte tereddüt ettiğim daha derin bir şey. Her kelimesinde ciddiydim, onu seviyordum. Ona yakında söyleyecektim, ama duygularım bu kadar yüksekken değil, daha sonra sözlerimi o anın sıcaklığıyla söylediğim için göz ardı edebilirdi.

"Kaldırımından inmeliyiz." Ryland başını giderek büyüyen kalabalığa doğru eğdi. "Dikkatleri üzerimize topluyoruz." Kamera çantasını döndürdü. "Bakalım yaklaşmalarını engelleyebilecek miyim?" Arkamızdaki dükkânın bir fotoğrafını çekti, sırttı, sonra ikinci bir fotoğraf çekmeden önce yanımızdan geçen çifte el salladı. "Bunlar gazetede harika görünecek." Çift gülümsedi ve biraz daha hızlı yürüdü.

"Canı cehenneme." Bütün dünya görse bile umurumda değildi. Yanağından öptüm. "Hayatımızın sonuna kadar sana ve çocuklara bakacağız."

"Scott." O narin ses tonuyla adımı fısıldadı. "Bunu söylemek zorunda değilsin." Ve bu yanıt, ona onu sevdiğimi söylemek için beklememin nedeniydi. Kelimeleri küçümsemenin bir yolunu bulacaktı ve ben de aşkımyüzüme vurmasına izin vermeyecek kadar kırılgan olduğumu kabul edecek kadar erkektim. Ne zaman

Bir kadına ilk kez Hannah olacağını söyledim. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevemezdim.

Çevresel görüşümdeki hareket başımı döndürdü. Megan burnunu çekti ve elini çenesinin altına sıkıştırdı. Hannah'nın durumunu ve Scott'ın güvencesini anlarken gözleri kızarmıştı. Neredeyse onun kararlı cevabına kendi fikrimi eklemek için araya girecektim. Daha sonra. Hannah bunalmış görünüyordu ve büyüyen kalabalık beni endişelendiriyordu. Liddy kalçama bir fotoğraf daha çektim. Dondurma dükkânının resmine yaltaklandı. "Çok güzelmiş."

"ÇOK GÜZELSİN." Kamerayı çevirip fotoğrafımızı çektim. Kamerayı garip bir açıdan kullanabilmek için yıllar boyunca bunu yeterince yapmışım.

MEGAN ^{öksürdü} ve burnunu ovuşturarak başını yakasının içine eğdi. Hannah'yı anlayabileceğine hiç şüphe yoktu. Durumları farklıydı ama ikisi de genç yetişkinler olarak kendilerini istenmeyen ve yalnız hissetmişlerdi. Arthur onu ısıtmak için kollarını Megan'ın omuzlarına doladı. Megan kucaklanmaya izin verdi, hatta daha da yaklaşarak babasının onu rahatlatmasına izin verdi. Babası her zaman Megan'a ve onun ruh haline uyum sağlamıştı ama bu kadar fiziksel bir rahatlık olduğunu hiç görmemiştim. Geçmişte Megan onu her seferinde iterdi.

Fotoğraf makinemi ^{kaldırdım} ve ikisi de beni yakalamadan ya da Megan uzaklaşmadan önce bir dizi hızlı çekim yaptım. Gözleri kapalıydı, az önceki öfkesi yerini yumuşak bir rahatlık ifadesine bırakmıştı. Arthur Megan'a yalnız olmadığını kelimelerle de olsa göstermeyi başarmıştı. Her zaman kızının yanında olmak istemişti. Her ikisi için de sevinç, bir tur daha fotoğraf çektirmeye zorladı.

KAR HAVAYI BEREKETLENDİRDİ, ekranı boydan boya kesti ve caddenin karşısındaki mağazaların ışık ve renklerinden oluşan bulanık bir fon yarattı.

"ANNEMİ İSTİYORUM." Liddy Hannah'ya doğru eğildi, o da bu sessiz isteği duyarak kollarını iki yana açtı. Scott onları yakın tutarak anne ve kızı kucakladı, üçü mükemmel bir aile dinamiği oluşturdu. Geri çekildim ve çekim için hizalandım. Scott kaşlarını kaldırdı ama ben tıklarken sessiz kaldı, sonra tekrar tıkladı. Yıllar boyunca yüz binlerce fotoğraf çektim ve bunların tüm zamanların en sevdiklerim olacağını bakmadan biliyordum.

HERKES YERİNE OTURDUĞUNDA ve duygusal karmaşa sessiz bir kabullenişe sürüklendiğinde, fotoğraf makinemi yanıma yasladım ve objektif kapağını yerine taktım. "Neden yürüyüşe çıkmıyoruz?" Başımı şehir merkezine doğru eğdim. "Büyük ağaca yakınız ve şimdi aydınlanmış olacak." Gökyüzünü kontrol ettim. "Kar bir süre daha devam edecek. Çok güzel olacak."

HANNAH ELİMİ TUTTU. "Bizi ikna etmeye çalışmana gerek yok. Beni ve Liddy'yi Büyük Ağaç'ta kandırdın."

"Ne kadar büyük?" Liddy'nin gözleri sevinçle parlıyordu. "Evdekinden daha mı büyük?"

"ÇOK DAHA BÜYÜK." Gökyüzünü işaret ettim. "kadar uzun ki, tam altında durursanız tepesini bile göremezsiniz."

"NUH-UH." Liddy annesi gibi otomatik olarak itiraz etti. "Görelim bakalım."

, altımız birlikte düğümlendik ve kaldırımdan aşağıya doğru ilerledik. Yağan kar betonu kaplıyor ve havayı mükemmel taneciklerle dolduruyordu. Nefeslerimiz birlikte buğulandı ve Liddy'den gelen yüksek sesli bir kahkaha kasaba meydanından gelen Noel müziğinin yükselen temposuyla eşleşti. "Şuna bak, Liddy." Yamacın arkasına sıkışmış bir evi işaret ettim. "Kardan adam ışıklarını ve ren geyiğini görüyor musun?"

"OOH, ^{PRETTY!} Liddy alkışladı ve tezahürat yaptı. "Daha fazla ışığa ihtiyacımız var. Bahçeye dev ağaçlar yapabilir miyiz?"

"^{TABİİ Kİ!} Öyle ya da böyle bunu gerçekleştirirdim.

Hannah kendi dirseğiyle dirseğime ^{dokundu.} "Ona istediği her şeyi vermek zorunda değilsin."

"^{Eğer} benim gücüm dahilindeyse, o bunu alacak. Ve sen de öyle."

"Başka bir şeye İHTİYACIM ^{YOK.} Bu kadarı yeterli. Onu mutlu görmek, bu bebeklerin sevileceğini bilmek," karnını okşadı, "yeter de artar bile."

"^{BAKIN, YEŞİL ADAM} GELDİ," diye bağırdı Liddy ve Grinch kostümü giymiş bir adam sokağın diğer tarafında yürürken onu işaret etti. Adam Liddy'yi duydu, sonra onu gördü ve çılgınca el salladı.

"Bu küçük Bayan Cindy Lou Who ^{mu}?" Bir elini gözlerine götürdü. "Bu yıl tüm hediyelerini aldın mı?"

"^{ONLARI} ^{ALAMAZSIN.}" Liddy kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. Adam ellerini kalçalarına koyup ayağını yere vurduğunda güldü. "Hediyelerimi istemezsiniz Bay Grinch. Ama size kendinize ait bir tane alabilirim."

"^{AWW.}" Parmaklarını şıklattı ve karı tekmeledi. "Çok nazıksınız, Bayan Cindy Lou Who."

"^{HERKES NOEL'DE BİR HEDİYEYİ HAK EDER.} Sadece sarılmak olsa bile. Sarılmaya ihtiyacınız var mı Bay Grinch?" Liddy'nin bir insanı dizlerinin üstüne çöktürecek gücü vardı.

İçinde zerre kadar hile ya da zalimlik yoktu. O kadar büyük bir güçle severdi ki, bazen bu beni sarsardı.

GRINCH karakteri bile onu nasıl karşılayacağından emin değil gibiydi. Yeşil tüylü parmaklarını Liddy'ye doğru salladı. "Bir kucaklaşmayı kabul ederim." Caddeyi geçti ve diz çökerek Liddy'nin onu boynundan sıkmasına izin verdi. "Teşekkür ederim."

Sesinin çatladığına yemin edebilirdim. Liddy'yi bıraktıktan sonra ayağa kalktı ve Hannah'nın gözlerine bakarak onu çenesinin altından dürtükledi. "O kıza iyi bak. Milyonda bir bulunur. Demek ki evde ona doğruları öğreten iyi bir annesi var."

"EMİN OLABİLİRSİN." Hannah bu övgüyle parladı ve Liddy'yi kendine daha sıkı çekti. "Mutlu Noeller, Bay Grinch."

"SEN DE." Bir el daha sallayarak geri çekildi. "Benim için biraz kurabiye ayırmayı unutma. O yaşlı Noel Baba sana çorabın için güzel şeyler getirebilir, ama beni tatmin eden kurabiyelerdir." Takım elbisesinin doldurulmuş karnını okşadı ve göz kırptı. "Yine de kalbimin üç beden büyüdüğünden oldukça eminim. Bu sarılma sayesinde artık tüm dünya benden güvende olabilir."

"BU DOĞRU." Liddy parmağını ona uzattı, gülümsemesi bir mil genişliğindeydi.

"SİZİNLE DEVAM EDELİM." Bize el sallayarak geçti.

"HENRY bunu görmeyi çok ." Başımı salladım. "Her Noel'de süslenip püslenip dışarı çıkardı. Karnavalcı gibi davranırdı ve insanlar şarkılarına hayır derse, basamaklarına kömür koyardı."

"YA DA POSTA KUTULARINDA." Arthur kıkırdadı. "Bir yıl beni de yanında getirmişti. Bana koca bir torba kömür taşıtmıştı. Gecenin sonunda her parçasını kullanmıştım."

"Çünkü babam şarkı söyleyemezdi." Hannah güldü ve ardından uzun bir beyaz nefes bulutu üflledi. "Bunu komşularımıza da yapardı. Bir yıl o kadar kötüydü ki, artık şarkı söylememesi için ona yiyeceklerle rüşvet vermeye çalıştılar."

Kahkahalarını durdurmaya ÇALIŞMADIM bile. "Bir keresinde ona sesinin yaralı bir ayıya benzediğini söylemiştim."

HANNAH başını sallayarak ve sırtarak onayladı. "Bu iyi bir gündeydi. Evi temizlediğimiz ve radyo dinlediğimiz zamanlar gibi, gerçekten gümbür gümbür şarkı söylediğinde, o kadar gürültülü ve sinir bozucu olurdu ki kulak tıkacı takmaya başladım."

MEGAN VE ARTHUR grubun arkasına geçene kadar yavaşladılar. Birbirleriyle konuşuyorlardı, Megan büyürken özlediği şeyler hakkında sorular soruyor, Arthur da elinden geldiğince destek oluyor ve cevaplar veriyordu.

"NOEL KUTLAMALARI, kurabiyeler ve okulda sınıfındaki her çocuğa hediye alması arasında oldukça popüler bir adamdı." Yürürken ve konuşurken Hannah kendini tuttu. "Noel ağacı için tek bir süsü vardı ve ne söylediğim ya da yaptığım önemli değildi, o süs her zaman en son takılırdı. Bunun bir gelenek olduğunu söylerdi ve sen asla geleneği bozmazdın."

"BUNA ÜNİVERSİTEDE BAŞLADI." Arthur konuştu. "Kar küresi ?"

"EVET. NEREDEN BİLİYORSUN?"

"ÇÜNKÜ BİR TANE ALDI ve nerede yaşarsak yaşayalım, hayat bizi nereye götürürse götürsün, Noel'de o süsü ağacımıza asacağımıza ve onu hep hatırlayacağımıza dair bize söz verdirdi." Arthur'un cevap vermesine fırsat vermeden ben cevap verdim.

"AMA" Hannah durdu ve döndü. "Bu konuda hiçbir şey söylememiştin. Ağacı süslediğimiz zaman."

"KAR KÜRESİ hâlâ kutularında." Scott diğerlerinin geçebilmesi için kaldırımdan çekildi. "Bu yıl Liddy ve senin de bizimle birlikte asmanızı istedik. Eski bir gelenek için yeni bir başlangıç sayılır."

"Bir elimi Hannah'nın dirseğine koydum ve tekrar yürümeye başladım. "Belki birkaç yeni gelenek başlatabiliriz. Şehir merkezinde dolaşp süslemelere ve ışıklara bakmak gibi. Ağaç ışıklandırma törenini izlemek gibi."

"BU HOŞUMA GIDERDI." Hannah utangaç bir gülümsemeye gözlerini parlatarak cevap verdi.

Şehir merkezine kadar geldik ve neredeyse bütün bir bloğu kaplayan devasa ağacın yanına . Liddy "Ooh" diyerek boynunu büktü ve ağzı açık bir şekilde yukarı baktı.

"TEŞEKKÜRLER." Hannah şakağını omzuma dayadı ve bir koluyla bana sarıldı.

Yıkılmışlıktan mutluluğa. Bu geceye başarı diyebilirim. Liddy ağacı incelemeyi bitirip güzel olduğunu ama bizimki kadar güzel olmadığını söyledikten sonra döndük ve SUV'a doğru yol aldık. Hannah arabasını geri götürmeyi teklif etti ama Megan ve Arthur bunu kabul edeceklerini söyleyerek birlikte vakit geçirme fırsatını biraz daha baba/kız sohbeti için kullandılar. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda bu tür konuşmaların daha çok olacağını tahmin ediyordum.

DEENA bizi sıcak içecek ve yiyecek vaatleriyle ön kapıda karşıladı ve Liddy esnerken ve neredeyse çorbasının içinde uyuyakalırken aceleyle yedik. Hannah onu merdivenlere doğru taşıdı ve yanımda durdu. "Onu yatırdıktan sonra geleceğim. Scott ve Arthur'a söyle."

MEGAN iyi geceler dileyerek ve Arthur'un yanağına bir öpücük kondurarak yemek odasından ayrıldı. Birkaç dakika sonra Hannah'yı beklemek için odama çekildik ve o içeri girdiğinde Chad'in duygusuz ihmalinin üstesinden geldiğinden emindim. Chad'in Liddy'nin hayatına tekrar girmesine izin verme girişimi başarısız olmuştu ama ben bu işin bittiğine ve önümüze bakabileceğimize sevinmiştim.

HANNAH kapımın kilidini ve bornozu omuzlarından indirdi. Altında, her kıvrımını ve çukurunu gösteren kırmızı, dantelli saten bir slip vardı. Scott yatağa uzandı ve ellerini boynunun arkasında birleştirdi. "Bir şey söylemem gerekiyor."

"BEN DE." Arthur ve ben birlikte seslendik.

HANNAH ANINDA SUSTU. "NE?"

Önce ben ayağa kalktım ve ellerini tuttum. "Hannah, dünyada benim için başka bir kadın yok. Sana o kadar derinden aşık oldum ki düşüncelerimden hiç çıkmıyorsun."

"ÇALDIN." Scott arkasını döndü ve ayaklarını yere dikti. "Sana daha önce söylemek istedim ama sen bizi duymaya hazır değildin."

"BİZ Mİ?" Duyulabilir bir yutkunma sesi duyuldu.

"BİZ." Arthur ayağa kalkıp onun yanına giderek onayladı. "Hepimiz sana aşığız. Kimse bunu beklemiyordu ve biz de bunu planlamamıştık. Belki bugün bunu itiraf etmek için uygun bir gün değil ama-"

"AŞK ASLA," diye onun için bitirdim." Duygular asla utanç verici değildir." Oturdum ve onu kucağıma çektim. Kırmızı saten bacaklarına döküldü ve porselen teni ortaya çıktı. "Seni hayatımızda istiyoruz, Hannah. Sadece yataklarımızda değil."

"SEN..." Kekeledi ve durdu, yardım için Scott'a baktı.

Yanımdaki sandalyeye . "Seni seviyorum. Arthur ve Ryland da öyle. Sana deliler gibi aşığız. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum türünden. Benimle evlenir misin türünden." Bu kısmı hazırlamamıştık ama Scott sık sık senaryo dışına çıkıyordu, bu yüzden şaşırmadım.

Hannah'nın gözlerinden yaşlar boşandı. "Bunu sadece kötü bir gün geçirdiğim için söylemiyorsun değil mi?"

"Gerçekten bunu yapacağımızı mı düşünüyorsun?" Arthur, o cevap vermeden önce onu öptü.

Sersemlemiş ve tahrik olmuş bir halde ayağa kalktığımda kucığıma daha sıkı yerleşti. "Ben de seni seviyorum. Hepinizi seviyorum. Sevmemeye çalıştım. Birini siz üçünüzü sevdiğim gibi sevme hakkımdan vazgeçtiğimi sanıyordum. Bu bazen o kadar güçlü oluyor ki beni korkutuyor."

"KULÜBE HOŞ GELDİN." Scott onu kucığımdan kendi kucığına çekti ve bacaklarını beline doladı. "Korkutucu aşk en iyisidir. Seni kaybedebileceğim düşüncesi beni korkutuyor."

"BEN DE." Parmaklarını onun saçlarında ve beni dudaklarımdan öpmek için yanına götürdü. "Hiçbirinizi kaybetmeyi düşünmek istemiyorum. Sizi sevmek ve sizin tarafınızdan sevilme istiyorum."

"BİTTİ" Ayağa kalkıp onu kucığıma aldım, yatağa taşıdım ve yanına yerleştim. Arthur ve Scott da bize katıldı. Bu, tadını çıkarmamız gereken bir geceydi. Çılgınca olandan yavaş ve şehvetli olana kadar neredeyse her tür seksi deneyimlemiştik. Bu gece, ona yeni bir duygu seviyesi getirmeyi umuyordum.

fiziksel olanla karıştırmak. "Seni seviyorum." Çenesinin kıvrımını öptüm ve boynuna sokuldum.

Hannah bir bacağına kalçama doladı ve beni kendine çekti. "Seni ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmez."

HANNAH

Noel'e iki gün kalmıştı. Megan'la birlikte otoparktaki tek boş park yerine girdiğimizde heyecanım çok hızlı ve sertti. Megan arabayı sürmeyi teklif etmişti ve ben de yolcu koltuğundan şehri görme fırsatını değerlendirmiştim.

Aramızdaki konuşma biraz yapmacık kaldı. Ziyaretinin sonuna kadar bunu değiştirmeyi umuyordum. En azından rahat bir sessizlik içinde birlikte zaman geçirebildik, bu da Arthur'un Megan ilk geldiğinde sahip olduğundan daha fazlaydı.

Telefonumdan bir mesaj geldi ve kilidini açtığımda Liddy'nin üç adamla birlikte devasa bir kar yığınının ortasında otururken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Hepsinin yüzünde parlak gülümsemeler vardı ve kalbim o kadar sıkıştı ki nefesim kesildi. Onları o kadar çok seviyordum ki nefes almak bile acı veriyordu.

"BUNA HAZIR MISIN?" Megan eldivenlerini çekiştirdi ve avuçlarını birbirine sürttü, gözleri Liddy'den beklediğim türden bir yaramazlıkla parlıyordu. Pencere­mend­en dışarı bakmak için başını eğdi. "Tam bir tımarhane olacak. Umarım iyi dinlenen bir kaltak yüzün vardır yoksa seni orada canlı canlı yerler."

"PARDON?" Parmak eklemlerimi çenemin altına dayayıp manken pozu verdim ve kirpiklerimi kııptım. "Ben bunun için hazır doğmuşum." Megan homurdandı ve gözlerini devirdi. Genç kızlara özgü tavırları bana birkaç yıl içinde Liddy'den neler bekleyebileceğime dair bir ipucu veriyordu. Onu şakalar yaparken ve eğlenirken görmek güzeldi.

"HER NEYSE. Parfümlerini ve masajlarını pazarlayan her satış elemanı tarafından durdurulacaksınız. Bu arada," yüzünü dünyayı defolup gitmesi için uyarıcı acımasız bir ifadeye büründürdü, "ben huzur içinde alışveriş yapacağım."

"SEE, sadece sana yakın duracağım. O zaman beni de rahatsız etmezler." Gözlerini tekrar devirdiğinde güldüm. "Gel hadi. Bakalım iyi bir şeyler kalmış mı?" Alışverişimin çoğunu haftalar önce bitirmiştım ama birkaç son dakika fikri beni dün gece uyandırdı. Megan alışveriş gezimi duyunca benimle gelmek isteyerek beni şok etmişti.

Bunu ona söylediğimde ARTHUR'un nutku tutulmuştu ve Liddy'yi evde onlarla birlikte tutmayı teklif etmişti, böylece Megan ve ben alışverişe odaklanabilecek ve muhtemelen biraz bağ kurabilecektik. Beni yanağımdan öpmüş ve Megan'ın hayatında benim etkimin olmasının onun için iyi olacağını düşündüğünü söylemişti. Arthur'a olan tüm düşmanlığına rağmen bana iyi davranmıştı. Bir noktada yaşımdan şikâyet etmesini beklerdim ama benden sadece birkaç yaş büyük olmam onu rahatsız ettiyse bile bundan hiç bahsetmedi.

Cam kapılardan geçip doğrudan yürüyen merdivenlere yönelen bir gruba katıldık. Megan yüzünü bana dönmek için arkasını döndü. "Önce nereye?" Kaşlarını oynatarak bana Arthur'u hatırlattı ve sonra alaycı bir şekilde fısıldadı, "Dur tahmin edeyim. İç çamaşırı mağazasına."

"MEGAN. DUR." Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Parmaklarımin ucuyla omzuna vurdum. "Noel sabahı herkesin önünde açılacak hediyelere ihtiyacım var."

"HEY, BIRAZ EĞLENMEKTE YANLIŞ BİR ŞEY YOK." Saçlarını savurdu ve arkasını döndü. Aşk hayatı hakkında soru sormam mı gerekiyordu? Açık bir davet gibi görünüyordu ama bu tür bir konuşmaya hazır olduğumuzdan emin değildim.

Yürüyen merdivenin tepesine ulaşarak sağa doğru adım attığımızda havaya sinmiş olan KARANFİL ve KARANFİL yüzüme tokat gibi çarptı. Megan önümüzden geçip

Saat ve ayak masajı yapan bir adam. Megan'a şöyle bir baktı ve arkasını döndü.

Bir kahkaha attım ve uzun bacaklı adımlarına yetiştim. "Mümkün olduğunca hızlı girip çıkmak gibi bir görevin mi var?"

"HAYIR. NEDEN?" Bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra yavaşlayarak kontrol edilebilir bir hıza ulaştı. "Kusura bakma. Annemin öfke patlamalarına alışkınım. İçeri gir. İhtiyacın olanı al. Sonra da çık." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Her şeyi kendi yöntemimle yapabileceğimi unutuyorum."

"VE SENİN YOLUN NEDİR?" *Bu* sohbet çok hoşuma gitti. Tarçınlı çörek standının, bir kahve standının ve yanından geçen herkesi kör edecek kadar ışıltılı mücevherler sergileyen bir kadının önünden geçtik. Sahte karlar çiçek tarhlarını kirletmiş, atatürk çiçeği ve sahte Noel ağaçlarının etrafını sarmıştı.

MEGAN bir mağazanın önünde durdu, ilk tereddütü vücut dilinden . "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Babam annem için hep doğanın gücü derdi. Haklı da."

"Sana kasırğa dediğini ^{duydum}. Ve bunu iltifat olarak söylüyor." Butik mağazasına doğru ilerledim. Megan'ın tipik tarzı olan şık elbiseler ve stratejik olarak yırtılmış kotlar, mağazanın pembe firfırlı gömlekleri ve dökümlü etekleriyle tezat oluşturunuyordu.

"BEN ^{ONUN YARATTIĞI ŞEYİM.}" Megan ellerini iki yana açtı ve yavaşça bir daire çizdi. "Ben kimsenin onu sevmediğinden endişelenen, babası olmayan zengin bir kıyım. Annem gibi konuşuyorum çünkü onun beklediğı bu ve böyle giyiniyorum çünkü insanların beni yalnız bırakmasını sağlayan şey bu." Deri ceketinin altındaki vintage grup tişörtü, siyah savaş botlarının içine sokulmuş siyah delikli kot pantolonu ve vahşi kıyıl saçları göze batıyordu, ama mor kaşmir kazağının eteklerine dokunduğunda özlem dolu bakışını yakaladım. Fiyat

etiketi, Arthur'la tanışmadan önce asla düşünemeyeceğim müstehcen bir sayıya sahipti.

Yaz boyunca onlar için alışveriş yaptıktan sonra, bir sırada bu kadar çok sıfır görmek artık beni neredeyse korkutmuyordu. Neredeyse. "İçinde bulunduğun koşulların kurbanı olmak zorunda değilsin." Kazağı aldım ve Megan'ın zayıf bedenine doğru tuttum. "Arthur ne olursa olsun seni seviyor. Kendin ol Megan. Hayatınla ilgili kararları zaten kendin veriyorsun ve babana bir şans verdiğini gördüğüme sevindim."

MEGAN kazağı askıya geri astı. "Babam için iyi oldun. Başta nefret etmiştim. Her zaman temastan uzak, ulaşılmaz görünüyordu. Her Noel'de kavga ediyoruz. Ben kavga ediyorum, o ise kaya gibi oturuyor. Sadece onun tepkisini görmek istedim, anlıyor musun?" Ceketini çıkarıp bir mankenin kafasının üzerine attı, ardından askıdaki kazağı çıkarıp tişörtünün üzerine geçirdi. Başını açıklıktan dışarı fırladı ve uzak duvardaki aynaya baktı. "Annem bana saçmaladığımı söylerdi. Babamın duygusuz bir trol olduğunu ve çabalamayı bırakmam gerektiğini söylerdi."

"VE SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Aynadaki ifadesini görmek için omzunun üzerinden baktım.

Megan kaşlarını çatı ve kazağının eteklerini çekiştirdi. "Sanırım hâlâ kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Ve eğer buna cevap veremezsem, başkaları hakkında nasıl varsayımlarda bulunabilirim?" Kazağı çıkardı ve bana uzattı. "Bunu almalısın. Benim için yanlış renk."

"KENDİM İÇİN ALIŞVERİŞ YAPMIYORUM." Kazağı askıya geri koydum ve dev balo elbiseleri giymiş mankenlerin vitrinin etrafından dolaştım. Megan oflayıp pufladı ve kazağı geri aldı.

"FINE. Mutlu Noeller. Bunu senin için alıyorum ve açtığına şaşırmış gibi davranmalısın." Yüzünde şok olmuş gibi bir ifade belirdi, sonra da "Megan, bu çok güzel. Nereden biliyorsun?" dedi.

Şatafatlı incilerden oluşan bir bant ve müstehcen miktarda altın içeren kalın bir kolye ^{buldum} ve ona uzattım. "Pas mı geçeyim yoksa parçalayayım mı?"

"SEN BÖYLE OYNAMAZSIN." Megan kolyeyi geri verdi, sesi normal tonuna dönmüştü. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"OH?" Ona açıklama yapma ya da konuyu kapatma şansı vererek orada bıraktım. Tehlikeli bir bölgenin kıyısında dans ediyorduk. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istediğimden emin değildim.

Kazağın ^{parasını} ve butikten çıkıp parmaklıkların yanındaki kahve ve kek arabasına doğru ilerledi. "Farklı olmana sevindim. Ve babamın hayatında olduğun için. Senin gibi birine ihtiyacı vardı. Bunun için senden nefret etmek istedim ama nefret edilemeyecek kadar iyisin." Yüzünü ekşitti.

"Bunu bana daha önce kimsenin söylediğini ^{söyleyemem}." İkimize de birer kahve ve yaban mersinli kek aldım ve antika bir plak dükkanına bakan boş bir bankta yan yana oturduk. İnsanlar vitrinlerde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Bazıları bir vitrini incelemek için durdu, ama çoğu Megan'ın kullandığı aynı aceleci hareketle yürüdü ve aynı sinirli ifadeleri takındı.

NEŞE NEREDEYDİ?

MEGAN kahvesini ^{içti} ve çöreğini aldı. "Acıların ve kırgınlıkların ötesini görebilmemin sebebi sensin."

Aldığım çörek ^{ısırdığı} boğazıma takıldı. Yavaşça çiğnedim ve kahvemi yudumlayarak yutmaya çalıştım. "Özür dilerim?"

"Megan kasıtlı olarak beni yanlış anladı, gülümsemesi ve kahkahası canlandı ve bir soldu. "Ben her zaman bir çip ile ortaya çıkarım

Omzumda. Babam surat asıyor ve ben yokmuşum gibi davranıyor. Bu yıl değil." Elindeki çöpu en yakındaki çöp kutusuna attı ve ellerini birbirine sürttü. Butik çantası bileğinin üzerindeydi ve her hareketinde ileri geri sallanıyordu. "Bu yıl birbirimize bağlandık. Hayatımda ilk kez, onu sözel olarak dövüp kaçmama izin vermek yerine bana bir şeyler açıkladı."

AYAĞA KALKTIM VE ONA SARILDIM. Başka seçeneğim olmadığını itiraf ederken o kadar genç ve kırılğan görünüyordu ki. "İkiniz adına da mutluyum. Ve seninle daha iyi bir ilişki kurmanın Arthur için çok şey ifade edeceğini biliyorum." Sertleşmesini ve geri çekilmesini bekledim. İkisini de yapmadı. İhtiyacı olduğu sürece orada kaldım. Yanımdan geçen insanlar durumu merak etmiş olabilirlerdi ama umurumda değildi. Megan'ın duygusal refahı yabancıların düşüncelerinden daha önemliydi. "Ona nasıl hissettiğini söylemeyi düşünmelisin. Bu ona verebileceğin en iyi Noel hediyesi olur."

MEGAN kollarını indirdi ve bir adım geri çekildi. "Babam konuşmayı pek beceremez."

"Normalde değil, hayır. Ama deniyor. İlişkinizi geliştirmek istediğinizi duymak harika bir motivasyon kaynağı. Bağırmadan konuşabilmek büyük bir gelişme, öyle değil mi?" Bizi plak dükkanına doğru götürdüm. Arthur'un çalışma odasında bir pikap görmüş ve koleksiyonuna göz gezdirmiştim. Belki onda olmayan özel bir şey bulabilirdim.

Mağazaya girdiğimizde MEGAN derin bir nefes aldı. "Çocukluğum gibi kokuyor. Toz ve umutsuzluk."

"HER ZAMAN UMUT VARDIR." Sahip olduğu müzik türüyle dolu bir kutu buldum ve içindeki plakları inceledim. "Daha derine bakmanız ve üzerinde çalışmanız gerekebilir ama umut oradadır." İçimde büyüyen ikizler umudun bir kanıtıydı. Üç harika adam tarafından güvende ve sevilerek büyüyeceklerdi. "Babana biraz güven. Bunu benim için yapabilir misin?"

MEGAN siyah bir albüm çıkardı ve elinde evirip çevirdi. "Evet. Deneyeceğim. Bu Noel'den hayat ve ilişkimiz hakkında daha önce hissettiklerimden daha iyi hissederek ayrılmak istiyorum."

"İyi." Arthur için bir plak buldum ve onu ön tarafa taşıdım. Kollarımız dolana ve ayaklarım ağrıyana kadar alışveriş yaptık. Megan'ın gülümsemesini görmek ve öfkesini yenme konusunda ilerleme kaydettiğini bilmek her şeye değdi. Noel çok daha iyi bir hale gelmek üzereydi.

ARTHUR

Daha önce hiç böyle bir Noel arifesi yaşamamıştım. Scott, Ryland ve ben şöminenin önünde oturduk ve şarap kadehleriyle birbirimize kadeh kaldırdık. Ateş çıtırdayıp patlıyor, çalışma odasının içine çam kokuları gönderiyordu.

Megan, Hannah ve Liddy bir saat önce ortadan kaybolmuşlardı ve bize yerimizden kımıldamamamız ve eğlenmemiz yönünde kesin talimatlar vermişlerdi.

"Sence ne yapıyorlar?" Scott şarabını kadehinin etrafında döndürdü ve sıradan bir yudum aldı.

"Bilmiyorum ama yemekle ilgili olduğundan oldukça eminim." Ryland havayı kokladı. "Başka kokuyu alan var mı?"

"Kokuyu alıyorum." Scott şarap bardağını ateşe doğru tuttu. Ryland ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Çerçeveye yaslandı ve şarabını bitirdi.

"Kesinlikle yemek. Jambon, sanırım."

Şarap kadehimi yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Şey, ben siparişlerimizi görmezden gelmek üzereyim. Başka kimse var mı?" Ryland'ın yanından geçtim. "Bugün Noel arifesi ve sizi ne kadar sevsem de herkesle vakit geçirmeyi tercih ederim. Kızım da dahil."

"Hadi gidelim." Scott bana dirsek attı ve yanımdan geçmeye çalıştı.

Onu yakasından tuttum ve Ryland'a doğru iterken gülerek geri çektim. "Sona kalan bulaşıkları yıkamak zorunda." Kendisi topuklarıma yapışmış gibi koştum. Hiç bu kadar kaygısız olmamıştım, özellikle de Noel zamanı.

Mutfak kapısı açıldı ve Liddy dışarı çıktı. Kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "Evde koşmak yok." Onu kucağıma alıp ikimizi de mutfığa götürdüğümde kaşları çatıldı ve kıkırdamaya başladı. "Anne, bu onun hatası." Parmağını omzuma sapladı.

"Bu doğru. Beni suçla." Liddy'yi adanın önündeki tabureye oturttum. "Yardım etmek istiyoruz."

"Al, bunu karıştır." Megan bana bir kase topak topak patates uzattı. "Biraz topaklanmasını istiyoruz ama çok fazla değil. Tereyağı, süt ve tuz ekleyin."

"Ne kadar?" Malzemelere göz attım.

Hannah güldü. "Doğru olana kadar."

Scott ve Ryland her iki yanıma doğru ilerlediler. "Peki ya biz?" Ryland sordu.

Hannah yanaklarını şişirerek havaya kaldırdı. "Jambonu kontrol et. Gerekirse glaze edin." Ryland ne demek istiyorsun der gibi bir ifade takınınca onu ocağın yanına götürüp açıkladı.

Patatesleri çırpıtmı, sonra da kasenin dibinde ezdim. "Bunu yapabilecek bir makinemiz yok mu?"

"Her şeyi kolay yoldan mı yapmak istiyorsun?" Megan'ın sesinde bir meydan okuma belirtisi vardı. Dirseklerini tezgâha dayadı ve omzunun üzerinden Hannah'yı izledi. "Ona neden Noel arifesinde yemek yaptığını sor."

"Hey, Hannah." Patateslere bir parça tereyağı ekledim ve karıştırmaya devam ettim. "Bu yemekle ilgili özel bir şey mi var?"

Megan'a bir bakış fırlattı. "Bu babamın yemeği. Noel arifesinde her zaman jambon, patates ve bir sürü başka şey pişirirdi. Kendimi bildim bileli bu bir gelenektir."

"Henry geleneklerini severdi." Bunu üniversitede öğrenmiştik. Görünüşe göre Hannah'ya da geçmişti. Topak topak olmuş bir patatesi daha ezdim. Megan bana yaklaştı, ekmek tabağını getirdi, üstlerini yağladı ve kalan son tabureye oturdu. Bakışlarımı patateslerden ayırmadım ama onun beni süzdüğünü hissettim. Bugün rahat giyinmişim, hepimiz öyleydik. Noel arifesinde kimse iş kıyafetiyle dolaşmak istemezdi. Kırmızı bir kazağı gri pantolonla eşleştirmiş ve ayakkabılarımı dolabımda bırakmışım, onun yerine Megan'ın birkaç yıl önce bana verdiği bir çift tüylü ren geyiği çorabını seçmişim.

"Bunları hatırlıyorum." Ayaklarımı işaret etti. "Şaka amaçlı bir hediye idi. Onları asla giymeyeceğini biliyordum."

"Her yıl giyiyor." Ryland göğsüne vurdu. "Ve bunu kanıtlayacak resimlerim var."

"Ciddi misin? Baba." Megan başını salladı. "İnsanların ne zaman hiciv yaptığını anlamayı öğrenmelisin."

"Kızımdan gelen hediyeler ne olursa olsun değerlidir." Ayak parmaklarımı oynatarak ren geyiğinin kırmızı burnunu oynattım. "Ve bunlar iyi çoraplar." Megan konuşmaya başladı ama aniden durdu. Onu susturmuşum. Bu bir ilkti.

"Liddy, zürafan nerede?" Hannah, Ryland'la birlikte durduğu ocaktan başını kaldırdı. "Onu rafa koyduğunu sanıyordum?"

"Ben yaptım. Orayı sevmedi. Noel ağacına bakmak istedi." Liddy kapıyı ve diğer taraftaki oturma odasını işaret etti. "Onu ne zaman süsleyeceğimizi bilmek istiyor."

"Yakında." Patatesleri bitirdim ve Megan'a doğru kaydardım. "Tat testi?"

Küçük kaşıklardan birini alıp bir ısırık çıkardı ve ağzına attı. "Biraz daha tuz." Kendisi de ekledi, bir kez daha karıştırdı ve bitti dedi. Scott ekmekleri ondan aldı ve Hannah'nın yönlendirmesiyle fırına sürdü.

"Noel'le ilgili en sevdiğin şey nedir?" Megan kaşığı parmaklarının arasında döndürdü, ona baktığımda bakışlarımı kaçırdı. Soruyu birkaç saniye düşündüm.

"Seni görmek için her zaman sabırsızlanıyorum. Bunun senin iyiliğini kazanmak için verilmiş bir cevap olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu doğru."

Gözleri bana doğru kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. "Bir Noel'de koca bir kızak ve ren geyiği getirdiğini hatırlıyorum. Giyinip kuşanmıştık ve sen kızağı saatlerce bahçede sürmüştün."

"En sevdiğim Noellerden biri." Omzunu kavradım ve onu kucaklamak için yanıma çektim. "O seninle kaldığımız son Noel'di." Anı mahvetmeden önce durdum.

"Seni cezalandırmaya çalışıyordum. Sezonu ne kadar çok sevdiğini gördüm ve seni olabildiğince mutsuz etmek istedim. Yılın geri kalanında benim olduğum kadar mutsuz." İtiraf yavaş, duraklayan kelimelerle geldi. Kaşığı tezgâha doğru indirdi. "Bunu özel ve unutulmaz kılmak için her zaman çok uğraştın. Beni ne kadar çok sevdiğini göstermeye çalıştığını takdir etmemiştim."

"Sana söylemeliydim." Kızımın onu sevdiğimden şüphe duyarak büyümesine izin vermek yaptığım en kötü şeydi. Ona daha çok şey söyleseydim, daha çok şey gösterseydim, belki de tüm bu öfke dolu yıllar önlenebilirdi.

Ryland ve Scott jambonu keserken Hannah ve Liddy tabakları ve gümüş takımları yemek odasına taşıdı. Oradaydılar ama müdahale etmiyorlardı.

Megan fısıltıyla, "Sana kızmak istedim," diye itiraf etti. "Böylesi daha kolaydı. Eğer kızgın kalırsam, ayrılmak zorunda kaldığımda canım o kadar acımayacaktı."

"Bu yüzden mi hep kavga çıkarır ve hemen çekip giderdin?" Garip bir şekilde anlamlıydı. Kızımın yaşadığı acının farkına varmak

beni ayırdı. Bunu onun için değiştirebilmek, bunun ağırlığını kendim taşıyabilmek için her şeyimi verirdim.

"Evet." Hannah yemeğin hazır olduğunu söylediğinde ayağa kalkmak için acele etmedi. Bana açılmıştı, o beni öğrenirken benim de onu tanımama izin veriyordu. Bu bir ilerlemeydi. Daha fazlası için zorlamak istedim ama teklif ettiği şeyle yetindim. Megan benim inatçılığıma sahipti ve ne zaman geri çekilmem gerektiğini öğrenmem için yeterince sık kafa kafaya vermiştik. Milyonlarca soruyla üzerine gidersem geri çekilirdi.

Hepimiz yemek odasına girdik ve koltuklarımızı bulduk. Megan bana en yakın olanı aldı ve hepimiz tabaklarımızı doldurduktan ve sohbetler koyulaştıktan sonra, ondan hiç görmediğim bir şekilde aile dinamiğine alışmış görünüyordu. Scott ve Ryland'la sohbet etti, Hannah'ya yemekler iltifat etti ve Liddy'yle birbirlerinin ne düşündüğünü tahmin etmeye dayalı bir oyun oynadı.

Deena'ya ailesini ziyaret etmesi için birkaç hafta izin vermiştik ve Hannah'nın tüm işi yapma ihtiyacı hissetmemesi için hepimiz elimizden geleni yapmıştik. Artık bunları aşmıştik. O da ailemdendi ve bir gün onu karım yapmayı umuyordum. Karımız. Lojistiğin yapışkanlığı beni batağa saptamakla tehdit ediyordu, ama bugüne odaklandım ve gelecek için sorun çıkarmayı bıraktım.

"Bulaşık görevindeyim." Ryland kollarını sıvadı ve bir yığın kirli tabağı toplamaya başladı.

"Biraz daha konuşabilir miyiz?" Ayağa kalktığında Megan'ın sandalyesi yere sürtündü.

Hannah'nın göz kırpmasıyla Megan'ı oturma odasına kadar takip ettim. Çıplak ağaç, kırmızı meyvelerin ve şömineyi kaplayan dalların arasında müstehcen görünüyordu. Zaten üç ağaç süslemiştik, ama Hannah bir tane daha süslemekte ısrar etti ve bu akşam herkesin katılacağı bir süsleme partisi düzenledi. Ya benim bilmediğim bir şey biliyordu ya da bu, Henry'nin yaşatmaya çalıştığı geleneklerinden biriydi.

Megan süs kutularından birini açtı ve sırttı. "Bunu hatırlıyorum." Henry'den benim kar küresi süsümü çıkardı ve etrafında döndürdü. Onu sertçe salladı ve karlar sonsuz bir mutluluk dünyasına hapsolmuş küçük Noel köyünün etrafında uçtu. "Seninle daha iyi bir ilişki istiyorum."

Çabuk. Sessiz ol. Kelimeler mesafeyi deldi ve kalbime doğru fırladı.

"Bunu çok isterim. Yıllardır bunu istiyordum." Ellerimi onunkilere doladım ve kar küresini göz hizasına getirdim. Dönen karın içinden birbirimizi izledik. "Noel'den sonra da kalacak mısın?" Neredeyse çok şey istiyormuşum gibi geldi ama kızımın varlığına duyduğum özlem her şeyin önüne geçti.

"Bir süreliğine. Misafirliğimi fazla uzatmak istemiyorum ama öfke ve kızgınlığımın beni seninle bir ilişki kurma fırsatından mahrum bıraktığını fark ettim. Sorunun çoğunun ben olduğumun farkına varmadan seni özledim. Sen değil."

Onu, aramızdaki kar küresini ezmekle tehdit eden bir sarılmanın içine çektim. Aşk damarlarımdan bal gibi akıyordu. Bizi sonsuza kadar orada tutmak istedim. Önceki yılların toplamında ona hiç bu yılki kadar sarılmamıştım. Onun beni kabul etmesi ve sorunlarımız üzerinde çalışacağımıza dair söz vermesi çok şiddetli ve ezici bir duyguydu. "Sana söz veriyorum, eski halime geri dönmeyeceğim. Sorunlarımız hakkında konuşabilmemizi istiyorum."

"Konuşmak iyidir." Göğsüme doğru güldü. "Özellikle de kendimi kontrol altında tuttuğum ve sürekli bağırıp seni suçlamadığım zaman."

Katılıyorum. Bu düşünceyi aklımdan uzak tuttum. "Bunu çözeceğiz, Megan. Biz bir aileyiz. Burada her zaman hoş karşılanırsın. Her zaman." Bizi bir o yana bir bu yana salladım. "Odan senin için her zaman müsait."

"Sağ ol baba. Taşınacağıma falan söz veremem ama daha sık uğrarım." Gülümsedi ama gözlerinde bir parça korku vardı. "Benden bıkacak kadar sık gelmek istemiyorum."

"Asla. Hiçbir şey beni seninle daha fazla zaman geçirmekten daha mutlu edemez." Her kelimesinde ve daha fazlasında ciddiye dim.

Gelmiş geçmiş en iyi Noel.

Liddy ciyakladı ve başka bir süs kutusunun kâğıdını yırttı. "Hepsini kullanabilir miyiz?" Gözleri Noel ışıklarının parıltısında parıldıyordu. Her elinde bir süsle dönüp dans etti. Neyse ki Scott kırılmaz olanları bir kenara ayırmıştı, böylece kaçınılmaz olarak birini düşürdüğünde bile her yöne parçalar göndermek yerine sekiyordu.

"Evet." Bir dala kırmızı bir süs ekledim ve diğerine uzandım. "Her birini kullanabilirsin."

En sonunda da kar küresi süslerini ekledik. Arthur hepsini toplamayı ve Liddy'nin ulaşamayacağı bir yere, şöminenin üzerine dizmeyi kendine görev edinmişti. Onları tekrar incelemek için durdum. Hatta benim evime gidip benimkini de onlarınkinin yanına getirmişti. Dört kar küresi, evlerin üzerinde Noel ışıkları ve bahçelerinde dans eden zencefilli kurabiye karakterleri olan dört minyatür köy ile doluydu. Bana tatil mevsiminin ardındaki gerçeği hatırlatmak için babamı hatırlatan dört küçük hatıra. Her ne kadar herkesin hediyelerini açması için sabırsızlansam da, mesele ağacın altındaki hediyeler değildi. Bu yıl bana her şeyden önce sevginin en önemli şey olduğunu kanıtladı.

Ryland bir tutam kırmızı kar tanesi çelenk aldı. Ağacın etrafına doladı ve Liddy'nin bakmadığı her geçişinde beni öpmek için durdu. Başta Liddy'nin tepkisinden endişe ettiğim için temkinli davranmışım ama ne zaman onlardan birine sarıldığımı ya da öptüğümü görse yüzü gülümsemeyle aydınlanıyordu. Mutlu olduğumu biliyordu ve bu da onu mutlu ediyordu.

Ve Megan.

Ryland'ın bir saat önce ona verdiği fotoğraf albümüyle köşede oturan Megan'ı kontrol etmek için başımı eğdim. Kaşlarının arasındaki çatıklıkla her bir resmi inceliyordu. Üç kez Arthur'a resimlerden biri hakkında soru sormak için durmuştu. Her birini tartıştıklarını duydum, her konuşmada anılar birikiyordu.

Ryland çelenkle işini bitirdi ve Liddy'yi havaya kaldırdı. "Bunu nereye koymak istersin?" Liddy tepedeki bir dalı işaret etti ve Ryland onu omuzlarına aldı. Liddy bir kolunu Ryland'ın başının tepesine doladı, diğer elini de asmak için uzattı. Süs dalın ucuna takıldı ve Ryland onu geri itene kadar tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Daha fazla." Liddy kutuyu işaret etti.

Scott dudaklarına uzun bir öpücük kondururken Arthur Megan'ın yanına geçti ve avucunda bir kızak süsü olan elini uzattı. "Al bakalım. Bunu asmalısın."

"Bu nedir?" Megan onu aldı ve yavaş bir daire çizerek çevirdi. "Bu biz miyiz?"

"Evet. Özel olarak yaptırdım."

Arthur Liddy'nin kutusundan bir süs aldı ve onu ağaca yerleştirdi. Scott müziğin sesini açtı ve Liddy'yi Ryland'ın omuzlarından aldı. Liddy'nin ayak parmaklarını kendi ayak parmaklarının üzerine koyarak oturma odasında dans etti ve bir yandan da müzikle tamamen uyumsuz bir şekilde "Jingle Bells" şarkısını söyledi. Bu bana babamı hatırlattı ve boğazım düğümlendi. Midem tanıdık bir şekilde burkuldu, ikizler uyanmış ve birkaç fıçı yuvarlamasıyla şenliklere katılmaya karar vermişlerdi.

Arthur ışıkları kısarak Noel ağacının odayı ıslıl ıslıl aydınlatmasını sağladı. Ryland şömineyi dürtüp ateşin daha parlak yanmasını sağlarken başımı sallayarak teşekkür ettim. Ortamdaki ışık içimi ısıttı ve tüm manzarayı görmek için bir adım geri çekildim.

"Ne düşünüyorsun?" Arthur bir kolunu arkama kaydırды ve elini kalçama koydu.

"Sonunda gerçek ailemi bulduğumu düşünüyorum. Beni mutlu eden, sevildiğimi hissettiren ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim insanlarsınız." Gözlerimdeki yaşları sildim ve tıkanan boğazımı temizledim.

Bu üç adam ben ve Liddy için her şeyi yapmaya yemin etmişlerdi. Dayanma gücümün sonuna geldiğimde bize umut vermişlerdi. Scott'ın iş teklifini kabul edip ön kapılarından içeri girdiğimde zar zor dayanıyordum. Şimdi Arthur'un yanında duruyordum ve şükrediyordum.

Arthur beni yanına çekti. Kolumu sırtına doladım ve duygu fırtınası boyunca ona tutundum. Yakında ailemize iki kişi daha ekleyecektik. Büyüyen karnımı ovuşturdum ve gülümsedim. İkizler dönüp devam etti. Bir ayağım göbek deliğime bastırdı ve göbeğimin dışarı çıkmasına neden oldu.

garip bir açıyla. Yumruyu ovuşturdu ve Arthur'u dürttü. "Çocukların yaramazlık yapıyor."

Diğer elini de benimkinin üzerine koydu. "Siz ikiniz oraya yerleşin. Doğduğunuzda etrafta koşturmak için bolca yeriniz olacak."

Bir başka oyuncu bükülme ve iki bebek de sustu. "Sihirli bir dokunuşun var." Çenesini öptüm. "Sanırım bu yatma zamanı görevinin sende olduğu anlamına geliyor. Zaten seni dinliyorlar."

"Bu aksan. Sert ses tonu." Megan göğsünü şişirdi ve İngiliz aksanı taklidi yaparak dudaklarını büzdü. "Kesin şunu. Çok gürültü var." Paytak adımlarla Arthur'a doğru yürüdü ve ona sarıldı. "Bu aksanı miras alma fırsatını kaçırmış olmam çok kötü. Hazırlık okulunda İngiliz gibi konuşan tek İrlandalı kız olmak harika olurdu."

"Seninle ne yapacaklarını bilemezlerdi." Arthur sarılmaya karşılık verdi.

Megan kahkahalarla güldü. "Onları diken üstünde tutmak için aksana ihtiyacım yoktu. Öğretmenlerimin yarısı sırf benden kurtulmak için beni geçtiler. İş yapacak kadar zeki ve reddedecek kadar da cimriydim." Bana geniş bir gülümseme attı. "Merak etme. Bunun kardeşlerime bulaşmasına izin vermeyeceğim." Arthur'dan uzaklaşarak ellerini Liddy'ye uzattı. "Hadi, Liddy. Ona gerçek bir dans gösterelim." Liddy'nin kahkahası Scott'ın oflamasına karıştı.

Bu, onun için hep hayalini kurduğum türden bir Noel'di. Sevgi ve kahkahalarla dolu bir ev. Onun ve doğacak bebekleri için her şeyi yapabilecek bir baba -bu durumda babalar-.

"Marshmallow zamanı." Ryland bir yığın kutunun üzerinden atlayarak kanepeye doğru ilerledi. "Gel bakalım. Yeni gelenek."

Kar kürelerine baktım. "Önce bir şey daha var." Her birine birer küre uzattım, sonra kanepenin arkasına sakladığım kutuya uzandım ve Megan'a yeni bir küre, Liddy'ye de başka bir küre verdim. "Herkesin kendine ait bir küresi var ama ben onları birlikte asmamızı istiyorum."

Altımız ağacın etrafında bir daire oluşturduk. Babamın en sevdiği Noel şarkısını mırıldandım. Megan önce temkinli, sonra coşkuyla sözleri söyledi. Arthur da katıldı, derin sesi ona derinlik katıyordu. Scott yanımda mırıldandı. En son Ryland ve Liddy seslerini eklediler ve hepimiz uzanıp kar kürelerimizi ağaca yerleştirirken nakaratı söylediler. Şarkıyı bitirip dev bir grup kucaklaşmasında bir araya geldiğimizde birkaç saniye boyunca ileri geri sallandılar.

Liddy ve ben kanepeye vardığımızda Ryland çoktan marshmallow dağıtmış, Arthur da sıcak çikolata doldurmakla meşguldü. Marşmelovumu bir kızartma çubuğuna taktım ve ateşe doğru uzattım.

Arthur yanıma yerleşti ve bana sıcak bir kupa uzattı. "Bütün gece bizim. Hediyeleri açmak da dahil."

Şöminenin etrafında toplandık, ateş çtırdarken gece geç saatlere kadar güldük ve konuştuk. Liddy şekerlemelerden ağaca doğru bir ileri bir geri zıpladı. Hediye açma umudu ve yeni oyuncakların verdiği neşe bile Noel'in gerçek ruhunun ve sonsuza dek sürecekt eşsiz mutluluğumuzun vaadinin altında kayboldu.

ARTHUR

İkizler mükemmeldi. Bebek Lucas'ın yatağına eğildim ve kaşının kıvrımını izledim. Saçları Hannah'nınki gibi koyu renkti, gözleri ise her renge dönüşebilecek yumuşak bir griydi. Kardeşi Marcus'un saçları daha açık renk, gözleri ise maviydi. Babalık testiyle hiç uğraşmamıştık. Bir önemi yoktu. Hepimiz onların babasıydık. Bir ninni mırıldandım ve üşümesin diye Lucas'ın başındaki örtüyü geri çektim. Yanımızda getirdiğimiz parlak çiçeklere rağmen doğumhane soğuk ve steril kalmıştı.

Hannah yatakta yan yatmış, ellerini yanağının altında birleştirmişti. Lucas'a bakarken beni izledi ve gülümsedi. "Kırılmayacak, biliyorsun."

"Harikaydın." Onun yorumunu görmezden geldim. Uzun bir doğum sancısı ve yoğun bir doğumun stresi hepimizi sarsmıştı. Hannah tüm bunlar boyunca bir şampiyon gibiydi. Her kasılma yüzünü bir acı portresine dönüştürüyordu ama o dayanıyordu. Ellerimizi tuttu, nefes aldı ve dünyaya iki güzel bebek getirdi. Her an yanında durduk, fiziksel ve duygusal destek verdik. "Sonunda geldiklerine inanamıyorum." Beşiğin kenarını kavradım.

Scott kucağında Marcus'la yanımdan geçip gitti. Bir eli Marcus'un sırtında, parmaklarıyla başını destekliyor, diğer eliyle de bezli poposunu avuçluyordu. "Kaldır onu Arthur. Onu kucağına almak için can attığını hepimiz biliyoruz." Dirseğini sırtıma vurdu. "Hannah haklı, kırılmayacak. Bunu daha önce de yaptın."

"On dokuz yıldır değil." Lucas'a sarılmak için duyduğum acının yerini o kadar saf ve güçlü bir sevgi aldı ki ellerimi onun minik bedeninin altına doğru kaydurdım.

Hannah inledi ve sırt üstü yuvarlandı. "Bir bebeği tutmakla ilgili hiçbir şey değişmedi. On dokuz yılda bile." kalktı ve ayaklarını sallayarak yere koydu. "Etrafta dolaşmam gerek." Doktor

ihtiyaç duyduğunda hareket etmesi için onu cesaretlendirmişti ve şu ana kadar çok az ağrısı kalmıştı.

Lucas'ı kolumun kıvrımına sıkıştırdım. Homurdandı ve gözleri birbirine çarparak alnında bir kırışıklık yelpazesi oluşturdu. "Bak Ryland." Lucas'ın yüzünü görebilmesi için ona döndüm. "Scott gibi kaşlarını çatıyor."

"Ha, ha." Scott alay etti ama kontrol etmek için omzumun üzerinden baktı. "Bir yardım balosuna katılman istendiğinde böyle bir yüz ifadesi takındığına eminim."

"Çocuklarımızın doğduğu gün böyle iğrenç bir şeyi tartışmayacağız." Battaniyeyi Lucas'ın çenesine doladım ve şapkasını düzelttim. Bir homurtu sesi daha çıkardı ve dudaklarını büzdü.

"Çok küçükler." Liddy Ryland'ın kollarına tünedi. Ryland onu yarım saat önce kucağına aldığından beri bebeklerin büyümesine kapılmıştı. "Onu sevebilir miyim?" Lucas'a doğru uzandı. İfadesine gülmemek için dilimi ısırđım ve ona yaklaştım. "Çok yumuşak." Bir parmağını alnına dayadı ve küçük bir hareketle ileri geri gezdirdi. "Ooh. Çok güzel." Liddy küçük kardeşine mırıldandı. "Benimle ne zaman oynayabilirler?" Kolay bir salınım la bir o yana bir bu yana sallandım. Bazı şeylerin nefes almak kadar doğal olması komikti.

"Biraz daha zaman alacak." Hannah odanın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Hemşireyi hastane önlüğünü çıkarıp kendi pijamalarını giymesine izin vermesi için ikna etmeyi başarmıştı bile. Evde bir doğum ekibi getirmeyi ve hastaneyi tamamen atlamayı teklif etmiştik ama burada olmak onu daha rahat ettirdi.

Liddy somurtmaya başladı, sonra ifadesini düzeltti ve kolunu Ryland'ın boynuna doladı. "Ben bir ablayım." Üzerinde pembe simlerle "En İyi Küçük Abla" yazan siyah bir tişört giymişti.

"Evet, öylesin. Sen harika bir ablasın. Marcus ve Lucas onlara göz kulak olduğun için çok şanslılar." Ryland Liddy'yi kollarında zıplattı. "Ne kadar özel olduğunu biliyor musun?"

"Ben mi?" Liddy ciyakladı. Döndü ve Ryland'a sertçe baktı. "Neden?"

"Çünkü onlara her türlü şeyi öğretebiliyorsunuz." Ryland zıpladı
Tekrar. "Oyun parkında nasıl sallanılacağı gibi."

"Ve böcek yememek için." Kızın burnu kırıştı. "Sınıfımdaki bütün çocuklar böcek yiyor."

"Doğru. Böcek yemek yasak." Onu Marcus ve Scott'ın yanına götürürken güldü.

"Ve Noel'de, kendileri yapabilecek kadar büyüyene kadar kar kürelerini onlar için asacaksın."

"Bu ne kadar sürecek?" Bir parmağını dudaklarına götürürken bu fikri düşündü. "Ben kendiminkini tek başıma yaptığımda bu kadardı." Üç parmağını Ryland'ın yüzüne doğru itti. Gözleri görmeye çalışırken şaşı oldu ve adımlarına bir sıçrama daha ekledi.

"Bence üç yaş iyi bir yaş."

Hannah yanımda durdu ve Lucas'ın başının üst kısmını avucunun içine aldı. "İkisi de mükemmel. Onları eve götürmek için sabırsızlanıyorum." Bunca ay sonra bile onun malikâneye evim duymak kalbime bir sevgi dalgası gönderdi. Sonunda Liddy'yle birlikte temelli olarak bu eve taşınmış ve köhne evinden vazgeçmişti. Eşyalarını toplamasına yardım etmiştik ve onları taşımak için cipiyle tek bir sefer yaptığını görmek üçümüzü de çok üzmüştü. Bunu telafi etmeye çalışıyorduk ama Hannah geçmişleriyle ilgili hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğinde ısrar ediyordu. Zorlanmıştı ama sebat etmenin bir yolunu bulmuştu.

"Bana öyle bakmayı kes." Parmağını burnumun altında sallayarak beni uyardı. "Şu endişeli siğil bakışın var. Kes şunu."

Yüzümü düzelttim ve dikkatimi tekrar Lucas'a çevirdim. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, küçük adam. Hiçbirinizin. Seni çok şımartacağız."

"Ve onları iyi, namuslu adamlar olarak yetiştirmek." Scott bana döndü ve Marcus'u çevirdi, böylece bebek Lucas'ın benim kolumda olduğu gibi onun kolunun kıvrımında dinleniyordu. "Siz kardeşsiniz, bu yüzden bazen kavga edeceksiniz."

"Ve barışacaksınız ve muhtemelen birlikte iş yapacaksınız." Ryland fotoğraf makinesini kaldırdı ve Liddy düğmeye bastı. İkisi de fotoğrafı kabul ettiklerini başlarıyla onayladılar.

"Hayır, fotoğraf yok." Ryland kamerayı ona doğru çevirirken Hannah iki elini yüzünün önünde tuttu. "Berbat görünüyorum."

"Çok güzel görünüyorsun." Ryland onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra üçünün yüzlerinin birbirine yapıştığı bir selfie çekti. "Her şeyi belgeliyoruz."

"Tak-tak." Megan kapının arkasından baktı. Hızlı bir nefes alarak manzarayı inceledi. "Yemek getirdim." Kapıyı iterek açtı ve torbaları ileri geri salladı. "Kat hemşiresine bir tavuk pad Thai ile rüşvet vermek zorunda kaldım ama o oldukça soğukkanlı." Zengin aromalar beni kışkırttı ve midemin guruldamasına neden oldu.

Liddy kıpırdanarak Ryland'dan kurtuldu ve Megan'a doğru koştu. "Onları getirdin mi?"

Megan çantaları köşeye sıkışmış büyük yuvarlak masanın üzerine bıraktı ve Liddy'yi en yakındaki sandalyeye kaldırdı. "Evet." Elini deri ceketinin içine daldırdı ve iki minyatür pelüş zürafa çıkardı. "İşte burada."

"Teşekkürler." Liddy Megan'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve iki eliyle birer zürafa yakaladı. "Hediyeler." Zürafaları Lucas ve Marcus'a doğru tuttu. "İkisine de birer tane."

Hannah'nın gözleri yaşlarla doldu. Gömleğinin kolunu burnunun altına sürttü. "Seni seviyorum, Liddy. Bunu biliyor musun?" Ona sıkıca sarıldı. "Hepimizin seni ne kadar sevdiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir sürü." Liddy masanın üzerine çıktı ve Hannah'nın boynuna sarıldı. Megan, Liddy'ye yardım etmesi gerekebilir diye hazır bekliyordu. Ablalık rolünü üstlenmiş ve bunu yüreктen benimsemişti. Liddy Hannah'yı bırakıp Megan da onun yere düşmesine yardım ettikten sonra ceketini çıkarıp bir kenara koydu.

Siyah gömleği tıpkı Liddy'ninkine benziyordu ama üzerinde mor simlerle "En İyi Abla" yazıyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve ellerini arka ceplerine soktu. "Deena sevgilerini yolladı. Buzlukta yemeklerin hazır olduğunu, bir şeye ihtiyacın olursa onu aramanı ve üç hafta içinde döneceğini söyledi."

Geri dönüp dönmeyeceği konusunda içimde bir şüphe vardı. Florida'daki kızını ve torununu ziyaret etmesi için ona daha fazla tatil vermeye başlamıştık ve her seferinde kalmayı planladığına dair bir telefon bekliyordum.

Megan bana yaklaştı. "Her şey kontrolüm altında baba."

"Sevdiğini biliyorum." Noel'den beri birkaç hafta sonunu birlikte geçirmiştik. Her ziyaret bizi daha da yakınlaştırmıştı, öyle ki Megan Liddy'ye küçük kardeşim demeye başlamış ve ikizlerin gelişine hazırlanırken evdeki bazı sorumlulukları üstlenmişti. "Bebek kardeşlerini görmek ister misin?"

"Onları görüyor musun? Onları tutacağım." Avuçlarını birbirine sürttü. "Birini teslim etmeye hazır ol. Onu asla geri alamayabilirsin." Onun şakacı doğası hâlâ bir sürprizdi. Her iki cümlede bir iğneleme yapmaya ve neredeyse hiçbir şeyi ciddiye almamaya istekli bir başkasının olması Scott'ı memnun ediyordu.

Liddy tekrar sandalyeye tırmandı. Ryland onun fotoğrafını çekti, sonra da Megan'la benim, Lucas'ın da aramızda olduğu bir başka . Hannah sandalyeye yanaştı.

Scott ve Marcus'un yanında duran Ryland, Hannah başını Scott'ın koluna yaslayıp elini Scott'ın elinin altına, Marcus'un minik bedeninin etrafına koyduğunda bir fotoğraf daha çekti.

Megan ve Lucas'la birlikte oraya gittim. Ryland Liddy'yi aldı ve bize katıldı. Hannah'nın etrafını sardık. Aile. Bir cazibe olarak başlayan şey hayatımın aşkına dönüşmüştü. Megan çenesini omzuma yasladı. Hannah'dan daha fazlasını elde etmişim, Megan'ı geri kazanmama yardım etmişti. Megan'ın geçen Noel'de kalmasının sebebinin Hannah olduğundan hiç şüphem yoktu. Kızımın artık tartışmalar ve kapı çarpmaları içermeyen bir ilişki kurmanın nedeni Hannah'ydı.

Sevgi odayı doyurdu. Hepimiz açıklanamayacak şekilde birbirimize bağlıydık. Bu odadaki herkesi o kadar çok sevdim ki bu duyguyu neredeyse zapt edemiyordum. Hepimizden dışarı taşıtı. O ana daldığımızda ve bildiğimiz hayatın asla eskisi gibi olmayacağını kabullendiğimizde sevgi, neşe ve huzur dolup taşıtı.

SONSÖZ: HANNAH

İki yıl sonra.

Ağacın altındaki hediyeleri kontrol ettim, Lucas'ın ağzından bir kâğıt parçası aldım ve ona bir parmak salladım. İki eliyle bileğimi kavradı ve bacaklarını kalçalarımına vururken sırttı. "Sakinleşmen gerekecek genç adam."

"Ben ona bakarım." Liddy yeni pelüş hayvanıyla oynadığı kanepeye doğru kaydı. Hediyelerinin geri kalanı ağacın altında bekliyordu ama eğlenmeleri için bir saat önce tüm çocukların birer tane açmasına izin vermiştik.

Lucas'ı onun yanına koydum ve sandalyeye çöktüm. Marcus emekleyerek yanıma geldi ve kot pantolonumun yırtık dizini çekiştirdi. Onu kucağıma aldım ve arkama yaslandım. İkizlerle iki yıl. Arthur, Scott ve Ryland'la iki yıl. Zaman, her biri sürekli bir döngü halinde üst üste yığılan anıların bulanıklığında geçti.

Liddy ve Lucas patty cake oynadılar. Marcus mızızlandı ve ellerini saçlarımda düğümledi. Scott, Arthur ve Ryland içeri girerken iki çocuk da esnedi. Sonra Megan geldi, erkek arkadaşı utangaç bir şekilde etrafı süzüyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Arthur Marcus'u kucağımdan aldı ve Marcus'un çok hoşuna gidecek şekilde uçak sesleri çıkararak onu başının üzerinde zımladı.

"Hazır mısın?" Liddy yerinden fırladı ve tüm kar kürelerinin durduğu şömineye koştu. Herkes yerini aldı. Scott müziği açtı ve hepimiz süsleri ağaca yerleştirirken şarkı söyledik. Megan'ın erkek arkadaşı bile bizimle birlikte şarkı söyledi ve onları el ele tutuşurken yakaladığında Arthur'a sırttım.

Her zaman istediğim aile beni büyük bir sevgi ve mutlulukla çevrelemişti. Kanepede Scott ve Ryland'ın arasına oturdum, Arthur da Ryland'ın diğer tarafında oturuyordu. Lucas ve Marcus oturma odasında dolaşırken Liddy ve Megan ağacı parçalamalarını engelledi, her biri hazırladığım sırrın farkındaydı. Ağaçtan üç küçük kutu süs çıkardım ve gümüş tilkilerimin her birine birer tane uzattım.

Scott ilkinini parçaladı. "Neden bunun ne biliyormuşum gibi hissediyorum?"

Ryland daha yavaş hareket ediyordu ama bilmenin ışığı bir hafta ya da daha uzun gözlerindeydi. Hiç sormamıştı ama onu beni izlerken yakaladım, bakışları karnımın üzerindeydi ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Scott'la aynı anda ultrason fotoğrafını çıkardı. İki adam da kıkırdadı ve beşlik çıktı. Arthur daha hafif ama daha az güçlü olmayan bir tepki verdi. Beni kanepenin üzerinden kucağına çekti.

"Yine hamilesin." Sakince söyledi ama kalbi göğsüne koyduğum avucumun altında hızlı hızlı çarpıyordu.

"Evet. Bu sefer sadece bir bebek."

Burnunu yanağıma dayadı. "Sen ve bebeğin sağlıklı olduğunuz sürece, önemli olan tek şey bu."

Ryland beni ayağa kaldırdı ve oturma odasında dans eden Scott'a doğru döndürdü. "Bir bebeğimiz daha olacak." Çalmakta olan Noel şarkısına öyle bir eşlik etti ki Marcus bile kulaklarını kapattı.

Ben de onlarla birlikte güldüm. Göğsümde bir sevinç patlaması oldu, hamilelik hormonlarının ve herkese karşı beslediğim gerçek iyi niyetin bir araya getirdiği yoğun duygular kalbimi doldurdu. Megan ve erkek arkadaşı dönerek yanımdan geçtiler. Tüm oda bir bulanıklığa dönüşene kadar döndük ve döndük. Noel ışıkları ağaçtan parladı ve Scott bizi tekrar döndürdüğünde yanımdan sarmal bir şekilde geçti.

Ryland dönmemizi durdurdu ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Liddy kıkırdadı ve Lucas ile Marcus'la dans etti. "Siz ağabey olacaksınız." Etrafında döndü. "Bu büyük bir iş ama size ne yapmanız gerektiğini göstereceğim." Dün bu sırrı Liddy'ye emanet etmişim ve o da benim için bunu başarmıştı.

Sonraki birkaç saati son birkaç Noel ve gelecek Noeller hakkında konuşarak geçirdik. Marcus Ryland'ın, Lucas da Arthur'un kucağında uyuyakaldı. Megan ve erkek arkadaşı gece yarısından hemen önce ayrıldılar ve ertesi sabah kahvaltı için geri döneceklerine söz verdiler.

Liddy'yi yatağa yatırdım ve ona geçen hafta kitapçada bulduğu bir Noel kitabını okudum. Gözleri dalgalanarak kapandı. Hikayeyi bitirdim ve gözleri tekrar açıldı. "Anne?"

"Evet, tatlım?" Kitabı kitaplığındaki yerine geri koydum ve filli gece lambasını açtım. Yan tarafına döndü ve başını

ellerini yanağının altına koydu.

"Sonsuza kadar burada kalacağız, değil mi?"

"Evet." Onu alnından öptüm. "Bu sonsuza dek sürecek." Chad'in iki yıl önce onu terk edişini unutmasını umuyordum ama arada sırada böyle sorularla aklına geliyordu. Seviliyordu ve isteniyordu ama bazı korkularının giderilmesi gerekiyordu. "Her zaman senin için burada olacağız, Liddy. Hem de hepimiz. Kaç kardeşin olursa olsun, sen seviliyorsun ve özelsin."

"Seni seviyorum." Liddy kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. Yeni köpük banyosu ve kızarmış marshmallow gibi kokuyordu. Ryland'ın geleneği devam etti ve çocuklar ve kendimiz için bir saat boyunca şekerleme kızarttık. Yapış yapış tatlı koku evin bir parçası haline gelmişti. Liddy kendini bırakıp yatağa geri sokulana kadar ona sarıldım. Beni şaşırtarak yastığının altından dağınık bir şekilde sarılmış bir paket çıkardı. "Bu senin için. Megan seçmeme yardım etti."

Hediyenin paketini açtığımda Megan'ın iki yıl önce bana aldığı kaşmir kazakla uyumlu, yumuşacık bir atkı çıktı. Onu boynuma doladım ve tekrar alnından öptüm. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim. Bunu her gün giyeceğim."

"Özellikle yarın kızakla kaymaya gittiğimizde." "Özellikle yarın," diye kabul ettim.

Kapıya kadar geldim, sonra merdivenlerden çıkıp koridoru geçerek Scott, Ryland ve Arthur'la paylaştığım süit odalara ulaştım. Artık nadiren yalnız uyuyorduk ve bu herkes için daha mantıklıydı. Ben daha tokmağı çeviremeden kapı açıldı.

Ryland beni belimden yakaladı ve odanın içine çekti. Scott ve Arthur dev bir ateşin çıtırdadığı şöminenin yanında duruyordu. Kırmızı ve turuncu alevler içinde dans ediyor, vücutlarında ışık titreşimleri yaratıyordu.

Dudaklarım Ryland'inkileri buldu. Ağzının sıcak ve tatlı hissi tüm bedenimi canlandırdı. Beni kucağına aldı ve şöminenin yanına taşıdı; şöminenin önünde bir yorgan yatağı seriliydi. Arthur battaniyelerin üzerine uzandı ve ben de onun yanına uzandım, ellerim gümüş rengi saçlarının arasındaydı. Gömleğimi kaldırıp karnımı öperken ışık yüzünde oynaşıyordu.

Scott arkama geçti, uzandı ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. Birlikte çalışarak kotumu indirdiler ve her bir bacağımı çıkardılar.

Scott arkamda kalıp iyi bildiğim pozisyonu alırken Arthur dişleriyle külotumu çıkardı. Sıvı ısı birikti ve bacaklarımın arasında bir özlem yayıldı.

"Seni seviyorum." Arthur bacaklarımı birbirinden ayırdı, elleri gittikçe daha yukarı kalkıyordu. Çenesi önce bir bacağıma, sonra diğerini okşadı.

Ellerimi başının üzerinde ve ensesinde gezdirdim. "Seni seviyorum. Hepinizi." Daha önce hiç kimseyi böyle sevmemiştim, böylesine vahşi bir vazgeçiş ve öfkeli bir arzuyla değil. Onlara karşı hissettiğim duygular bazen başımı döndürüyordu. Beklentsiz veriyorlar ve korkusuzca seviyorlardı. Etrafımı sarıp beni tekrar tekrar kendilerinin yapmak, bunun benim hayatım olduğunu bilmek dünyanın en güzel duygusuydu.

Yaşayan en şanslı kadındım.

Daha fazla ateşli Noel romanı ister misiniz?

Aranıyor: Bir tatil ikramiyesi.

Olay örgüsü: Onun yerine üç gümüş tilkiyle birlikte karda kaldım. Sürpriz:

Hamilelik testim Noel ağacı gibi parladı!

[Kopyanızı buradan alın.](#)

Serideki diğerk Noel aşklarına göz atın:

YAZAR HAKKINDA

KindleUnlimited'da bulunan tüm kataloğuma göz atın.

Yasak Ters Harem Koleksiyonu

Boss Daddies| Good Girl| A Nanny for Christmas| Brother'Friends s Best for Christmas| Christmas with Daddy's Best Friends| Lie No More| Thin Ice| Cardinal Whispers| Stepping Up| Office Affairs| Shadowvale Secrets
| The Nanny Next Door| Classroom Confessions| Lords of the Campus| Her Holiday Heartthrobs| Santa's Pucking Hattrick| Snowed In with the Bosses |
Twins for the Silver Foxes

Sanctum Limanı Günahkarları

Hell to Pay| Hell and High Water| Hell Breaks Loose The

Bratva

Season of Malice| Season Season of Wrathof Desire|| The Lazarov Bratva

Uğursuz İttifaklar

Beklenmedik Koruyucu| Beklenmedik İntikamcı

